

孔子学院

ci.cn

孔院人的云上家园

สถาบันขงจื้อ

孔子学院全球门户网站 (ci.cn) 以服务全球孔院学员、教师为出发点，设有“中文课堂”“学术天地”“文化视窗”“活动空间”“合作伙伴”等重点栏目。同时，网站还将为所有孔院配套设置具备信息展示、资源获取、课程管理、对外联络等功能的独立子站，推动各孔院线上线下融合发展，更好实现数字化转型，实现全球孔院互联互通！

RMB 16/THB 80

ci.cn

即刻登陆 ci.cn，体验不一样的云端孔子学院！

孔子学院

สถาบันขงจื้อ

兵马俑，中国古代文明的一张金字名片
กองทัพทหารม้าดินเผาแห่งสุสานจีนซีอ๋องเต้
เพชรเม็ดงามแห่งมรดกอารยธรรมโบราณของจีน

中泰文对照版 ฉบับสองภาษา(จีน-ไทย) / 2022年第4期 / 总第66期 / 双月刊 วารสารรายสองเดือน
国际刊号: ISSN 1674-9707 / 国内刊号: CN11-5964/C

2022 NO.4

孔子学院

สถาบันขงจื้อ

主管: 中华人民共和国教育部
主办: 中国国际中文教育基金会

ผู้อำนวยการผลิต: กระทรวงศึกษาธิการแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน
ผู้จัดทำ: มูลนิธิการศึกษาภาษาจีนสากล

编辑出版: 《孔子学院》编辑部
协办: 上海外国语大学
泰语刊合作伙伴: 泰国朱拉隆功大学孔子学院
最高荣誉顾问: 诗琳通公主
顾问: 韩志强 班迪·鄂阿朋(泰) 郝平
总编辑: 赵灵山 李岩松
副总编辑: 郁云峰 张静
主编: 张雪梅 朱亚军
副主编: 毛小红 钱明丹
编委: 素拉德(泰) 傅增有
编辑: 江昊宇 卢德怡
主审: 朱蒙
泰语翻译团队: Wipawee Khorsawat (泰)
Panthipa Asavatheputhai (泰) 彭丹(中)
审校: 张丽丽 于帆 张磊

美术设计: 张灵芝 王艺潼
排版: 上海景皇文化发展有限公司
印刷: 上海中华商务联合印刷有限公司
国际连续出版号: ISSN1674-9707
国内统一刊号: CN11-5964/C
邮发代号: 80-754

定 价: RMB 16/THB 80
编辑部地址: 北京市海淀区学院路15号
邮政编码: 100083
编辑部电话: 0086-10-63240631
网 站: www.ci.cn
上海编辑部地址: 上海市虹口区大连西路550号
电 话: 0086-21-35373252
投稿邮箱: ci.journal@ci.cn
刊名题字: 欧阳中石
内文题字: 寂度山翁
封面供图: 摄图网

ผู้จัดพิมพ์: ฝ่ายบรรณาธิการวารสาร “สถาบันขงจื้อ”
ผู้ร่วมจัดทำ: มหาวิทยาลัยนานาชาติศึกษาเชียงใหม่
ผู้ร่วมงานจัดทำวารสารฉบับภาษาไทย: สถาบันขงจื้อแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์: สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
ที่ปรึกษา: Han Zhiqiang, บัณฑิต เอื้ออาภรณ์, Hao Ping
บรรณาธิการอำนวยการ: Zhao Lingshan, Li Yansong
รองบรรณาธิการอำนวยการ: Yu Yunfeng, Zhang Jing
บรรณาธิการบริหาร: Zhang Xuemei, Zhu Yajun
รองบรรณาธิการบริหาร: Mao Xiaohong, Qian Mingdan
คณะกรรมการผู้จัดทำ: สุรเดช ชาติอุดมพันธ์, Fu Zengyou
บรรณาธิการ: Jiang Haoyu, Lu Siyi
หัวหน้าผู้ตรวจและแก้ไข: Zhu Meng
ทีมแปล: วิกาวี ขอสวัสดิ์, พรรณทิพา อัครเทพอุทัย, น้ำ
ผู้ตรวจทานและแก้ไข: Zhang Lili, Yu Fan, Zhang Lei

ฝ่ายออกแบบงานศิลป์: Zhang Lingzhi, Wang Yitong
เรียบเรียง: Shanghai Jinghuang Cultural Development Co., Ltd.
สำนักพิมพ์: C&C Joint Printing Co., (Shanghai) Ltd.
หมายเลขตีพิมพ์ต่างประเทศ: ISSN๑๖๗๔-๙๗๐๗
หมายเลขตีพิมพ์ในประเทศจีน: CN๑๑-๕๙๖๔/C
หมายเลขวารสาร: ๘๐-๗๕๔

ราคา: ๑๖ หยวน/๘๐ บาท
ที่อยู่ฝ่ายบรรณาธิการ: ๑๕ Xueyuan Road, Haidian District, Beijing
รหัสไปรษณีย์: ๑๐๐๐๘๓
หมายเลขโทรศัพท์ฝ่ายบรรณาธิการ: ๐๐๘๖-๑๐-๖๓๒๔๐๖๓๑
เว็บไซต์: www.ci.cn
ที่อยู่ฝ่ายบรรณาธิการเชียงใหม่: ๕๕๐ Dalian West Road, Hongkou District, Shanghai
หมายเลขโทรศัพท์: ๐๐๘๖-๒๑-๓๕๓๗๓๒๕๒
อีเมลติดต่อตีพิมพ์: ci.journal@ci.cn
ผู้จารึกอักษรชื่อวารสาร: Ouyang Zhongshi
ผู้เขียนพู่กันจีนในเล่ม: Jidushanweng
ภาพหน้าปกโดย: www.699pic.com

目录

สารบัญ

特约稿件

งานเขียนฉบับพิเศษ

- 04 诗琳通公主译作赏析 池莉《她的城》(节选)
- 04 บทพระราชนิพนธ์แปลในสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ตัดตอนจากเรื่อง “นารินครา” ที่ประพันธ์โดย ฉือลี่

文化视窗

หน้าต่างวัฒนธรรม

- 06 西安鼓乐：吹打出的中国古代交响乐
陈梦盈
- 14 兵马俑，中国古代文明的一张金字名片
苍玉
- 24 何尊里的“中国”
陈亮
- 06 เพลงกลองซีอาน เล่นบรรเลงในรูปแบบวงซิมโฟนี ยุคโบราณของจีน
- 14 กองทัพทหารม้าดินเผาแห่งสุสานจีนซีอองเต้ เพชรเม็ดงามแห่งมรดกอารยธรรมโบราณของจีน
- 24 “ประเทศจีน” ในกู่ณโถล่ำริดเหอจุน

汉语学习

เรียนภาษาจีน

- 30 《国际中文教育用中国文化和国情教学参考框架》评介
吴勇毅
- 36 成语故事：夸父逐日
张稼硕
- 40 古诗今译：阳春歌
[唐]李白
- 42 路遥：“平凡”中方显生命力
王赞
- 30 การวิพากษ์เกี่ยวกับ “กรอบอ้างอิงสำหรับการสอนวัฒนธรรมจีนและความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศจีนเพื่อการศึกษาภาษาจีนระดับนานาชาติ”
- 36 ความฟูไ้ตามตะวัน
- 40 กวีเก่าเล่าใหม่ “หยางชุนเกอ”
- 42 ลู่เหย้า: “ความธรรมดาสามัญ” แสดงพลังแห่งชีวิต

摄影：魏彬 ภาพ เว่ย ปิน

当代中国

จีนร่วมสมัย

- 48 衣香袂影是盛唐——走进“长安十二时辰”
唐风市井主题街区
姚明广
- 56 西安地铁：移动的历史书
贾蕾
- 62 大雁塔——盛唐长安不败的魅力
吴丹
- 68 热辣的油泼面，陕西人的拿手绝活
吴丹
- 48 อาคารหอมกรุ่นชายเสื้อพริ้วไหว คือถึงอันรุ่งโรจน์
สู่ย่านการค้าริมสมัยถึง “ฉางอันสิบสองชั่วยาม”
- 56 รถไฟใต้ดินแห่งนครซีอาน: เรื่องเล่าจากตำรา
ประวัติศาสตร์ฉบับเคลื่อนที่
- 62 เจตีย์ห่านป่าใหญ่ – มนต์เสน่ห์ไม่เสื่อมคลายแห่ง
นครฉางอัน
- 68 หมี่ราดน้ำมันอันเผ็ดร้อน: อาหารที่ชำนาญพิเศษ
ของชาวसानซี

孔院链接

ข่าวสารเกี่ยวกับสถาบันขงจื้อ

- 72 疫情之下的孔子课堂
张光磊
- 76 海外孔院活动异彩纷呈
- 72 ห้องเรียนขงจื้อภายใต้สถานการณ์โรคระบาด
- 76 ความสำเร็จของกิจกรรมสถาบันขงจื้อใน
ต่างประเทศ

导语

คำนำ

本期《孔子学院》将带您走进十三朝古都西安。

您将跟随“何尊”，探寻“何以中国”的奥秘，透过兵马俑，见证古代中国劳动人民的智慧；您还能饱览到古都的现代风采。去大唐不夜城，体味“真人不倒翁”摇曳下的多姿的长安；到袁家村，品尝地道的陕西风味；游十二时辰景区，欣赏从盛唐走来的衣香袂影……

วารสารสถาบันขงจื้อฉบับนี้จะพาคุณไปยังเมืองซีอาน เมืองหลวง
โบราณสิบสามราชวงศ์

คุณจะได้ตามภาษาในเส้าสุราเครื่องสัมฤทธิ์ “เหอจุน” ค้นหาความลับ
“ไฉนคือจีน” รับฟังกลองบรรเลงแห่งซีอาน สัมผัสเสน่ห์ “ซิมโฟนีจีน
โบราณ” เป็นประจักษ์พยานแห่งภูมิปัญญาของชนชั้นแรงงานจีนโบราณ
ผ่านหุ่นปั้นดินเผาทหารและม้าปิงหมาหย่ง คุณยังจะได้ชมความสง่างาม
ทันสมัยของเมืองโบราณอย่างเต็มอิม ไปเมืองราชวงศ์ถังที่ไม่เคยหลับ
ไหล สัมผัสกับฉางอัน “ตุ๊กตาล้มลุกคนจริง” โยกไปมาหลากหลายท่วงท่า
ไปหมู่บ้านตระกูลหยวนลิ้มรสชาติसानซีแท้ๆ ทองเที่ยวชมทิวทัศน์สิบลอง
ชั่วยาม ชื่นชมความงามจริงใจที่ก้าวผ่านมาจากราชวงศ์ถังอันรุ่งเรือง...

诗琳通公主译作赏析

池莉《她的城》(节选)

繁华大街最难得的清静一刻，蜜姐听得见自己的脚步声，在汉口回荡。这是她祖孙三代的街道，她熟悉得没有一点怕，只有亲。更不能离开，除非死。

今夜不是往日。今夜蜜姐数完钱出门吓了一跳，逢春坐在大门口的马路牙子上，垂着脑袋，手里握着半瓶水。

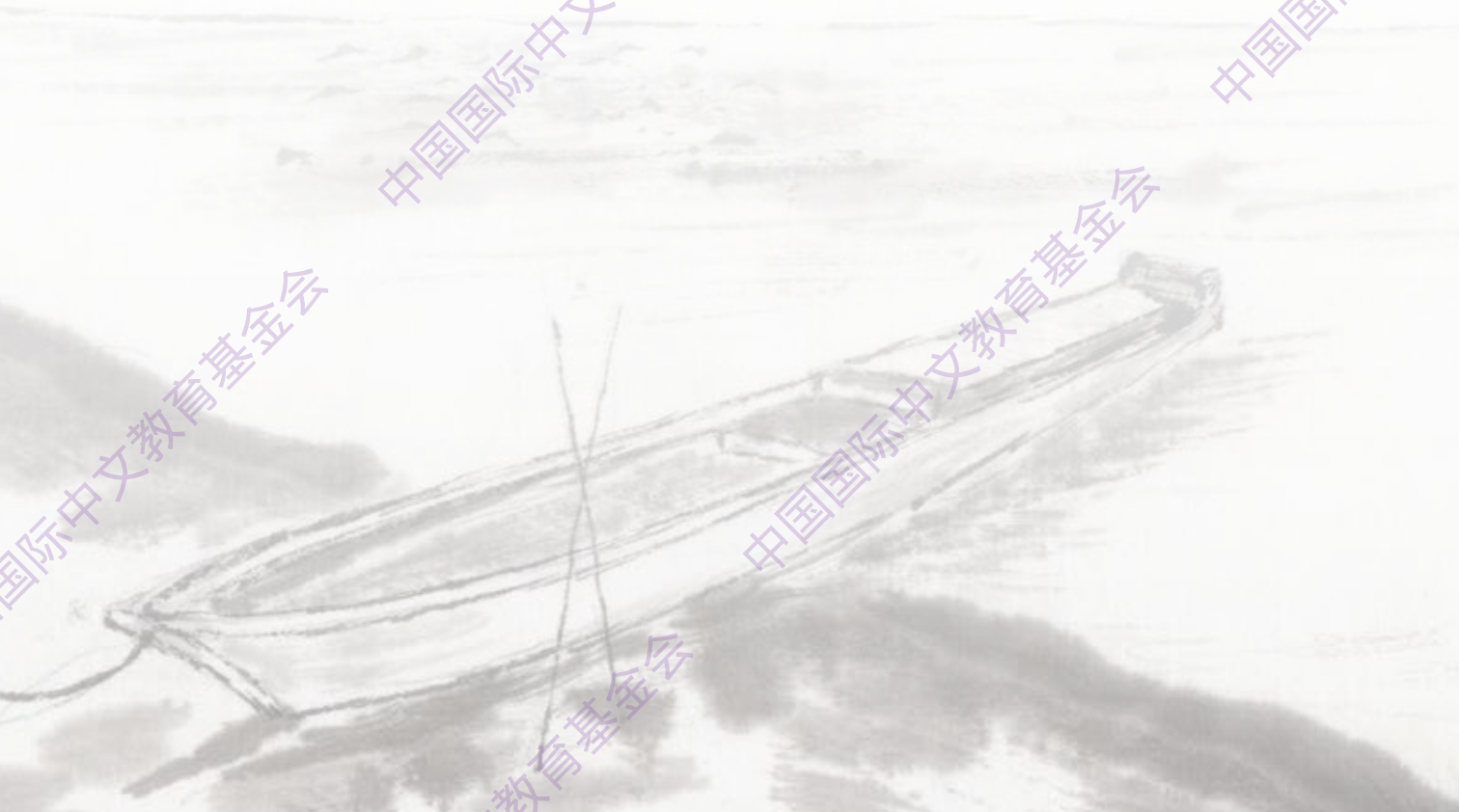
蜜姐使劲拍拍自己胸口给自己压惊，心想：哎呀老天爷，这还真是一个没有见过的偏的。

逢春站起来，拍拍屁股的灰，面对蜜姐。蜜姐把身子一转。蜜姐不想谈！简直太出人意料了，蜜姐以为自己已经把问题处理掉了。看来，问题不仅没有处理掉，显然比她以为的更麻烦。

蜜姐以为不就是一个小小的激情碰撞么？不就是一个刹那间的灵魂出窍么？半个小时，萍水相逢，手都没有碰碰，姓甚名谁也不知，风吹过，水流过，都是不再复还的东西。原来逢春还是一个这等痴情的，显然鬼迷心窍了。

蜜姐大伤脑筋，一时刻也说不出来话来。从背包里掏出香烟，拿出一支抽起来，在人行道上踱过来，踱过去。

逢春窘住了。她满以为蜜姐上来就会问她的。蜜姐不开口问，逢春也就不好意思说，也不知道怎么说，还不知说什么。她今天发生的状况，就只是一种状况，只是在她和那人心有灵犀心照不宣之间，简直连事情都算不上一桩。可是逢春就是不能够就这样离开蜜姐。

บทพระราชนิพนธ์แปลในสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ตัดตอนจากเรื่อง “นารีนครา” ที่ประพันธ์โดยฉือลี่

เป็นเวลาที่ถนนจอบแจกลบสงบเสียบ มีเจ๊ยได้ฮินผีเท้าตนเอง เป็นเสียงสะท้อนอยู่ในอันโข่ว เป็นถนนที่พวกนางอยู่มา 3 ชั่วโมงแล้ว นางเคยชินจนไม่กลัวอะไร รู้สึกใกล้ชิดคุ้นเคย จะทิ้งไปไม่ได้จนตายจากไป

คืนนี้กับคืนอื่นไม่เหมือนกัน มีเจ๊ยนับเงินเสร็จ ออกมาก็ต้องสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ ผิงซุนนั่งอยู่ด้านนอก ตรงขอบทางเท้า ก้มหน้า มือถือขวดน้ำที่มีน้ำเหลืออยู่ครึ่งขวด

มีเจ๊ยบอกตัวเองเรียกขวัญ คิดในใจว่า ไอ้หยยา! พระเจ้าช่วยไม่เคยเจอใครตื้อด้านแบบนี้มาก่อนเลย

ผิงซุนฮินฮิน ปิดซีฝุ่นที่ติดอยู่ที่ก้น หันหน้ามาหามีเจ๊ย มีเจ๊ยหม่นตัวหนี ไม่อยากจะพูดอะไร! นึกว่าตัวเองแก้ปัญหได้แล้ว เห็นทำจะยังแก้ไม่ได้ เหมือนกับว่ามันจะยุ่งยากกว่าที่คิด

มีเจ๊ยนึกว่าเป็นอารมณ์ความรู้สึกชั่ววูบระหว่างคน 2 คน ตั้งวิญญาณที่ออกจากร่าง ชั่วขณะหนึ่งมิใช่หรือ ครึ่งชั่วโมงที่คนแปลกหน้า 2 คนบังเอิญเจอกัน แม้มันมีก็ไม่ได้แต่กัน ชื่อแซ่ก็ยังไม่รู้ เหมือนลมพัดผ่านมาน้ำไหลผ่านไป เป็นเรื่องที่ทวนกลับมาไม่ได้ แท้จริงแล้วผิงซุนเป็นเด็กโง่ จิตใจอ่อนไหวไร้เหตุผล มีผีสิงอยู่ในใจของนางเป็นแน่

มีเจ๊ยคิดอย่างหนัก พุดไม่ออกไปครู่หนึ่ง ได้แต่ตั้งบุหรือออกมาจากกระเป่าเป๋มาสูบ และเดินไปเดินมาอยู่บนทางเท้า

ผิงซุนฮึดฮัด เคอะเขิน ไม่รู้จะทำอะไรดี นางเชื่อแน่ว่ามีเจ๊ยจะเข้ามาถามอะไรนาง แต่มีเจ๊ยไม่เปิดปากถาม ผิงซุนก็กระดากไม่กล้าพูด ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี เหตุการณ์ที่ประสบวันนี้เป็นแค่เหตุการณ์แบบหนึ่ง เป็นเรื่องที่น่างงและผู้ชายคนนั้นไม่ต้องพูดกัน แต่ก็รู้เข้าใจกัน แทบจะเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผิงซุนจะจากมีเจ๊ยไปในลักษณะนี้ไม่ได้ ๙๖

作者：陈梦盈 ผู้เขียน เฉิน เมิ่งหยิง
翻译：朱金英 ผู้แปล วิชาวรรณ สุนทรจามร

เพลงกลองซีอาน เล่นบรรเลงในรูปแบบวงซิมโฟนี ยุคโบราณของจีน

“鼓”是一种中外兼有的打击乐器，但它在
中、西方的地位却不尽相同。当今乐界将钢琴看
作“乐器之王”，但是在距今两千多年的汉代，中
国古人却把鼓看作“群音之长”，在乐曲演奏的过
程中起到约束众音的目的。西安作为十三朝古都，
本就集合了周代到清代近三千年的文化内蕴，其中
的音律之美历经演变，形成了一种极为宏大、完整、
多元的音乐形式——西安鼓乐，它在中华音乐
史上熠熠生辉，是世界非物质文化遗产之一。

“กลอง” เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องตีหรือเคาะ
ชนิดหนึ่ง ซึ่งมีอยู่ทั้งในประเทศจีนและในต่างประเทศ
แต่ว่าสถานะของเครื่องดนตรีชนิดนี้ในประเทศจีนและใน
ตะวันตกก็ไม่ได้เหมือนกันสักเท่าใดนัก ในวงการของ
เครื่องดนตรีในปัจจุบันจะยกให้เปียโนเป็น “ราชาแห่ง
เครื่องดนตรี” แต่อยู่ในสมัยราชวงศ์ฮั่น (Han) เมื่อกว่า
2,000 ปีที่แล้ว ชาวจีนสมัยโบราณจะถือว่ากลองเป็น
เครื่องดนตรีที่ “มีเสียงที่ยาวที่สุดของกลุ่มเสียงเครื่อง
ดนตรี” ในระหว่างการบรรเลงดนตรีนั้น เสียงกลองจะมี
บทบาทในการควบคุมจังหวะของเครื่องดนตรีทั้งหมด
นครซีอาน (Xi'an) ในฐานะเมืองหลวงเก่าแก่ของ 13
ราชวงศ์ของจีน จึงเป็นศูนย์รวมที่มีนัยสำคัญในบริบททาง
วัฒนธรรมมาเกือบ 3,000 ปี นับตั้งแต่ราชวงศ์โจว
(Zhou) จนกระทั่งถึงราชวงศ์ชิง (Qing) ซึ่งหนึ่งใน
วัฒนธรรมนั้นคือความมั่งคั่งทางด้านดนตรี ซึ่งได้ผ่าน
การวิวัฒนาการ จนก่อเกิดเป็นรูปแบบทางดนตรี – เพลง
กลองซีอาน (Xi'an Drum Music) ที่มีความยิ่งใหญ่
สมบูรณ์แบบ และมีมิติต่างๆที่หลากหลาย ได้ส่องแสง
เจิดจรัสมาอย่างยาวนานในประวัติศาสตร์ทางด้านดนตรี
ของประเทศจีน และเป็นหนึ่งในมรดกทางวัฒนธรรมที่จับ
ต้องไม่ได้ของโลก

西安鼓乐：

吹打出的中国古代交响乐

中国唐宋以前的音乐大致经历了雅乐、清乐、燕乐三个时期。雅乐受到先秦王室贵族的推崇，是一种典型的宫廷音乐，后因战国时期社会动荡和秦始皇“焚书坑儒”，雅乐的流传受到了阻碍。汉魏六朝时期，中国南方的文化日渐蓬勃，南北双方的民间音乐相互融合，成为清乐。随后，隋唐两朝统一天下，北方少数民族的胡乐与中原音乐融合，形成了燕乐。“燕”字在古代和“宴”字同义，所以燕乐本身就是一种服务于宴饮的音乐，它的出现极大地丰富了音乐的表现力，在唐代的上层社会广泛流传。

西安鼓乐源自唐代燕乐，从唐代宫廷音乐

การแบ่งยุคของดนตรีก่อนยุคราชวงศ์ถังและราชวงศ์ซ่งของจีน สามารถแบ่งเป็น 3 ช่วงเวลา คือ หย่าเยี้ยว (Ya Music) ซิงเยี้ยว (Qing Music) และเยี่ยนเยี้ยว (Yan Music) สำหรับดนตรีหย่าเยี้ยวได้รับการยกย่องชื่นชมอย่างยิ่งในหมู่ชนชั้นสูงในยุคก่อนราชวงศ์ฉิน จัดว่าเป็นดนตรีที่เป็นต้นแบบในราชสำนักประเภทหนึ่ง ต่อมา เนื่องจากสังคมเกิดความปั่นป่วนไม่สงบในสมัยจั้นกั๋ว (Zhanguo) และการเกิดเหตุการณ์ “เผาตำรา มาบัณฑิต” ตามพระบัญชาจักรพรรดิฉินซี (Qinshi Huang) ทำให้การเผยแพร่ของดนตรีหย่าเยี้ยวถูกปิดกั้น ต่อมาในช่วงราชวงศ์ฮั่น (Han) เว่ย (Wei) และหลิวจางตี้ (Liu Chao) วัฒนธรรมทางตอนใต้ของจีนมีความเจริญรุ่งเรืองมากขึ้นเรื่อยๆ ดนตรีพื้นบ้านของภาคเหนือและภาคใต้ ได้มีการผสมผสานเข้าด้วยกัน จนกระทั่งพัฒนาขึ้นเป็นดนตรี ซิงเยี้ยว (Qing yue) หลังจากนั้น ราชวงศ์สุย (Sui) และราชวงศ์ถัง (Tang) ทั้งสองราชวงศ์ ได้ทำการรวบรวมแผ่นดินในใต้หล้าให้เป็นปึกแผ่น ทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างดนตรีหูเยี้ยว (Huyue) ของชนกลุ่มน้อยในภาคเหนือกับดนตรีของที่ราบภาคกลาง จนพัฒนาและก่อเกิดเป็นเยี่ยนเยี้ยว (Yanyue) ขึ้น ตัวอักษรจีน “燕” (Yan เยี่ยน) ในยุคโบราณมีความหมายเช่นเดียวกับตัวอักษรจีน “宴” (Yan เยี่ยน : งานเลี้ยง) ด้วยเหตุนี้ ดนตรี การเกิดขึ้นของเยี่ยนเยี้ยว เป็นการสร้างสรรค์ที่ทำให้การแสดงออกทางดนตรีเต็มเปี่ยมไปด้วยสีสันอันหลากหลาย และได้รับการสืบทอดอย่างแพร่หลายอยู่ในสังคมชนชั้นสูงในสมัยราชวงศ์ถัง (Tang)

เพลงกลองซีอาน (Xi'an Drum Music) มีต้นกำเนิดมาจากเยี่ยนเยี้ยว (Yan Music) ในสมัยราชวงศ์ถัง และได้ซึมซับลักษณะทางดนตรีในแบบฉบับของราชสำนักถัง และเนื่องจาก การเกิดเหตุการณ์กบฏอานลุ่ชาน (An Lushan) ในสมัยราชวงศ์ถัง จึงทำให้เยี่ยนเยี้ยวเริ่มมีความแพร่หลายในหมู่ประชาชนทั่วไป และพัฒนาเคียงคู่ไปกับราชวงศ์ซ่ง (Song) หยวน (Yuan) หมิง (Ming) และชิง (Qing) ตลอด 4 ยุคสมัย อีกทั้งยังได้รับการเผยแพร่และสืบทอดจากพระภิกษุ นักรบตลัทธิเต๋า ตลอดจนชาวนา จึงทำให้ดนตรีเยี่ยนเยี้ยวมีภาพลักษณ์อย่างเช่นในทุกวันนี้ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า เพลงกลองซีอาน เต็มเปี่ยมไปด้วยลักษณะทางดนตรีที่สะท้อนให้เห็นถึงแรงขับเคลื่อนที่มีชีวิตชีวา มีความแข็งแกร่งและมีความเป็นหนึ่งเดียวกันของวัฒนธรรมจีน เป็นการผสมผสานอย่างลงตัวระหว่างดนตรีในราชสำนัก ดนตรีประจำชาติ ดนตรีพื้นบ้าน และวัฒนธรรมธรรมเนียมปฏิบัติทางด้านศาสนา อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงรสนิยมทางด้านสุนทรียศาสตร์ของแต่ละยุคสมัย และแต่ละชนชั้นในสังคมที่มีความแตกต่างกัน เป็นการบูรณาการองค์ประกอบ 2 ด้านให้เป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างองค์ประกอบที่มีความอ่อนโยนละเมียดละไมดูสูงส่ง กับองค์ประกอบที่มีลักษณะเป็นการระเบิดพลังอันเร่าร้อน

铙、锣、梆子、铍子等）两大类。不过随着时代的发展和后人的创新，如今的西安鼓乐中也常见到古琴、古筝、琵琶、二胡、埙、箫等民族乐器，所以如今人们常赞叹其为“中国古代的交响乐”。

既然鼓乐以“鼓”为名，那么“鼓”的地位便不可忽视。西安鼓乐中，竹笛处于领奏之位，而鼓作为重要的节奏乐器，在整场演奏中起到引领、提示等作用，很像是乐队的指挥。为了保证音色的多元、音域的宽广，并适应不同的演奏需要，每一类乐器之下又细分出多个小类。

单以鼓为例，就有座鼓（下有底座——“牙床”，源自少数民族“羯族”）、战鼓（征战时为鼓舞士气而击）、高把鼓（外形与拨浪鼓类似，鼓身缀有两只小耳，摇动时两耳会击打鼓面）、单面鼓（类似于唐代的“铜鼓”，源于我国南方民间）等多种形式。这些乐器多传自中国古代，有的还与异域文化息息相关，历经几千年的斗转星移，仍然保留着其极盛时期的影子。

เป็นต้น) และเครื่องดนตรีประเภทตีหรือเคาะ (เช่น กลอง ฉาบ มโหรี กรับ เจี้ยวจือ (เครื่องดนตรีโบราณของจีนประเภทตี) เป็นต้น) อย่างไรก็ตาม สืบเนื่องจากการพัฒนาไปตามยุคสมัยและนวัตกรรมของคนรุ่นหลัง ปัจจุบันในบรรดาเครื่องดนตรีในการบรรเลงเพลงกลองซีอาน ยังสามารถพบเห็นเครื่องดนตรีพื้นบ้านอื่นๆ อีกด้วยเช่น กูฉิน (ขิมโบราณ) กูเจิง (พิณโบราณ) ผีผา (Pipa) เอ้อหู (ซอสองสาย) ขวิน (Xun เครื่องเป่าโบราณของจีน) เซียว (ขลุ่ย) เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ในปัจจุบันผู้คนจึงมักกล่าวชื่นชมการบรรเลงเพลงกลองซีอานว่า เสมือนหนึ่ง “วงซิมโฟนียุคโบราณของจีน”

เมื่อเพลงกลองถูกเรียกขานตามเครื่องดนตรี “กลอง” ด้วยเหตุนี้สถานะของ “กลอง” จึงมีอาจที่จะถูกมองข้ามไปได้ ในการบรรเลงเพลงกลองซีอาน ขลุ่ยไม้ไผ่จะมีบทบาทเป็นเครื่องดนตรีนำการบรรเลง ส่วนกลองมีบทบาทสำคัญในการควบคุมจังหวะของการบรรเลง และมีบทบาทในการควบคุมชี้แนะ และคอยให้จังหวะตลอดการแสดงดนตรี มีบทบาทคล้ายกันกับวาทยากรผู้ควบคุมวงดนตรี เพื่อให้มีหลักประกันในความหลากหลายของโทนเสียงที่มีหลายมิติ และช่วงกว้างของช่องเสียง เพื่อให้สามารถปรับให้สอดคล้องกับเงื่อนไขการแสดงที่แตกต่างกัน เครื่องดนตรีแต่ละประเภทจึงถูกแบ่งออกเป็นหมวดหมู่ย่อยอีกหลายประเภท

ยกตัวอย่างเฉพาะกลอง ก็จะมีจิวกุ (กลองหิน) (ด้านล่างมีฐานรอง – “ประดับฐานรองด้วยขาข้าง” มีต้นกำเนิดมาจากชนชาติส่วนน้อยชนเผ่า “เจีย” (Jie)) กลองสงคราม (ใช้ในยามออกรบทำศึก รวกลองเพื่อปลุกเร้าเหล่าทหารให้มีความฮึกเหิมในการสู้รบ) เกาปาคุ (กลองสองหน้าที่มีรูปร่างลักษณะคล้ายกับกลองปองแปง (โปสังกุ) ด้านข้างกลองทั้งสองข้างจะคล้องตุ้มเหมือนหูจับไว้สองข้าง ยามเมื่อเขย่ากลอง ตุ้มหูจับจะแกว่งไปตีที่หน้ากลอง ทำให้เกิดเสียงดัง) กลองหน้าเดียว (คล้ายกับ “กลองทองแดง” ในสมัยราชวงศ์ถัง มีต้นกำเนิดมาจากชาวบ้านในเขตภาคใต้ของจีน) เป็นต้น เครื่องดนตรีเหล่านี้ส่วนใหญ่สืบทอดมาจากยุคโบราณของจีน บางส่วนมีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมต่างประเทศอย่างใกล้ชิด แม้ว่ากาลเวลาจะหมุนเวียนเปลี่ยนผ่านมานับหลายพันปีแล้ว แต่ทุกวันนี้ก็ยังคงรักษาไว้ซึ่งรูปลักษณ์ของเครื่องดนตรีในยุคสมัยที่มีความเจริญรุ่งเรืองจนถึงขีดสุดเอาไว้ได้

รูปแบบการบรรเลงของเพลงกลองซีอานค่อนข้างมีรูปแบบที่แน่นอนตายตัว

西安鼓乐的演奏形式比较固定，可分为行乐和坐乐两类。行乐多是站立在神像前演奏，或是边走边演奏，所以又有“路曲”之称。为了保证乐曲在队伍行进过程中的稳定，行乐多选择方便携带的小型乐器，演奏速度、节奏较为均匀的小型散曲。当然，鼓乐队伍不会只关注听觉效果，视觉上的冲击也是要额外重视的。

和鼓乐队伍一同出现的还有仪仗队伍，其中有起到引领作用的令旗、烘托氛围的彩旗、代表百姓意愿的万人伞，还有一种名为“高照斗子”的仪仗。“高照斗子”最是独特，如今西安的蒋村仍保留有“游高照”这一活动。人们砍伐一株杨树，顶端用人造柳絮装饰，下端有两个倒棱台形状的方斗，每个方斗四面都有文字、彩旗、纸花、图画、流苏等装饰物，用以祈祷太平无恙。这些仪仗都说明，西安鼓乐在民间传播的过程中已经渐渐与民俗文化融为一体，兼具娱乐、祭祀等多种功能。

坐乐，顾名思义，是坐着演奏的鼓乐。演奏者们按照次序围绕在大桌案四周，乐器的体型也多硕大，如像两扇屏风一样立在桌上演奏的双云锣、需要安放在牙床上才能演奏的座鼓、需要立在地上敲击的方匣子等，这样庄重的氛围很适合演奏完整的、乐章较长的全套乐曲，如“花鼓段坐乐全套”“八拍鼓段坐乐全套”等。

这些套曲结构非常严密，包含引子、前奏、过渡、正曲、尾声等多个部分，人们用帽子、正身、靴子来比喻这种结构的完整性，并戏称其为“穿靴戴帽”。从审美趣味上看，坐乐的形式更接近于古代宫廷的雅乐，难怪日本学者岸边成雄曾感叹：“长安鼓乐（西安鼓乐的别称）和日本雅乐都是国宝，而日本雅乐的根在中国的西安。”

现今的西安鼓乐有僧、道、俗三派，分别传承自佛家、道家和取法自佛家的农民。三个派别互相影响，又各有特色。相比之下，僧派很大程度上还保留着宫廷雅乐的庄重风格，同时由于佛教影响，有着很强的生活气息；道派源于明代的城隍庙，保留了不少明清两代的乐谱，并在演奏

สามารถแบ่งออก เป็นสองประเภท คือ รูปแบบเดินตี (สิงเหยี่ยว) และรูปแบบนั่งตี (จั่วเหยี่ยว) สำหรับรูปแบบเดินตีนั้นส่วนใหญ่จะมีเครื่องดนตรีที่เรียกว่า “บทเพลงแห่งท้องถนน” (ลู่วิ่ง) เพื่อเป็นการรักษาทำนองการบรรเลงดนตรีให้มีความมั่นคงราบรื่นในขณะที่กำลังเดินอยู่ในขบวน การแสดงประเภทเดินตีนั้น มักจะเลือกเครื่องดนตรีที่มีขนาดเล็กสะดวกต่อการพกพา ส่วนจังหวะของการบรรเลงทำนองจะค่อนข้างสม่ำเสมอ และเป็นบทเพลงท่อนสั้น ๆ แน่นอนว่า ในขณะนั้นคนตีที่เป็นมือกลอง จะไม่เพียงสนใจเฉพาะแต่เพียงประสิทธิภาพในด้านเสียงเท่านั้น หากแต่ยัง ให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่งต่อประสิทธิภาพของภาพลักษณ์ในขณะที่กำลังแสดงอยู่ด้วย

การปรากฏตัวของขบวนคณะนักดนตรีมือกลอง มักมาพร้อมกับขบวนระดับกองเกียรติดียศควบคู่กัน ในขบวนเหล่านี้มักจะประกอบไปด้วย ขบวนเชิญธงบัญชาการที่มีบทบาทเป็นขบวนนำหน้า ธงหลากสีที่ใช้ช่วยเสริมสร้างบรรยากาศ ร่ม “ว่านเหียนล้าน” (ร่มหมื่นมวลขน) ที่เป็นตัวแทนแสดงเจตจำนงของปวงชน นอกจากนี้ยังมีขบวนระดับเกียรติดียศที่เรียกว่า “ขบวนเกาโจ้วโต้วจื่อ (Gao Zhao Douzi)” ซึ่ง “เกาโจ้วโต้วจื่อ” มีเอกลักษณ์โดดเด่นที่สุดและในทุกวันนี้ที่หมู่บ้านเจียงซุน (Jiangcun) ในนครซีอานยังคงมีกิจกรรม “การละเล่นเกาโจ้ว” อยู่ ผู้คนจะตัดกิ่งจากต้นหยาง (ต้นป๊อปลาร์ Poplar) ต้นบนกิ่งไม้จะถูกประดับด้วยพุ่มดอกไม้เทียม ที่ฐานด้านล่างจะมีกระเบระทรงปิรามิดคว่ำลบบล่เหลี่ยมอยู่สองอัน กระเบระทั้งสี่ด้านจะประดับประดับด้วยตัวอักษรจีน ธงหลากสี ดอกไม้กระดาด รูปภาพ พู่ห้อย เป็นต้น เพื่อเป็นการบวงสรวงขอให้ความปลอดภัย ร่มเย็นเป็นสุข ขบวนกองเกียรติดียศเหล่านี้ถือริบายได้ว่า ในกระบวนการของเพลงกลองซีอานที่มีการสืบทอดและแพร่หลายอยู่ในหมู่บ้านเจียงซุนได้ค่อย ๆ หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับวัฒนธรรมและจารีตประเพณีของท้องถิ่น ซึ่งมีองค์ประกอบในหลากหลายมิติ มีทั้งมิติด้านความบันเทิงสนุกสนาน และมิติในด้านของการบวงสรวงตามความเชื่อ เป็นต้น

สำหรับการแสดงแบบการนั่งตี (จั่วเหยี่ยว) ก็เป็นไปตามชื่อที่เรียกขาน นั่นคือเป็นการแสดงการบรรเลงเพลงกลองด้วยการนั่งตีนั่นเอง นักแสดงที่เป็นมือกลอง จะนั่งเรียงรายตามลำดับแล้วล้อมวงเป็นสี่ด้าน ขนาดของเครื่องดนตรีส่วนใหญ่จะมีขนาดใหญ่ เช่น ม้องคู่หวินหลัว (Yunluo) ที่ใช้บรรเลงนั้นมีขนาดใหญ่ที่ดูคล้ายกับฉาบข้างตา 2 อันที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ หรือจะเป็นกลองที่ใช้ตีก็มีความใหญ่จนต้องวางตั้งอยู่บนฐานรอง และกลองไม้สี่เหลี่ยมที่ใช้เคาะที่จำเป็นต้องตั้งวางบนพื้น เป็นต้น บรรยากาศที่ดูเคร่งขรึมจริงจังเช่นนี้ เหมาะอย่างยิ่งสำหรับการจัดแสดงเพื่อบรรเลงบทเพลงทั้งชุดที่มีความสมบูรณ์แบบ และเป็นบทเพลงที่มีระยะการบรรเลงค่อนข้างยาวนาน เช่นบทเพลง “กลองชุดแบบนั่งอวากู่ตัน” และ “กลองชุดแบบนั่งแปดจังหวะ” เป็นต้น

โครงสร้างของเพลงชุดเหล่านี้มีความกระชับขององค์ประกอบแต่ละส่วนที่เชื่อมต่อเนื่องกันอย่างแนบแน่น รวมทั้ง บทนำ โหมโรง ช่วงเปลี่ยนผ่าน

技法上颇为讲究，有“磨工加花”之称；俗派根植于农村，演出活动受季节影响较大，在演奏方面也更加自由、粗犷。三个流派的曲谱都保留了中国古代乐谱的样貌，一般来说可分为工尺谱和节奏乐谱两类，用以记录音高、节奏、强弱等信息。

如今的西安鼓乐在现代文明的冲击下走出了一条别样的发展之路，除了当地政府主动提供保护，不少民间组织广募英才，以艺术团体的形式为鼓乐的传承提供助力。其中的东仓鼓乐社创建于明代，是当时西安城少有的官办乐社。

东仓鼓乐社传承至今，仍不忘以“四宝”（唐铙、宋鼓、明谱、清梆）为傲，他们不仅致力于复原古曲、编制新曲，还充分研习唐代文化、还原大唐服饰、改进大唐妆容、复刻唐代舞蹈，利用舞台美术，为观众带去全方位的视听盛宴。以东仓鼓乐社为代表的鼓乐演奏团体充分利用网络的力量，持续在线上直播演奏，拉近了鼓乐乐手和观众的距离，也激发了乐手们的表演和创作热情。他们原创的舞台剧《鼓》充分展现了唐代燕乐的风貌，满足了后人对大唐盛世的想象。

“鼓”生长于中华大地，曾是贵族权力的象征，是道家重要的法器，也是佛家警醒世人的偈语。人们从古敲打至今，使鼓成为愉悦和鼓舞自我身心的符号。西安鼓乐丰富了中国鼓文化的内涵，使鼓在21世纪仍然焕发着独特且无穷的文化艺术魅力。

(transition) เนื้อเพลงหลัก ช่วงปัจฉิมบท เป็นต้น ซึ่งโครงสร้างความสมบูรณ์แบบนี้ถูกนำมาเปรียบเทียบกับ หมวก ลำตัว และรองเท้าบู๊ท และเรียกอย่างติดตลกว่า “สวมรองเท้าบู๊ทและสวมหมวก” จากมุมมองด้านสุนทรียศาสตร์รูปแบบของการแสดงแบบนี้ น่าจะมีความใกล้เคียงกับรูปแบบการบรรเลงดนตรี “หย่าเหยี่ยว” ที่เป็นดนตรีในราชสำนักในยุคโบราณมากที่สุด จึงไม่น่าแปลกใจที่นักวิชาการชาวญี่ปุ่นอย่าง คิชิบะ ชิเงโอะ (Kishibe Shigeo 岸辺茂夫) เคยกล่าวยกย่องอย่างชื่นชมไว้ว่า “เพลงกลองฉืออัน (อีกชื่อหนึ่งของเพลงกลองชืออัน) และดนตรีหย่าเหยี่ยวของญี่ปุ่นล้วนเป็นสมบัติอันล้ำค่าของชาติบ้านเมืองและรากฐานของดนตรีหย่าเหยี่ยวของญี่ปุ่นนั้นมาจากชืออันประเทศจีน”

เพลงกลองชืออันในปัจจุบันแยกออกเป็น พระสงฆ์ ลัทธิเต๋า และฆราวาส หรือที่เรียกกันทั่วไปว่าสามสำนัก ซึ่งมีการสืบทอดมาจากพระนักบวชในทศ นักรบดลในลัทธิเต๋า และฆราวาสที่ซึมซับและศรัทธาในพระพุทธศาสนา ทั้งสามสำนักนี้ต่างก็ส่งผลมีอิทธิพลต่อกัน และต่างก็มีลักษณะที่เป็น อัตลักษณ์เฉพาะของตนเอง แต่หากจะนำมาเปรียบเทียบกันแล้ว สำนักที่เป็นฝ่ายสงฆ์นั้นว่ายังคงสามารถรักษาไว้ซึ่งท่วงทำนองที่เคร่งขรึมเป็นทางการ ในรูปแบบของดนตรีหย่าเหยี่ยวของราชสำนักไว้ได้มากที่สุด ในขณะที่เดียวกัน เนื่องจากอิทธิพลของพุทธศาสนา ทำให้สำนักนี้ยังคงรักษาไว้ซึ่งลมหายใจแห่งชีวิตที่แข็งแกร่งกระปรี้กระเปร่า สำหรับสำนักนักรบดลลัทธิเต๋า มีแหล่งกำเนิดที่วัดเจียงหวางเมี่ยว (Chenghuang Miao) ในสมัยราชวงศ์หมิง (Ming) ทำให้โน้ตเพลงในสมัยราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง (Ming - Qing) ได้รับการอนุรักษ์ไว้เป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังให้ความสำคัญพิถีพิถันในเทคนิคการแสดงเป็นอย่างยิ่ง จนได้รับการกล่าวขานกันว่า เป็นเสมือนหนึ่ง “เติมดอกไม้เข้าไปในทำนองเพลง” สำหรับสำนักของสามัญชน มีรากฐานมาจากชนบท กิจกรรมการแสดงได้รับอิทธิพลจากฤดูกาลค่อนข้างมาก ในด้านการแสดงก็ค่อนข้างจะมีอิสระมากกว่า และมีความตรงไปตรงมา โน้ตเพลงของทั้งสามสำนักล้วนได้อุรักษ์ไว้ซึ่งภาพลักษณ์ของโน้ตดนตรีจีนในยุคโบราณ โดยทั่วไปแล้ว ยังแบ่งโน้ตดนตรีออกเป็น 2 ประเภทคือ “กงฉือผู้” (Dongchi Pu) กับ “เจี้ยวโจ้วผู้” (Jiezou Pu :โน้ตเพื่อการบรรเลง) โน้ตเพลงเหล่านี้จะเป็นตัวกำหนดให้ข้อมูลในด้านการจัดบันทึกเกี่ยวกับระดับโทนเสียง จังหวะ และความหนักเบา เป็นต้น

ในปัจจุบัน ภายใต้อิทธิพลจากอารยธรรมความเจริญรุ่งเรืองในยุคปัจจุบัน ส่งผลให้เพลงกลองชืออันได้ก้าวเดินไปบนเส้นทางการพัฒนาที่แตกต่างออกไป นอกเหนือจากการริเริ่มของรัฐบาลท้องถิ่น ในการให้การอนุรักษ์คุ้มครองแล้ว

องค์กรพัฒนาเอกชนหลายแห่งยังได้คัดเลือกผู้มีความสามารถที่โดดเด่นอย่าง กวางชาง ใช้รูปแบบขององค์กรทางศิลปะ เพื่อให้การสนับสนุนช่วยเหลือการ สืบทอดเพลงกลองให้คงอยู่สืบไป ในบรรดาองค์กรเหล่านี้ สโมสรดนตรีเพลง กลองตงชาง (Dongcang Drum Club) ซึ่งก่อตั้งขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง นับเป็นหนึ่งในสโมสรดนตรีที่ดำเนินการโดยรัฐบาลซึ่งมีผู้น้อยมากในนครซีอานใน ขณะนั้น

เพลงกลองตงชาง (Dongcang) ได้สืบทอดมาจนถึงทุกถึงวันนี้ และยังคง ไม่เคยลืมนในความภาคภูมิใจต่อ“สี่สมบัติอันล้ำค่า” (ถังเนา (Tang Nao เครื่องดนตรีประเภทตียุคโบราณ) กลองซ่ง (Song Drum) โน้ตเพลงราชวงศ์ หมิง (Ming Pu) และชิงปัง (Qing Bang เครื่องเคาะจังหวะทำจากโลหะ) พวกเขา ไม่เพียงแต่อุทิศตนเพื่อการฟื้นฟูทำนองเพลงโบราณ เรียบเรียงทำนองเพลง ใหม่ ๆ เท่านั้น แต่ยังศึกษาและฟื้นฟูวัฒนธรรมของราชวงศ์ถึงอย่างเต็มที่ในด้าน ต่าง ๆ เช่น ฟื้นฟูเครื่องแต่งกายของราชวงศ์ถึง ปรับปรุงวิธีการแต่งหน้าใน สมัยราชวงศ์ถึง และลอกเลียนแบบท่วงท่าการเต้นรำของราชวงศ์ถึง ใช้ศิลปะ และเทคนิคคนเวที เพื่อนำผู้ชมให้สัมผัสกับมิติต่าง ๆ ทั้งด้านภาพลักษณ์และ บรรยากาศที่ปรากฏและด้านเสียงที่ได้รับฟัง สำหรับการจำลองบรรยากาศการ จัดงานเลี้ยงอย่างเต็มรูปแบบที่หรูหรา ซึ่งเป็นการทำให้ศิลปินมือกลองของ เพลงกลองกับผู้ชมมีความใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นการกระตุ้นปลูกเร้า ให้ศิลปินมือกลองทั้งหลายมีความเร้าร้อนที่จะนำเสนอความคิดสร้างสรรค์ใน การแสดงมอบให้กับผู้ชม การแสดงละครเวที “กลอง” ที่เป็นต้นฉบับ เป็นการ แสดงให้เห็นถึงบรรยากาศและภาพลักษณ์ของดนตรีแบบเยียนเยียวในสมัย ราชวงศ์ถึงได้อย่างเต็มที่ เป็นการเติมเต็มจินตนาการของผู้คนในยุคหลังที่มีต่อ ภาพลักษณ์ที่เจริญเฟื่องฟูของราชวงศ์ถึงได้อย่างเป็นรูปธรรมชัดเจน

“กลอง” เกิดขึ้นและพัฒนาจากแผ่นดินอันกว้างใหญ่ไพศาลของประเทศจีน ครั้งหนึ่งเคยเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจของชนชั้นสูง อีกทั้งยังเป็นอุปกรณ์ที่ สำคัญของนักพรตลัทธิเต๋า และยังเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งของบทสวด พุทธมนต์ที่ปลูกให้ผู้คนบนโลกเกิดการตื่นรู้ในศาสนาพุทธ นับแต่โบราณที่เริ่มตี กลอง จวบจนทุกวันนี้ ทำให้กลองเป็นสัญลักษณ์แห่งความสุขและเป็นการสร้าง กำลังใจให้กับชีวิตและจิตใจของผู้คน เพลงกลองซีอาน (Xi'an Drum Music) เติบโตเต็มความหมายที่เป็นนัย สำคัญให้กับวัฒนธรรมของกลองในประเทศจีน ทำให้กลองยังคงเปล่งประกายด้วยเสน่ห์ทางด้านศิลปะและวัฒนธรรมที่เป็น เอกลักษณ์อย่างไม่มีที่สิ้นสุดในศตวรรษที่ 21 นี้

兵马俑

秦始皇陵兵马俑是中国古代文明一张厚重而靓丽的金字名片。它以恢弘的气势和精湛的工艺为世人还原了2200多年前的秦帝国风貌，是华夏文明乃至世界文明不可或缺的重要组成部分。

กองทัพทหารม้าดินเผาแห่งสุสานจีนซี
ฮ่งเต๋นินบ่เป็นเพชรอันงดงามล้ำค่าและมีความ
สำคัญอย่างยิ่งในอารยธรรมโบราณของจีน
ความยิ่งใหญ่อลังการและความละเอียดประณีต
ของสุสานแห่งนี้พาให้เราย้อนเวลากลับไปสู่
จักรวรรดิจีนอันยิ่งใหญ่เมื่อ 2,200 ปีก่อน ซึ่ง
ถือเป็นส่วนสำคัญที่ขาดไม่ได้ในอารยธรรมจีน
หรือแม้แต่อารยธรรมของโลก

兵马俑，
中国古代文明
的一张
金字名片

กองทัพทหารม้าดินเผาแห่ง สุสานจีนซีอองเต้ เพชรเม็ดงามแห่งมรดก อารยธรรมโบราณของจีน

作者：苍玉 ผู้เขียน ชาง อี้

翻译：谢镇发 ผู้แปล ลพศ.ดร.ภูวกร ฉัตรบำรุงสุข

1974年，陕西省西杨村的村民在打井的过程中意外发现了陶俑残片，让被掩埋了20多个世纪的地下军团重现天日。考古学家在陶俑的墓坑中发现了一柄铜戟，根据上面的文字记载推断出墓坑的主人正是大秦王朝的缔造者——秦始皇。

秦始皇陵兵马俑是秦始皇陵园的一部分，作为秦始皇的随葬品，以凸显墓主人的身份、地位和财富。中华民族非常重视丧葬文化，殉葬制度是丧葬文化的重要体现，早在殷商时期，就有用奴隶为奴隶主殉葬的记载。后来，人们的思想逐渐进步，统治者也意识到人力资源的重要性，这才慢慢用“俑”来替代人殉。所谓“俑”，就是用木头或陶土制成的人偶。然而，中国古代圣贤孔子曾十分反对人俑陪葬制度，他认为这和用活

ปี ค.ศ.1974 ชาวบ้านในหมู่บ้านซีหยาง มณฑลส่านซีค้นพบเศษซากของหุ่นทหารมาดินเผาโดยบังเอิญในระหว่างที่กำลังขุดดินเพื่อทำบ่อน้ำ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ความเร้นลับของกองทัพทหารมาดินเผาที่ถูกฝังอยู่ใต้ดินกว่า 20 ศตวรรษก็ นักโบราณคดียังได้ขุดค้นพบทวนวงเดือนทองแดงภายในหลุมสุสาน ซึ่งจากตัวอักษรที่จารึกอยู่บนทวนดังกล่าวทำให้สามารถอนุมานได้ว่าเจ้าของสุสานแห่งนี้ก็คือ “จีนซีฮ่องเต้” ผู้สถาปนาราชวงศ์ฉินอันยิ่งใหญ่นั่นเอง

กองทัพทหารมาดินเผาก็เป็นส่วนหนึ่งของสุสานจีนซีฮ่องเต้ และเป็นเครื่องราชบรรณาการที่ถูกฝังไปพร้อมกับจีนซีฮ่องเต้ ซึ่งแสดงถึงยศถาบรรดาศักดิ์และความร่ำรวยมั่งคั่งของเจ้าของสุสานชนชาติฉินเป็นชนชาติที่ให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมการฝังศพอย่างมาก และการฝังคนทั้งเป็นไปพร้อมกับศพก็นับเป็นประเพณีที่มีความสำคัญในวัฒนธรรมการฝังศพของชาวจีน ในพงศาวดาร

人陪葬没有区别，都是“不仁”的行为。

秦始皇自13岁登基后便下令修建自己的陵墓，修建时长近40年，一直到他驾崩、入葬，陵墓都未能彻底竣工。秦始皇动用全国的人力、物力、财力，修筑了若干伟大的建筑，其中包括长城、阿房宫等。对于自己的陵墓，他更是耗尽心力。

据汉代史学家司马迁记载，秦始皇曾招来70多万人专门在骊山修建陵墓，所以这群劳动者又被称为“骊山徒”。面对如此规模的制造工程、如此庞大的工匠队伍，管理者需要极强的管理能力才能高效地统筹、推进陵墓修建。皇陵的管理者是秦朝大将章邯，他用管控军队的方法管理骊山徒，大大提高了工作效率。同时，秦人还有问责机制，在每一尊陶俑上都刻下制作工匠的名

บันทึกไว้ว่า ในสมัยราชวงศ์ซางมีการฝังทาสทั้งเป็นพร้อมกับศพของเจ้านาย ภายหลัง ความคิดของมนุษย์พัฒนาและก้าวหน้ามากขึ้น ผู้ปกครองจึงตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรมนุษย์มากยิ่งขึ้น จึงเริ่มมีการใช้ “หุ่น” ที่ทำจากไม้หรือดินเผามาฝังแทนคนเป็น ๆ อย่างไรก็ตาม ขงจื้อ ประชาชนผู้ยิ่งใหญ่ของชาวจีนกลับต่อต้านและคัดค้านประเพณีการฝังหุ่นคนในสุสาน เพราะเห็นว่าประเพณีนี้ไม่ต่างอะไรกับการฝังคนเป็น ๆ ซึ่งถือเป็นพฤติกรรมที่ “ไร้ซึ่งเมตตาธรรม” เช่นกัน

จีนซีฮ่องเต้เสด็จขึ้นครองราชย์ตั้งแต่อายุเพียง 13 พรรษา วันแรกที่เสด็จขึ้นครองราชย์ พระองค์ก็ทรงสั่งการให้ก่อสร้างสุสานของตัวเอง ซึ่งใช้เวลาก่อสร้างยาวนานกว่า 40 ปี กระทั่งพระองค์เสด็จสวรรคตและอัญเชิญพระศพฝังในสุสานแล้ว สุสานก็ยังสร้างไม่แล้วเสร็จ จีนซีฮ่องเต้ยังทรงสั่งการให้ก่อสร้างสถาปัตยกรรมที่ยิ่งใหญ่มากมายโดยเกณฑ์แรงงานจากทั่วประเทศ และใช้เครื่องมือเครื่องมือและงบประมาณจำนวนมาก เช่น กำแพงเมืองจีน และพระราชวังเออผิงกง โดยเฉพาะสุสานของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงทุ่มเทแรงกายแรงใจในการก่อสร้างอย่างมาก

ในพงศาวดารของซือหม่าเชียนนักประวัติศาสตร์ในสมัยราชวงศ์ฮั่นบันทึกไว้ว่า จีนซีฮ่องเต้เคยเกณฑ์แรงงานมากกว่า 700,000 คนมาก่อสร้างสุสานที่เขาหลีซาน ดังนั้น แรงงานกลุ่มนี้จึงถูกเรียกว่า “แรงงานหลีซาน” เนื่องจากการก่อสร้างสุสานเป็นโครงการขนาดใหญ่และใช้แรงงานจำนวนมาก ผู้ควบคุมงานก่อสร้างจึงต้องมีฝีมือในการบริหารจัดการ จึงจะสามารถวางแผนงานและดำเนินการก่อสร้างสุสานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ควบคุมงานก่อสร้างสุสานหลวงคือ จางหัน แม่ทัพใหญ่แห่งราชวงศ์ฉิน จางหันควบคุมแรงงานหลีซานโดยใช้ระบบการควบคุมทหารในกองทัพ ซึ่งช่วยให้การทำงานมีประสิทธิภาพอย่างมาก นอกจากนี้ ชาวจีนยังมีการสร้างโดยสั่งให้มีการสลักชื่อของช่างทำหุ่นดินเผาไว้บนหุ่นดินเผาทุกตัว หากตัวใดมีปัญหาด้านคุณภาพ ก็จะสามารถตรวจสอบและหาคนรับผิดชอบได้ง่าย

หุ่นทหารดินเผาถูกออกแบบมาให้มีความสมจริง หากสังเกตจากหุ่นทหารดินเผาที่ทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว จะพบว่าหุ่นทหารดินเผาแต่ละตัวมีใบหน้าที่ไม่เหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นทรงหนวด ทรงผม ลวดลายกล้ำเนื้อบนใบหน้า หรือจะเป็นระดับความนูนของกระดูกที่ต่างกัน เรียกได้ว่ามีหุ่นพันตัว หน้าก็มีพันแบบ ซึ่งรูปหน้าบนหุ่นดินเผาเหล่านี้มีความคล้ายคลึงกับรูปหน้าของชาวฮั่นในปัจจุบัน หุ่นทหารดินเผานอกจากจะมีใบหน้าที่ใกล้เคียงกับคนจริง ๆ แล้ว รูปร่างของหุ่นก็สูงใหญ่กำยำ เช่น พลธนูในท่ายืนมีส่วนสูงเฉลี่ยมากกว่า 180 ซม. ส่วนเครื่องแต่งกายของหุ่นทหารดินเผาก็สามารถสะท้อนถึงเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายในสมัยราชวงศ์ฉินได้เป็นอย่างดี เครื่องแต่งกายที่แตกต่างกันสื่อถึงประเภท หน้าที และตำแหน่งของทหารที่แตกต่างกัน ช่างในสมัยราชวงศ์ฉินพิถีพิถันในทุกรายละเอียด ไม่ว่าจะเป็นเส้นผม ลวดลายใต้รองเท้า ลาย

字，如果出现质量问题，也方便追责到底。

陶俑的设计充分体现了写实风格，从已清理好的陶俑来看，这些陶俑几乎每一尊面部形象都不相同，无论是胡子、头发的样式，还是面部肌肉的走向、骨骼的起伏等，都体现出“千人千面”的特点，这些面部特征在如今的陕西人脸上仍有体现。除了外貌无限接近真人，兵马俑的身材还多高大魁梧，以站立的弓箭手为例，其平均身高都在1.80米以上。兵马俑的服饰也生动还原了秦代的特点，不仅可以体现陶俑的兵种或工作属性，还可以体现彼此间的权位高低。秦代工匠更是不放过任何一个细节，陶俑的发丝、鞋底的纹路、手心的掌纹、扭曲的铠甲甲片都清晰可见。

多数兵马俑是有颜色的，不过由于环境变化、历史原因，很多兵马俑在出土之时便已少有色彩。实际上，一尊陶俑包含红、褐、蓝、绿、黑、白、黄、紫等颜色，再加上深浅浓淡的变化，兵马俑的颜色种类就有十余种之多。其中，紫色的出现更是令人称奇，这种颜色并非直接提取自矿石，而是人工合成的硅酸铜铀，这种一般被认为出现于20世纪80年代的技术，竟在中国秦代甚至更早的战国时期便已纯熟。最新的研究发现，骊山徒还会用鸡蛋清、陶粉等物质制作蛋白粘合剂修补破损的陶俑。他们用古朴的民间智慧雕琢、篆刻，造就了秦代军团的盛世神话。

秦始皇陵兵马俑坑一共有三个墓坑，三者并行，每一个墓坑都有着独特的排布规则，真实再现了秦代战争的战略布局。

一号坑呈矩形，长230米，宽62米，总面积近似于两个足球场的面积，如今已发掘三分之一。该坑以步兵为主，中间穿插少量木质战车，两个军种共同组成了秦始皇的主力军队。在车战兴盛的殷商时期和春秋时期，步兵只是战车的附属。一直到战国时期，其地位才渐渐提高。战国以后的战车一改前朝笨重、宽大的外形，十分灵巧、轻便。这种轻型战车对地形的包容度更大，而且易于冲击，很适合突袭，可以趁敌方不备，打乱其阵型、破坏其战略、扰乱其军心。

先秦时期有一种非常典型的兵车阵型——鱼丽之阵，每辆战车承载三名军士，居于队列前方，步

队紧随其后，战车负责冲锋陷阵，步兵负责侧翼包抄，这种阵型在战国时期得到了进一步的发展，使得秦军在长平之战中取得了决定性的胜利。

หุ่นทหารม้าดินเผาส่วนใหญ่จะมีสี แต่เนื่องจากเป็นวัตถุโบราณเก่าแก่ ประกอบกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงในช่วงที่ขุดค้นพบ สืบค้นหุ่นทหารม้าจึงเลือนไปมาก อันที่จริงแล้ว หุ่นทหารม้าดินเผา 1 ตัวจะมีสีที่หลากหลาย ได้แก่ สีแดง สีน้ำตาล สีฟ้า สีเขียว สีดำ สีขาว สีเหลือง และสีม่วง และแต่ละสียังแบ่งเป็นสีเข้มและอ่อนอีก ทำให้สืบหุ่นทหารม้าดินเผามีมากถึง 10 กว่าสี ในจำนวนนี้ สีม่วงเป็นสีที่ทำให้ชาวจีนรู้สึกตื่นตะลึงอย่างมาก เนื่องจากสีม่วงเป็นสีที่ไม่ได้สกัดมาจากแร่โดยตรง หากแต่เป็นแบเรียมคอปเปอร์ซิลิเกตที่ผสมขึ้นโดยฝีมือมนุษย์ ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นในยุคปี 1980 แต่กลับมีความก้าวหน้าอย่างมาก ในสมัยราชวงศ์ฉินหรือแม้แต่ยุคก่อนราชวงศ์ฉินอย่างยุคจั้นกั้ว การวิจัยล่าสุดค้นพบว่า แรงงานหลินชานยังรู้จักการนำเอาไขขาวและผงเซรามิกมาผสมกันจนเหนียวข้น แล้วนำมาซ่อมแซมหุ่นดินเผาที่ชำรุด และยังใช้ภูมิปัญญาพื้นบ้านโบราณในการแกะสลักและรังสรรค์ผลงาน จนกลายเป็นตำนานกองทัพทหารม้าดินเผาอันยิ่งใหญ่แห่งราชวงศ์ฉิน

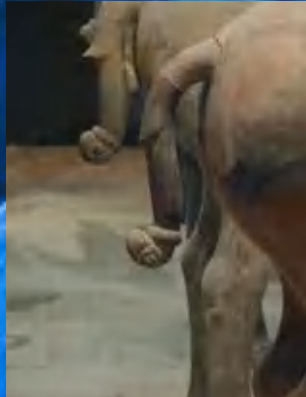
สุสานจีนซีอ่องเต๋มีทั้งหมด 3 หลุม ทั้งหมดตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกัน แต่ละหลุมมีการจัดวางผังที่มีลักษณะแตกต่างกันไป ซึ่งนับว่าเป็นการจำลองการจัดวางผังกองทัพในการทำศึกสงครามในสมัยราชวงศ์ฉิน

หลุมหมายเลข 1 เป็นหลุมที่เป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ยาว 230 ม. กว้าง 62 ม. เนื้อที่มีขนาดใกล้เคียงกับสนามฟุตบอล 2 สนาม ปัจจุบันดำเนินการขุดค้นแล้วประมาณ 30% หุ่นทหารดินเผาในหลุมนี้ส่วนใหญ่เป็นพลทหารราบ และมีรถศึกที่ทำจากไม้แทรกอยู่ระหว่างพลทหารราบไม่มาก พลทหารราบและรถศึกผนึกกันเป็นกองกำลังหลักของกองทัพจีนซีอ่องเต๋ ในสมัยราชวงศ์ซางและยุคชุนชิวที่นิยมการทำศึกบนรถ พลทหารรบเป็นเพียงแคหน่วยเสริมของรถศึกเท่านั้น จนกระทั่งถึงยุคจั้นกั้ว พลทหารราบจึงค่อย ๆ กลับมีบทบาทมากยิ่งขึ้น รถศึกหลังยุคจั้นกั้วถูกดัดแปลงให้ดูคล่องแคล่วและเบา ไม่เตอะทะและหนักเหมือนในสมัยก่อน รถศึกประเภทนี้ทนทานต่อสภาพผิวดิน เข้าใจโจมตีง่าย จึงเหมาะแก่การบุกโจมตี และยังสามารถทำลายค่ายกล ยุทธวิธี และขวัญกำลังใจของกองกำลังฝ่ายตรงข้ามได้ โดยที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ทันได้ตั้งตัว

ในยุคก่อนสมัยราชวงศ์ฉิน มีค่ายกลรถศึกที่เป็นแบบฉบับประเภทหนึ่ง ชื่อว่า “ค่ายกลอวี่ลี่” ค่ายกลดังกล่าว

摄影: Scandidea ภาพ Scandidea

摄影: Ricardo Rocha ภาพ Ricardo Rocha

摄影: Eviltomthai ภาพ Eviltomthai

兵则手握兵器，五人为一组，居于车马旁侧或后部，用以填充间隙，使整个队伍成为密不可分的整体。一号坑由若干个“鱼丽之阵”组合而成，体现了壮阔的整体之美。除了保留兵、车的站位，军队正前方还有一支不穿铠甲的队伍，这就是后世所称的“敢死队”。他们与步兵、车马相互配合，既能灵活应对敌军来袭，又可以发挥兵、车的战力，最大限度地保证秦军的攻击力。

既有如此庞大的阵型，那行伍之间定然有等级之分。一号坑里最多的便是手执弓弩、长矛、刀具的武士俑。除此之外，专家们还根据陶俑的穿着，考证出三个等级的军官。这些陶俑或面露微笑，或神色凝重，体现了秦军的英勇气势。

二号坑的面积约是一号坑的一半，其中的兵种更加复杂，包括弓弩手、战车驭手和骑兵三种。单是这里的战车就有80余乘，陶俑、陶马预计2000件左右。二号坑

รถศึกจะอยู่ด้านหน้า บนรถมีพลทหารประจำอยู่คันละ 3 นาย ส่วนพลทหารราบจะถืออาวุธและรวมกันเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 นาย ประจำอยู่ด้านข้างหรือด้านหลังของรถศึก เพื่อคอยป้องกันการโจมตีของข้าศึก ซึ่งทำให้ทั้งกองทัพผนึกกันเป็นกลุ่มก้อนที่แยกขาดจากกันไม่ได้ ในหลุมหมายเลข 1 มีค้ำกลวี่สี่อยู่หลายกลุ่ม ซึ่งรวมตัวกันเป็นกองทัพที่ยิ่งใหญ่อยู่หลังการ นอกจากตำแหน่งของพลทหารและรถศึกแล้ว ด้านหน้าสุดของกองทัพยังมีกองกำลังทหารที่ไม่สวมเสื้อเกราะ หรือ “หน่วยกล้าตาย” หน่วยกล้าตายจะทำงานประสานกับพลทหารราบและรถศึก มีความชำนาญในการรับมือกับข้าศึกและยังช่วยเสริมแรงของพลทหารราบและรถศึกได้เป็นอย่างดี ซึ่งช่วยให้กองทัพจีนสามารถบุกโจมตีข้าศึกได้อย่างเต็มกำลัง

เนื่องจากค้ำกลมีขนาดใหญ่ เหล่าพลทหารในค้ำกลจึงมีตำแหน่งหน้าที่ที่ต่างกัน หลุมหมายเลข 1 มีพลทหารที่ถือคันธนู หอก และมีดาบอยู่มากที่สุด นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญยังได้จำแนกยศของเหล่าทหารออกเป็น 3 ระดับตามเครื่องแต่งกายของหุ่น

摄影：魏彬 ภาพ เว่ย ปิ่น

的阵型与一号坑有相似之处，但其东北部的角落里有一支由300多人组成的弓箭手方队，排在军队的最前方，弓箭手用手臂之力张弓射箭，属于轻装兵；弩机手依靠足部力量张弓，属于重型兵。不同的发力方式决定了弓箭手的姿势。弓箭手呈立姿，而弓箭手则单膝跪地，所以弓箭手又名“跪射俑”。

目前出土的跪射俑高120—130厘米，有的梳侧发髻，有的头发盘在脑后正中。他们身着铠甲，左臂置于左腿上，右臂弯曲，虎口微张，置于体侧。据专家分析，跪射俑的左手握住的是弩臂，右手则置于弩机上。他们左膝蹲起，右膝跪地，左足抵地，右足支起，这样稳定的结构能最大限度地保证射击的准确度，具有很强的写实性和科学性。

三号坑的面积最小，约为一号坑的二十分之一，是一个独立的指挥中心，这意味着秦军将指挥团队单列，

ทหารดินเผา ส่วนใบหน้าของหุ่นทหารดินเผานั้นบ้างก็มีรอยยิ้ม บ้างก็มีสีหน้าขึงขัง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความกล้าหาญชาญชัยของกองทัพฉิน

หลุมหมายเลข 2 มีเนื้อที่ครึ่งหนึ่งของหลุมหมายเลข 1 แต่มีพลทหารหลากหลายประเภทกว่าหลุมหมายเลข 1 ได้แก่ พลธนูหน้าไม้ พลบังคับรถศึก และพลทหารม้า เฉพาะรถศึกที่นี่ก็มีมากถึง 80 กว่าคัน ส่วนหุ่นทหารม้าดินเผาคาดว่ามีประมาณ 2,000 ตัว ค่าyclของหลุมหมายเลข 2 มีลักษณะคล้ายกับค่ายกลของหลุมหมายเลข 1 แต่ตรงมุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือของหลุมมีกองพลธนูหน้าไม้จำนวน 300 กว่านายประจำการอยู่ส่วนหน้าสุดของกองทัพ พลธนูจะใช้แรงแขนในการงัดคันธนู จึงจัดเป็นทหารราบเบา ส่วนพลธนูหน้าไม้จะใช้แรงเท้าในการงัดคันธนู จึงจัดเป็นทหารราบหนัก เนื่องจากมีวิธีการออกแรงงัดคันธนูที่ต่างกัน ท่าทางในการยิงก็ต่างกัน พลธนูจะยืนอยู่ในท่ายืน ส่วนพลธนูหน้าไม้จะอยู่ในท่าคุกเข่าข้างเดียวด้วยเหตุนี้ พลธนูหน้าไม้จึงมีชื่อเรียกอีกชื่อว่า “พลธนูคุกเข่า”

供图：摄图网

一方面保证了指挥官的安全，另一方面为观察战况做了准备。正因如此，三号坑形似汉字“凹”，中间凹陷的部分是战车及其配套人员，两侧隆起的部分则排列了若干步兵，可以保护车架的安全。在三号坑南北两侧还有两个相对空置的空间，专家从此处发掘出铜钉、门楣等物品，推测这里可能悬挂帷布，作为指挥部而存在。三号坑出土的战车和一、二号坑不同，配有四名陶俑，军吏俑站在中间后侧，身着重型铠甲，手中持有一种适合自卫的小型武器——殳(shū)，同时它也常作为仪仗兵器而出现。军吏俑前面是驾车的驭手俑，两侧是两尊随车而站的车士俑。除了车马和兵俑，三号坑里还有用于占卜的物品，用于预测战事吉凶。

作为千古一帝的陵寝，秦始皇陵的壮观远不止此。秦始皇陵周围的陪葬坑除兵马俑坑外，还有马厩坑、珍兽坑、百戏俑坑等。随着科技的进步和研究的深入，未来的秦始皇陵会出土更多珍宝，继续向我们讲述2200年前的秦帝国的峥嵘岁月和中华文化传奇。

ปัจจุบันพลธนูคุกเข่าที่สามารถขุดค้นพบนั้นมีความสูง 120-130 ซม. มวยผมของพลธนูคุกเข่ามีทั้งแบบอยู่ด้านข้างศีรษะและแบบอยู่ตรงกลางหลังศีรษะ พลธนูจะสวมเสื้อเกราะ แขนด้านซ้ายวางอยู่บนขาซ้าย แขนขวาโค้งงอ ง่ามมือระหว่างนิ้วโป้งกับนิ้วชี้กางออกเล็กน้อย และวางอยู่ข้างลำตัว ผู้เชี่ยวชาญวิเคราะห์ว่า มือซ้ายของพลธนูหน้าไม้ น่าจะกำลังจับตรงแกนกลางของธนูหน้าไม้ ส่วนมือขวาวางอยู่บนด้ามของธนูหน้าไม้ นั่งคุกเข่าข้างเดียว โดยเข่าซ้ายชันขึ้น เข่าขวาติดพื้น เท้าซ้ายแนบกับพื้น ส่วนเท้าขวาตั้งขึ้น ทำนั่งคุกเข่าที่มั่นคงเช่นนี้ช่วยให้สามารถยิงธนูได้อย่างแม่นยำ ซึ่งสอดคล้องตามความเป็นจริงและหลักวิทยาศาสตร์อย่างมาก

หลุมหมายเลข 3 มีขนาดเล็กที่สุด โดยมีเนื้อที่เพียง 1 ส่วน 20 ของหลุมหมายเลข 1 เท่านั้น หลุมหมายเลข 3 เป็นศูนย์กลางการที่แยกออกจากส่วนอื่น แสดงให้เห็นว่าหน่วยบัญชาการของกองทัพจีนนั้นเป็นเอกเทศ ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันความปลอดภัยของผู้บังคับบัญชา และเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาสามารถสังเกตการณ์สถานการณ์ของศึกสงครามได้อย่างชัดเจน ด้วยเหตุนี้ หลุมหมายเลข 3 จึงมีลักษณะเป็นรูปตัว U ส่วนตรงกลางที่เว้าลงไปนั้นเป็นตำแหน่งของรถศึกและพลทหารประจำรถศึก ส่วนสองด้านที่ยื่นออกไปนั้นเป็นตำแหน่งของพลทหารราบ ซึ่งคอยคุ้มกันความปลอดภัยให้รถศึก นอกจากนี้ ยังพบว่ามีพื้นที่วางอยู่ทางด้านเหนือและด้านใต้ของหลุมหมายเลข 3 ซึ่งขุดค้นพบวัตถุต่าง ๆ เช่น ตะปุดทองแดง และข้อประตู่ สันนิษฐานว่าจุดนี้อาจเป็นจุดที่ใช้แขวนผ้าม่าน เพื่อบ่งบอกว่าเป็นจุดบัญชาการ รถศึกที่ขุดค้นพบที่หลุมหมายเลข 3 นั้นแตกต่างจากที่ขุดค้นพบในหลุมหมายเลข 1 และ 2 ตรงที่มีหุ่นดินเผาทั้งหมด 4 ตัว หุ่นที่เป็นพลทหารสวมชุดเกราะหนัก ยืนอยู่ด้านหลังตัวรถ ในมือถือ “ซู” อาวุธขนาดเล็กปลายแหลมชนิดหนึ่งที่ใช้สำหรับป้องกันตัว ซึ่งมักจะพบเห็นในพิธีการต่าง ๆ ด้านหน้าของหุ่นพลทหารคือหุ่นของพลบังคับรถศึก ส่วนสองฝั่งของตัวรถยังมีหุ่นของพลทหารที่ติดตามรถอีก 2 นาย นอกจากหุ่นทหารและรถม้าแล้ว ในหลุมหมายเลข 3 ยังค้นพบเครื่องใช้ในพิธีเสวยทาย ซึ่งใช้เพื่อทำนายการศึกสงครามนั่นเอง

ความยิ่งใหญ่ของสุสานจีนซีฮ่องเต้ นั้นไม่ได้มีแต่เพียงหุ่นทหารม้าดินเผาที่อยู่ในหลุมเครื่องราชบรรณาการซึ่งอยู่โดยรอบตัวสุสานเท่านั้น หากแต่ยังมีหลุมคอกม้า หลุมสัตว์ในตำนาน และหลุมหุ่นนักแสดง ฯลฯ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่พัฒนาก้าวหน้าและการศึกษาวิจัยที่ลงลึกมากยิ่งขึ้น มีส่วนช่วยให้สามารถขุดค้นพบวัตถุโบราณล้ำค่าในสุสานจีนซีฮ่องเต้ได้อีกมากในอนาคต และคนรุ่นหลังก็จะสามารถเล่าขานตำนานของจักรวรรดิจีนและวัฒนธรรมจีนอันรุ่งโรจน์เมื่อ 2,200 ปีก่อนได้สืบต่อไป 📖

何尊里的 “中国”

“ประเทศจีน” ในคุณโทสำริดเหอจุน

供图：陈亮 ภาพ เงิน เสียง

作者：陈亮 ผู้เขียน เงิน เสียง
翻译：蔡瑞芝 ผู้แปล ฉ้าย ร่ายเจจ

商周青铜器是中国古代文明的重要标志，其庄严肃穆的器形、狞厉乖张的纹饰以及飞扬律动的铭文已成为艺术史上屡屡被后人追摹却无法逾越的典范。宝鸡是周秦文明的发祥地，也是著名的“青铜器之乡”。

เครื่องสำริดของราชวงศ์โจวตะวันตกเป็นสัญลักษณ์สำคัญแห่งอารยธรรมจีนโบราณ ด้วยรูปทรงเคร่งขรึม ลวดลายมาเกรงขาม และจารึกสละสลวย จึงเป็นแบบอย่างบนประวัติศาสตร์ศิลปะให้คนรุ่นหลังนับรุ่นต่อรุ่นพยายามลอกเลียนทว่าไม่อาจทำได้เหนือกว่า อนึ่ง แหล่งขุดค้นอารยธรรมยุคราชวงศ์โจวต่อราชวงศ์ฉินที่สำคัญอยู่ที่เมืองเป่่าจี้ มณฑลส่านซี ซึ่งได้รับการขนานนามว่า “แหล่งเครื่องสำริด”

1963年，宝鸡市东北郊贾村出土的何尊以其独有的价值受到世人的特别关注。何尊是西周早期成王时的铜器，其内底铸铭文12行122字，记载了成王在其亲政五年时，在成周对其下属“宗小子”（宗族中的晚辈）的训诰。现收藏于宝鸡青铜器博物院。

ค.ศ. 1963 มีการขุดพบเครื่องสำริดรูปทรงกุ่มโท (คนโท) ที่เรียกว่าเหอจุน ที่หมู่บ้านเจี่ยชุนทางตะวันออกเฉียงเหนือของซานเมืองเป่่าจี้ ซึ่งเป็นเครื่องสำริดที่ทรงคุณค่าจนได้รับความสนใจจากทั่วโลก เหอจุนเป็นเครื่องสำริดในสมัยกษัตริย์เจิงหวางแห่งต้นราชวงศ์โจวตะวันตก ภายในภาชนะมีข้อความจารึกจำนวน 122 อักขร 12 บรรทัด ซึ่งเป็นบันทึกพระบรมราโชวาทพระราชทานแก่ “อนุชน” (หมายถึง คนรุ่นหลังในสายตระกูล) ในปีที่ทำนับแต่เจิงหวางทรงว่าราชการด้วยพระองค์เอง ปัจจุบันภาชนะนี้เก็บรักษาไว้ที่พิพิธภัณฑ์เครื่องสำริดเมืองเป่่าจี้

尊是敞口、高颈、圈足的大型盛酒器。由于酒在祭祀活动中的重要作用，盛酒的青铜尊便成为先秦社会礼仪的象征，“尊彝”为商周青铜礼器的通称。何尊中的“何”是西周早期奴隶主贵族宗小子的名。作为一个宗小子，受到周王的接见训诰，无疑是件十分荣耀的事。为了让后代铭记祖先的殊荣，保持其世家的尊荣地位和特权，何便将此事铸在了青铜尊上。

เครื่องสำริดที่เรียกว่า จุน หมายถึง ภาชนะบรรจุสุรขนาดใหญ๋ ทรงสูง ปากกว้าง ขานกลม เนื่องด้วยสุราเป็นเครื่องเช่นสรวงสำคัญในพิธีกรรม ภาชนะสำริดที่บรรจุสุราจึงกลายเป็นสัญลักษณ์ในพิธีกรรมในสังคมยุคก่อนจักรวรรดิฉิน มีคำเรียกกรมอันหมายถึงเครื่องสำริดว่า “จุนอี” (อี คือภาชนะสำริดอีกประเภทหนึ่ง) ส่วนคำว่า เหอ ในชื่อเหอจุน คือ ชื่อของผู้นำทาสซึ่งเป็นหนึ่งในอนุชนของต้นราชวงศ์โจวตะวันตก การที่อนุชนได้รับพระราชทานพระบรมราโชวาทนับว่าเป็นเหตุการณ์ที่มีเกียรติอย่างยิ่ง ดังนั้น เหอจึงจารึกเหตุการณ์ดังกล่าวไว้ในภาชนะสำริด เพื่อให้คนรุ่นหลังจดจำเกียรติยศของบรรพบุรุษ ทั้งยังเป็นการอ้างสถานะและอภิสิทธิ์แห่งวงศ์ตระกูลอีกด้วย

铭文大意是：成王五年四月，周王开始在成周营建都城，对武王进行丰

福之祭。周王于丙戌日在京宫大室中对宗族小子何进行训诰，内容讲到何的先公父氏追随文王，文王受上天大命统治天下。武王灭商后则告祭于天，以此地作为天下的中心，统治民众。周王赏赐何贝30朋，何因此作尊，以作纪念。

จารึกดังกล่าวถอดความได้ดังนี้ เดือนสี่ปี
ที่ห้าแห่งรัชกาลเชิงหวาง กษัตริย์ราชวงศ์โจว
ทรงเริ่มสร้างเมืองหลวงที่เชิงโจว ทั้งมีการ
เฉลิมพระเกียรติบุรพกษัตริย์อยู่ทางอย่าง
ยิ่งใหญ่ ในวันปึงชิวกษัตริย์ได้พระราชทาน
พระบรมราชาทานแก่นุชนทอ ณ ห้อง
พระโรงแห่งพระราชวังหลวง ความว่า
บิดาของเหอเคยติดตามกษัตริย์
เหวินหวาง เมื่อพระองค์ได้รับอาณัติจาก
สวรรค์ให้ปกครองใต้ฟ้า ต่อมากษัตริย์อยู่ทางปราบ
ราชวงศ์ซางลง จึงเช่นสรวงแกลงต่อสวรรค์กำหนด
สถานที่นี้เป็นศูนย์กลางใต้ฟ้าเพื่อปกครองประชา
กษัตริย์พระราชทานเบี้ยแก่เหอจำนวน 30 เฝิง (5
เบี้ยเป็น 1 พวง ส่วน 2 พวงเป็น 1 เฝิง) เหตุนี้เหอ
จึงจัดทำจูนขึ้นไว้เป็นที่ระลึก

何尊铭文受到学界关注主要基于四个方面：一是见证武王第一次从国家层面提出具有战略意义的城市规划，要在天下的中心尹洛一带营建洛邑。这与《史记·周本纪》等历史文献记载完全吻合，起到了证史、补史的作用。二是“中国”作为词组第一次出现在青铜器铭文中。在何尊铭文之前，“中”和“国”都只作为单个的字出现在甲骨文或金文中，这里的“中国”指的是中心、中央，是地域概念，表示国之中央的意思。三是从金文资料的角度第一次解读周人的“德治”思想。“德治”思想是西周初年的周公姬旦提出的。在他看来，“昊天无亲，惟德是辅”，即昊天帝对谁都无偏私，只辅佑“敬德”之人。“以德配天”是周人立国的基本思想。四是从书法艺术的角度表明，周人取代殷商之初，还来不及营造代表自己审美趣尚

的书法样式。铭文通篇竖成行而横不成排，字形大小不一。书写气势豪放，笔划浑厚凝重，有的笔划中间粗肥，而首尾出尖，笔捺皆有波折，明显继承了商晚期金文的特点。

สาเหตุที่จารึกในเหอจูนได้รับความสนใจในแวดวงวิชาการมี 4 ประการใหญ่ต่อไปนี้ ประการแรก เป็นหลักฐานยืนยันการวางผังเมืองเชิงกลยุทธ์ระดับประเทศเป็นครั้งแรก กล่าวคือ การตั้งเมืองหลวงลั่วอ้อบริเวณแถบเมืองลั่วหยาง มณฑลเหอหนานในปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับบันทึกประวัติศาสตร์ต่างๆ เช่น “บันทึกประวัติศาสตร์สี่อัจฉริยะ บรรพเหตุการณ์ราชวงศ์โจว” เป็นต้น นับว่าจารึกมีบทบาทสำคัญในการยืนยันและเสริมหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ประการที่สอง เกิดคำประสมคำว่า “จงกั๋ว” (ประเทศกลาง หมายถึง ประเทศจีน ในปัจจุบัน) ปรากฏเป็นครั้งแรกในจารึกเครื่องสำริด ก่อนหน้านี้นี้คำว่า “จง” (กลาง) และ “กั๋ว” (ประเทศ) จะปรากฏแยกกันตามจารึกกระดองเต่าหรือจารึกสำริดอื่นๆ อนึ่ง คำประสม “จงกั๋ว” ในที่นี้หมายถึง ใจกลาง ศูนย์กลาง เป็นแนวคิดเชิงพื้นที่ที่มีนัยยะถึงศูนย์กลางประเทศ ประการที่สาม เป็นการถอดความหมายแนวคิด “ปกครองด้วยเต๋อ (คุณธรรม)” ของราชวงศ์โจวจากจารึกสำริดเป็นครั้งแรก แนวคิดดังกล่าวนำเสนอโดยอุปราชาโจวจง ซึ่งมีความเห็นว่า “สวรรค์ไร้ความขัดเคือง อาศัยเพียงคุณธรรมดำรงไว้” หมายความว่า สวรรค์ไม่มีอคติเข้าข้างผู้ใดจะช่วยเหลือเฉพาะผู้ที่ “เคารพคุณธรรม” เท่านั้น แนวคิด “ใช้คุณธรรมอย่างสอดคล้องสวรรค์” เป็นแนวคิดพื้นฐานในการสถาปนาประเทศของราชวงศ์โจว ประการสุดท้าย จากมุมมองด้านศิลปศิลป์พบว่า ต้นราชวงศ์โจวยังไม่มีการสร้างสรรคแบบอักษรของตนเอง อักษรในจารึกเขียนตามแนวตั้งทว่าไม่เป็นระเบียบ ขนาดใหญ่เล็กแตกต่างกัน เขียนตามอารมณ์ ลักษณะเส้นหนาหนัก อักษรบางตัวตรงกลางเส้นหนาแต่หัวท้ายเส้นบาง เส้นปาดยังมีการหักเหเห็นได้ชัดว่ายังคงสืบทอดลักษณะเด่นของแบบอักษรสำริดต่อมาจากยุคปลายราชวงศ์ซาง

华夏民族在形成的初期，由于受天文地理知识的限制，总是把自己的居域视为“天下之

供图：陈亮 ภาพ เงิน เสียง

中”，即“中国”，而称他族的居域为东、南、西、北四方。上古中国，有“九州”的概念。《尚书·禹贡》记载了传说中的大禹治水。当时，大禹将天下分为九州：冀、兖、青、徐、扬、荆、豫、梁、雍，呈现出“九宫格”式的图形结构，而洛邑所在的豫州，处于九州(九宫格)之“中”。《吕氏春秋·慎势》有“古之王者，择天下之中而立国”的记载。

ด้วยข้อจำกัดด้านองค์ความรู้ทางดาราศาสตร์และภูมิศาสตร์ของชนชาติหวาเซีย (จีน) ในยุคแรกเริ่มก่อกำเนิด จึงมักเรียกพื้นที่ที่ตนอยู่อาศัยว่า “ใจกลางใต้ฟ้า” นั่นคือคำว่า “จงกั๋ว” ในภาษาจีน ทั้งยังเรียกพื้นที่ของชนชาติอื่นว่าทางเหนือ ใต้ ตะวันออก ตะวันตก ยุคโบราณมีแนวคิดเรื่อง “เก้าส่นดอน” ปรากฏในคัมภีร์ประวัติศาสตร์ “ซ่างซุ บรรพคุณูปการของอีวี” ที่เล่าถึงตำนานการแก้ปัญหาหน้าท่วมของอีวี ซึ่งเขาได้ขุดทางระบายน้ำออกเป็น 9 ส่นดอน ได้แก่ จี้ เหยียน ซิง สี่ หยาง จิง อีวี เหลียง และยง ปรากฏเป็นโครงสร้างตาราง 9 ช่อง ทั้งนี้ พื้นที่อีวีโจวที่ตั้งของเมืองหลวงลั่วอีก็อยู่ในตำแหน่ง “กลาง” ของตารางพอดี คัมภีร์ประวัติศาสตร์อีกหนึ่งเล่ม “ซุนชิวกวงหยางจ้วน บรรพระวังอำนาจ” ก็มีบันทึกกล่าวว่า “ผู้เป็นกษัตริย์โบราณ จักสรรหาตรงกลางแห่งใต้ฟ้า ครั้นจึงตั้งแคว้น”

公元前21世纪，第一个朝代夏朝建立，这标志着中国统一国家政权形式的诞生。应当说，这时“中国”的概念便有了确切的涵义。据《左传·哀公七年》载：“禹合诸侯于涂山，执玉帛者万国”，夏禹被视为“天下共主”，其统辖的区域被称为“夏”。何以“夏”相称？《尔雅·释诂》曰：“夏，大也。”《尚书》注云：“冕服采章曰华，大国曰夏。”“华夏，谓中国也。”

ในศตวรรษที่ 21 ก่อนคริสตกาล ราชวงศ์เซี่ยซึ่งเป็นราชวงศ์แรกของจีนได้สถาปนาขึ้น เป็นเครื่องหมายของการกำเนิดรูปแบบอำนาจการปกครองระดับประเทศ อาจกล่าวได้ว่า ช่วงเวลานี้แนวคิด “จงกั๋ว” ได้แฝงนัยยะด้านการปกครองไว้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น คัมภีร์ “ซุนชิวจ้วจ้วน บรรพพ่ายกงปีที่เจ็ด” บันทึกว่า “อีวีรวบรวมเจ้าแคว้นประชุมที่เขาเถาซาน ถือหยกและไหมแสดงต่อหมิ่นแคว้น” นับแต่นั้น อีวีจึงได้รับการยกย่องเป็น “เจ้าแห่งใต้ฟ้า” ดินแดนใต้ปกครองของเขาเรียกว่า “เซี่ย” ซึ่งแปลว่าอะไร พจนานุกรม “เอ๋อร์หย่า” ระบุว่า “เซี่ย หมายถึง ใหญ่” นอกจากนี้ อรรถธิบายในคัมภีร์ “ซ่างซุ” ระบุว่า “ลวดลายบนหมวกและเสื้อผ้าเรียกว่า หวา แคว้นใหญ่เรียกว่า เซี่ย” และ “หวาเซี่ย ใช้เรียกประเทศจีน (จงกั๋ว)”

商原是夏朝统治下的一个诸侯国，后取代夏朝成为“天下共主”。商朝之时，被称为“邑”的城垣有了很大的发展，“邑”形成了不同血缘氏族部落成员杂居的古代都市。此时已出现“中商”“大商邑”的称谓，而周围各族则被称为“方”。最迟从周初开始，以黄河流域为中心的华夏地区开始被称为“中国”。

ราชวงศ์ซางเดิมที่เป็นแว่นแคว้นในปกครองของราชวงศ์เซี่ย ต่อมากลายเป็น “เจ้าแห่งใต้ฟ้า” แทนที่ราชวงศ์เซี่ย ในห้วงเวลาการปกครองของราชวงศ์ซาง เมืองที่เรียกว่า “อี่” มีพัฒนาการอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นศูนย์กลางที่ผู้คนต่างสายเลือดต่างเผ่าพันธุ์มาพักอาศัยร่วมกัน ในยามนั้นเกิดชื่อเรียกว่า “จงซาง” (ตอนกลางของซาง) และ “ต้าซางอี่” (เมืองใหญ่ของซาง) แล้ว ส่วนบรรดาเผ่าพันธุ์ที่อยู่โดยรอบจะเรียกว่า “ฟาง” อย่างช้าที่สุดตั้งแต่ต้นราชวงศ์โจวเป็นต้นมาพื้นที่ของชนชาติหฺวาเซี่ยที่มีศูนย์กลางบริเวณลุ่มแม่น้ำเหลืองจึงมีชื่อเรียกว่า “จงกั๋ว”

“中”为指事字，甲骨文、金文字形，像旗杆上下有飘带的旌旗。“中”本义中心、当中，指一定范围内适中的位置。据《新书·属远》载：“古者天子地方千里，中之而为都。”“或”是“国”的本字。周金文早期作“或”，从字面讲，它由城池和干戈构成，表示“执干戈以卫社稷”，当时人们已经意识到，一个国家，不仅要有属于自己的城池，而且要有军队，来时刻保护自己的疆土和臣民，这才称得上“国”。后来在此基础上，“或”又外加“口”以为国界，属于文字上的自然演变。

อักษร “จง 中” เป็นอักษรสัญลักษณ์แทนความหมาย (ideograms) ในอักษรจารึกกระดองเต่าและจารึกสำริด จะมีลักษณะเหมือนเสาธงที่ปลายทั้งสองด้านประดับธงปลิวไสว ความหมายเดิมของอักษรนี้คือใจกลาง ท่ามกลาง แสดงถึงตำแหน่งตรงกลางของขอบเขตพื้นที่ใดๆ หนังสือสมัยราชวงศ์ฉัน “ชินชู บรรพหลุ่ยฮ้วน” ระบุว่า “พื้นที่พื้นลี้ของโอรสสวรรค์ยุคโบราณ ตรงกลางคือเมืองหลวง” ส่วนอักษร “อ้ว 或” คือ รูปอักษรดั้งเดิมของอักษร “กั๋ว 國” (國) อักษรจารึกสำริดสมัยต้นราชวงศ์โจวใช้ “อ้ว 或” เมื่อวิเคราะห์จากรูปอักษรอันประกอบไปด้วยบ่อน้ำและอาวุธ

หมายความว่า “ถืออาวุธปกป้องดินแดน” แสดงว่าผู้คนในยุคนั้นตระหนักว่าประเทศหรือแคว้นแคว้นหนึ่งๆ หากใช้มีเพียงแหล่งน้ำเป็นของตนเอง หากยังจำเป็นต้องมีกองทหารปกป้องดินแดนและผู้คนอีกด้วย จึงจะเรียกว่า “ประเทศ” ได้ ต่อมาตามพัฒนาการของอักษร มีการเติมกรอบ “口” แสดงความหมายถึง เขตแดน

周代大量使用的“中国”称谓，至少具有四种含义：一是地理意义上的所谓“中原”地区。二是政治意义上的所谓“天子之国”。此义源于夏代的“夏”和商代的“中商”“中土”，相对于东、南、西、北各族的称谓。这时的“中国”与“四方(夷)”、“京师”与“四国”对举，表示中心与四邻、天子与诸侯的相互关系。三是民族意义上的“华夏”民族。至周代，夏、商、周三族逐渐融合为一个民族整体，即“诸夏”或“华夏”。四是文化意义上的“华夏文明”。

การใช้ชื่อเรียก “จงกั๋ว” ที่แพร่หลายในยุคราชวงศ์โจว มีนัยยะอย่างน้อย 4 ประการ ดังนี้ 1) ในเชิงภูมิศาสตร์หมายถึง “จงหยวน” พื้นที่ลุ่มตอนกลาง 2) ในเชิงรัฐศาสตร์หมายถึง “ประเทศของโอรสสวรรค์” โดยมีที่มาจากความหมายของคำว่า “เซี่ย” และคำว่า “จงชาง” ซึ่งตรงข้ามกับคำเรียกชนชาติทางเหนือ ใต้ ตะวันออก และตะวันตก ในยุคนั้นคำว่า “จงกั๋ว” กับ “(คนเถื่อน) ชื่อฟาง” (สี่ด้าน) และ “เมืองหลวง” กับ “สี่แคว้น” แสดงนัยยะถึงความสัมพันธ์ระหว่างศูนย์กลางกับเพื่อนบ้านทั้งสี่ด้าน และโอรสสวรรค์กับเจ้าครองแคว้น 3) ในเชิงชาติพันธุ์หมายถึง ชนชาติหวาเซี่ย ซึ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่รวมชนชาติจากทั้งสามราชวงศ์ คือ เซี่ย ชาง โจว เข้าด้วยกัน จากความหลากหลายสู่ความยิ่งใหญ่ 4) ในเชิงวัฒนธรรมหมายถึง “อารยธรรมหวาเซี่ย”

随着历史的发展，“中国”一词的内涵逐步跨出中原，继而指代华夏民族整个居住地和所建立的国家。

จะเห็นได้ว่า เมื่อมีพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ ความหมายของคำว่า “จงกั๋ว” ค่อยๆ ก้าวข้ามจากพื้นที่ลุ่มตอนกลาง กลายเป็นอาณาบริเวณที่ตั้งถิ่นฐานและสถาปนาขึ้นเป็นประเทศชาติของชนชาติหวาเซี่ย

作者简介：

陈亮，宝鸡青铜器博物院院长，中国博物馆协会常务理事，西北大学兼职导师。

เกี่ยวกับผู้เขียน :

เงินเลียง ผู้อำนวยการพิพิธภัณฑ์เครื่องสำริดเมืองเป่่าจี้ กรรมการสามัญสมาพันธ์พิพิธภัณฑ์แห่งประเทศไทย อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมมหาวิทยาลัยซีเป่ย์

《国际中文教育用 中国文化和国情教学 参考框架》评介

การวิพากษ์เกี่ยวกับ
“กรอบอ้างอิงสำหรับ
การสอนวัฒนธรรมจีน
และความรู้ทั่วไปเกี่ยว
กับประเทศจีนเพื่อการ
ศึกษาภาษาจีนระดับ
นานาชาติ”

作者：吴勇毅 ผู้เขียน พงษ์อ้อ
翻译：马淑芬 ผู้แปล Ms. Pantipa Asavatheputhai

此次颁布的《国际中文教育用中国文化和国情教学参考框架》(以下简称《参考框架》),分为小学卷、中学卷、大学及成人卷三个层级。层级划分主要依据学习者的认知水平和教学方式,而不是根据文化内容的难易程度和中文水平等级。这是一个非常明智的处理方法,也是《参考框架》得以形成的关键之一。教师在使用《参考框架》时,首先就要转变观念,语言习得和文化学习的方式和规律都是不同的。

“กรอบอ้างอิงสำหรับการสอนวัฒนธรรมจีนและความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศจีนเพื่อการศึกษาภาษาจีนระดับนานาชาติ”(ต่อไปนี้จะเรียกแบบย่อว่า“กรอบอ้างอิง”)ในครั้งนี้นำออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับมหาวิทยาลัยและบุคคลทั่วไป การแบ่งระดับจะขึ้นอยู่กับระดับการรับรู้ของผู้เรียนและวิธีการสอนเป็นหลัก ไม่ใช่ระดับความยากของเนื้อหาทางวัฒนธรรมและระดับความสามารถทางด้านภาษาจีน นี้เป็นแนวทางการจัดการที่สมเหตุสมผล และยังเป็นหนึ่งในกุญแจสำคัญในการสร้าง“กรอบอ้างอิง”เมื่อครูผู้สอนใช้“กรอบอ้างอิง”พวกเขาต้องเปลี่ยนแนวคิดก่อนว่า การรับรู้ทางภาษา การเรียนรู้วัฒนธรรมและกฎเกณฑ์ที่มีความแตกต่างกัน

在一个多种语言、多元文化的地球村里,文化的分享是双向乃至多向的。例如,绝大多数中国人的第一外语是英语,在学习的过程中,我们不仅掌握了英语,也分享学习了各个英语国家、社区的文化。反之,在把中华文化分享给其他母语的汉语学习者时,从教学的角度说,《参考框架》提出了四个目标维度,一是“文化知识”,要帮助学习者了解中国传统文化、当代中国、社会与生活的概况和主要特点;二是“文化理解”,要帮助他们理解中国文化的多样性和动态性,理解传统文化与当代社会生活的联系,理解文化产物、制度、行为所体现的中国文化内涵和观念;三是“跨文化意识”,可以促使学习者在学习与体验中华文化和真实社会的过程中自觉进行对比,从而理解中国文化与学习者本国文化的异同,培养对中外文化异同的敏感性;四是“文化态度”,提倡遵循“世界多元文化平等共享”的理念,以尊重、宽容、共情的态度看待和评价中国文化的特点和文化间的差异,超越刻板印象和文化偏见。这是总纲,不同的教学对象(小学、中学、大学及成

人)、不同的教学阶段亦有不同的侧重。我们认为,文化虽然没有难易程度的等级之分,但随着个体的成长和认知的发展,文化和社会场景就具有拓展性和延伸性。从这个角度看,对于小学、中学和大学及成人来说,《参考框架》体现了文化教学由浅入深、由具体到抽象、由零散到系统循环往复、螺旋上升的特点。通过教学和多元文化之间的对比,学习者不仅可以体悟目的语文化,也可以加深对自己母文化的认识,并且以世界的眼光看待他人与自己,包容不同的价值观与文化差异。

ความหลากหลายของภาษาและวัฒนธรรมภายในหมู่บ้านโลกนี้ การแบ่งปันทางด้านวัฒนธรรมเป็นแบบสองทางหรือมากกว่าสองทาง เช่น ภาษาต่างประเทศ ภาษาแรกของชาวจีนส่วนใหญ่คือ ภาษาอังกฤษ ระหว่างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เราไม่เพียงแต่เชี่ยวชาญภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่ยังสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมของประเทศ และชุมชนที่พูดภาษาอังกฤษด้วย ในทางตรงกันข้าม เมื่อมีการแบ่งปันความรู้ทางด้านวัฒนธรรมจีนให้แก่ผู้เรียนภาษาจีน

ที่พูดภาษาแม่อื่นๆ ในมุมมองของการเรียนการสอน “กรอบอ้างอิง” เสนอมิติเป้าหมาย 4 ประการ ประการแรก “ความรู้ทางวัฒนธรรม” จะต้องช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสังคม การใช้ชีวิต วัฒนธรรมจีนดั้งเดิม จีนปัจจุบันและประเด็นสำคัญๆ ประการที่สองคือ “ความเข้าใจในวัฒนธรรม” จะต้องช่วยให้พวกเขาเข้าใจความหลากหลายและพลวัตของวัฒนธรรมจีน เข้าใจความเชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมดั้งเดิมกับชีวิตทางสังคมในปัจจุบัน และเข้าใจความหมายแฝงและแนวคิดของวัฒนธรรมจีนในผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม ระบบ และพฤติกรรมทางวัฒนธรรม ประการที่สามคือ “การตระหนักรู้การข้ามวัฒนธรรม” ซึ่งสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักเปรียบเทียบวัฒนธรรมจีนกับสังคมจริงในระหว่างที่เรียนและสัมผัสวัฒนธรรมจีนด้วยตนเอง และจะได้เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมจีนกับวัฒนธรรมของผู้เรียน เป็นการปลูกฝังความอ่อนไหวที่มีต่อความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมจีนและต่างชาติ ประการที่สี่คือ “ทัศนคติทางวัฒนธรรม” สนับสนุนตามแนวคิดของ “การแบ่งปันความหลากหลายทางวัฒนธรรมของโลกที่เท่าเทียมกัน” ปฏิบัติและประเมินจุดเด่นของวัฒนธรรมจีนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมด้วยความเคารพ การเปิดใจยอมรับและการเห็นอกเห็นใจ และอยู่เหนือแบบแผนและอคติทางวัฒนธรรม นี่คือโครงร่างทั่วไปและกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน (ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยและบุคคลทั่วไป) และขั้นตอนการสอนที่แตกต่างกันก็เน้นจุดสำคัญต่างกัน เราเชื่อว่าแม้ว่าวัฒนธรรมจะไม่มีการแข่งขันกันอย่างง่าย แต่จากการเจริญเติบโตและการพัฒนาความรู้ความเข้าใจ ความรู้ทางด้านวัฒนธรรมและสังคมจะขยายออกไปในวงกว้าง หากพิจารณาจากมุมมองนี้ โรงเรียนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยและบุคคลทั่วไป “กรอบอ้างอิง” ก็จะสะท้อนถึงลักษณะของการสอนวัฒนธรรมตั้งแต่จากเรื่องพื้นฐานไปจนถึงระดับลึกซึ้ง จากรูปธรรมสู่นามธรรม จากลักษณะที่กระจายไปสู่การหมุนเวียนอย่างเป็นระบบ

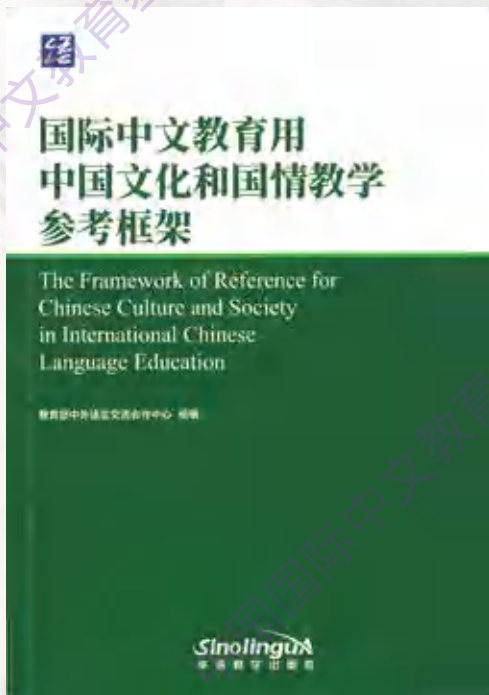
จากการเปรียบเทียบการเรียนการสอนและพฤติกรรมวัฒนธรรม ผู้เรียนไม่เพียงแต่สามารถเข้าใจวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายเท่านั้น แต่ยังเข้าใจวัฒนธรรมของตนเองอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น อีกทั้งยังจะมองผู้อื่นและตนเองจากมุมมองของโลก ยอมรับต่อค่านิยมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

《参考框架》实际上是一个由三级“内容”搭建起来的结构，上层（一级项目）包括“社会生活”“传统文化”和“当代中国”三个方面，以此为骨架统领31个二级文化项目；每个二级项目则由三级的文化点举例展开，提纲挈领，像一把“伞盖”。整体上把握框架结构并不难，关键在于，既然是一个“参考框架”，那它就不具备“穷尽性”（这跟“词汇等级大纲”和“语法等级大纲”很不相同）。因此，在使用《参考框架》时，要特别注意另外两个原则，即“选择性”和“拓展性”（注意：这里指的是“使用原则”，而不是“编写原则”）。

“กรอบอ้างอิง” ได้มีการแบ่งโครงสร้าง “เนื้อหา” ออกเป็น 3 ระดับคือ ระดับบน (ระดับแรก) ประกอบด้วย 3 ด้านคือ “ชีวิตทางสังคม” “วัฒนธรรมดั้งเดิม และ “จีนปัจจุบัน” โดยใช้เป็นโครงสร้างหลักเพื่อนำไปสู่โครงการวัฒนธรรมระดับสอง จำนวน 31 โครงการ โครงการระดับสองแต่ละโครงการจะดำเนินการโดยเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมระดับสาม ลักษณะจะเหมือนกับ “ร่มฉัตร” การทำความเข้าใจโครงสร้างกรอบงานทั้งหมดนั้นไม่ยาก ประเด็นสำคัญคือเนื่องจากเป็น “กรอบอ้างอิง” จึงไม่สามารถระบุ “อย่างละเอียดถี่ถ้วน” (ซึ่งแตกต่างจาก “โครงร่างระดับความรู้ทางคำศัพท์” และ “โครงร่างระดับความรู้ทางไวยากรณ์” ดังนั้น เมื่อนำ “กรอบอ้างอิง” ไปใช้ จะต้องให้ความสำคัญกับหลักการอื่น ๆ อีก 2 ประการคือ “การเลือก” และ “การขยาย” (หมายเหตุในที่นี้หมายถึง “หลักการใช้งาน” ไม่ใช่ “หลักการเรียบเรียง”)

文化是一种烙印，无处不在，甚至无物不是，名字是文化，衣着是文化，建筑是文化，习俗是文化，思想

是文化，山水亦是文化，可谓包罗万象。中华文化好似弱水三千，《参考框架》只不过取其一瓢而已。“选择性”，一方面是说三级的“文化点”并不能“概全”二级文化项目，是选择性的、举例性的，另一方面是说，教师对文化点的教学也可以是有选择的，不必面面俱到，这就给了教师自主教学很大的空间。“拓展性”也可叫做“延展性”，是指在实际教学中，教师可以根据

教学对象、其语言水平、教学阶段和教学环境对某个文化点的讲授深浅与体验方式进行适当的拓展或延伸，由教师根据具体的教学目标来灵活把握。《参考框架》不是硬性规定，是引导，是指南，这是“参考”的初衷。

วัฒนธรรมเสมือน “ยี่ห้อ” ของสินค้าที่มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง ถึงขั้นที่ว่าไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่ใช้วัฒนธรรม ชื่อคือวัฒนธรรม เลื่อนผ้าคือวัฒนธรรม สถาปัตยกรรมคือวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมคือวัฒนธรรม ความคิดคือวัฒนธรรม ภูมิประเทศคือวัฒนธรรม เรียกได้ว่าครอบคลุม

ทุกอย่าง ในวัฒนธรรมจีนมีอยู่มากมาย “กรอบอ้างอิง” ได้ยกตัวอย่างเพียงบางส่วนเท่านั้น “การคัดเลือก” ในด้านหนึ่งประเด็นวัฒนธรรมระดับสาม ไม่สามารถครอบคลุมโครงการวัฒนธรรมระดับสองทั้งหมด เพราะเป็นการคัดเลือกและยกตัวอย่าง และอีกด้านหนึ่ง เวลาครูผู้สอนนำไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน ก็สามารถเลือกใช้ได้อย่างอิสระ “การขยาย” เรียกอีกอย่างว่า “การต่อยอด” เวลาครูผู้สอนนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนจริง ครูผู้สอนสามารถขยายหรือต่อยอดประเด็นวัฒนธรรมที่มีความเชื่อมโยงและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม “กรอบอ้างอิง” ไม่ใช่กฎเกณฑ์ เป็นการชี้แนะและเพื่อประกอบการพิจารณา

对于文化来说，语言有三重性。(1)语言本身就是文化。除了语言文字本身是一种文化象征，烙在词语、语法结构、文字和使用规则与规约(以往所说的“交际文化”)上的文化印记与语言是融为一体的，学习语言的同时，这些文化因素，也“伴随着”(有时是隐性的)习得；(2)语言是文化的载体。这里所说的“载体”，不是指上文所说的“烙”在语言上的文化，而是指语言所表达的文化内容(以往所说的“知识文化”)，比如，对古代文物的介绍、对桂林山水的描述、对“魔都”上海的展示等。这些文化内容可以在语言教学时了解(常常以课文内容的形式呈现)，也可以在《中国文化》或《中国概况》课学习，亦或是专门开讲座介绍。《参考框架》的主要内容属于这一类；(3)语言是了解文化的途径。学习者可以使用目的语来了解中华文化和中国国情(这是最理想的状态)，也可以使用自己的母语或其他语言了解(“转手”有时不免或者难免失真)。运用语言来了解文化，这是学习语言的目的之一。学习语言不仅仅是为了交际所需(以往我们只强调或过分突出语言是交际工具，有失偏颇)，也是为了认识世界、认识他人(乃至自己)。语言不仅仅是人类最重要的交际工具，也是最重要的思维工具。

สำหรับวัฒนธรรม ภาษามีลักษณะสามประการ (1) ภาษาเองคือวัฒนธรรม นอกจากความจริงที่ว่าภาษาเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมแล้ว คำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ตัวอักษรและการนำไปใช้ (ที่เรียกกันว่า “วัฒนธรรมการสื่อสาร” ในอดีต) ถูกรวมเข้ากับภาษาด้วยในการเรียนภาษา ปัจจัยทางวัฒนธรรมเหล่านี้ยัง “ควบคู่” กับการรับรู้ภาษา (ไปโดยปริยายในบางครั้ง) (2) ภาษาเป็นสะพานของวัฒนธรรม “สะพาน” ที่กล่าวถึงในที่นี้ไม่ได้หมายถึงวัฒนธรรม “ยี่ห้อ” ในภาษาที่กล่าวถึงข้างต้น แต่หมายถึงเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่แสดงออกด้วยภาษานั้น (ในอดีตเรียกว่า “ความรู้ทางวัฒนธรรม”) ตัวอย่างเช่น การแนะนำโบราณวัตถุทางวัฒนธรรม คำอธิบายภูมิทัศน์ของกุ้ยหลิน การจัดแสดง “เมืองแห่งเวทมนตร์” ณ เมืองเซี่ยงไฮ้ เป็นต้น เนื้อหาทางวัฒนธรรมเหล่านี้สามารถเรียนรู้ได้ในระหว่างการสอนภาษา (มักจะนำเสนอในรูปแบบของเนื้อหาบทเรียน) หรือสามารถเรียนรู้ในรายวิชา “วัฒนธรรมจีน” หรือ “ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศจีน” หรืออาจแนะนำในการบรรยายพิเศษ เนื้อหาหลักของ “กรอบอ้างอิง” จัดอยู่ในประเภทนี้ (3) ภาษาคือสะพานนำไปสู่ความเข้าใจทางวัฒนธรรม ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป้าหมายเพื่อทำความเข้าใจวัฒนธรรมจีนและความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับจีน (แนวทางนี้เป็นแนวทางในอุดมคติที่สุด) หรือสามารถใช้ภาษาแม่ของตนเองหรือภาษาอื่น ๆ ในการทำความเข้าใจ (“การเปลี่ยนมือ” บางครั้งอาจยากที่ที่เสี่ยงข้อเท็จจริงที่ต้องการสื่อ) การใช้ภาษาเพื่อทำความเข้าใจวัฒนธรรมเป็นหนึ่งในจุดประสงค์ของการเรียนรู้ภาษา การเรียนภาษาไม่ใช่สำหรับความต้องการด้านการสื่อสารเท่านั้น (ในอดีต เรามักจะเน้นย้ำว่าภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร) แต่ยังรวมถึงการทำความเข้าใจโลกและผู้อื่น (แม้แต่ตัวเองด้วย) ภาษาไม่ได้เป็นเพียงแค่เครื่องมือสื่อสารที่สำคัญที่สุดของมนุษย์เท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องมือในการคิดที่สำคัญที่สุดอีกด้วย

如何使用《参考框架》进行语言和文化教学，吴中伟建议中国文化教学和中文教学结合，他认为大致可以有三种途径，即(1)以中国文化教学为核心目标，兼顾中文教学，如各类中国文化课程及各类文化活动；(2)以培养中文综合运用能力为核心目标，兼顾中国文化教学，如各类中文技能课；(3)中文教学与中国文化教学两个目标并重，如一些基于”语言与内容相融合“教学理念的课程。这三种途径跟上述的语言对于文化的三重性密切相关，文化的形态不同，教学的路子也可以有所变化和侧重。

วิธีการใช้ “กรอบอ้างอิง” สำหรับการสอนภาษาและวัฒนธรรม หวังจวงเหว่ยมีข้อเสนอแนะในการผสมผสานระหว่างการสอนวัฒนธรรมจีนและการสอนภาษาจีน เขาเห็นว่ามีประมาณ 3 วิธี กล่าวคือ

- (1) ใช้การสอนวัฒนธรรมจีนเป็นเป้าหมายหลัก โดยคำนึงถึงการสอนภาษาจีน เช่น หลักสูตรวัฒนธรรมจีนและกิจกรรมทางวัฒนธรรมจีนต่าง ๆ
- (2) ให้เป้าหมายในการปลูกฝังความสามารถในการใช้ภาษาจีนอย่างรอบด้านเป็นเป้าหมายหลัก โดยคำนึงถึงการสอนวัฒนธรรมจีน เช่น หลักสูตรทักษะภาษาจีนต่าง ๆ
- (3) ให้ความสำคัญกับการสอนภาษาจีนและการสอนวัฒนธรรมจีนอย่างเท่าเทียมกัน เช่น บางหลักสูตรที่มีแนวคิดในการสอน “การบูรณาการภาษาและเนื้อหา” แนวทางทั้งสามนี้มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับธรรมชาติของภาษาและวัฒนธรรมทั้ง 3 ประการที่กล่าวถึงข้างต้น วัฒนธรรมต่าง ๆ มีลักษณะต่างกัน ดังนั้นรูปแบบการสอนจึงสามารถเปลี่ยนแปลงและเน้นความสำคัญต่างกันได้

如何把握《参考框架》的精髓与关键，并结合不同的教学环境(国内的、国外所在地的)创造性地运用《参考框架》，需要国际中文教师去认真学习与揣摩。如何

供图：摄图网

在具体的课堂教学中，进行中华文化知识的讲解、中国国情的介绍、文化活动的组织(体验与体演)，文化与语言教学如何融合，多媒体多模态手段和方法又如何利用，这些都需要一线教师在教学中探索与创新。《参考框架》是国际中文教育标准体系构建的一个重要组成部分，也是其标志性成果之一，它与《国际中文教育中文水平等级标准》(2021)一起为新时期国际中文教育的发展夯实了基础。

“**วีธีทำความเข้าใจแก่นแท้และหัวใจสำคัญ** ประกอบกับการนำ “กรอบอ้างอิง” ไปใช้อย่างสร้างสรรค์ในสภาพแวดล้อมการสอนที่แตกต่างกัน (ในประเทศและต่างประเทศ) ต้องให้ครูผู้สอนภาษาจีนนานาชาติไปศึกษาและหาหนทางอย่างจริงจังว่าจะจัดการเรียนการสอนความรู้ทางวัฒนธรรมจีนภายในห้องเรียน บรรยายความรู้ทางด้านวัฒนธรรมจีน แนะนำความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศจีน จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม (แบบสัมผัสทดลองและแบบแสดง) บูรณาการระหว่างการสอนวัฒนธรรมและภาษา รวมทั้งการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอนอย่างไร สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ครูผู้สอนต้องเตรียมแผนการสอนอย่างสร้างสรรค์ “กรอบอ้างอิง” เป็นส่วนสำคัญของการสร้างระบบมาตรฐานการศึกษาภาษาจีนระดับสากล และเป็นหนึ่งในความสำเร็จอันเป็นเอกลักษณ์ ร่วมกับ “มาตรฐานความรู้ภาษาจีนสำหรับการศึกษาภาษาจีนระดับสากล” (พ.ศ. 2564) ได้วางรากฐานที่มั่นคงสำหรับการพัฒนาการศึกษาภาษาจีนระดับสากลในยุคใหม่ร่วมกัน

作者简介：

吴勇毅，华东师范大学国际汉语文化学院教授、博士生导师，应用语言研究所所长。研究方向主要为语言学及应用语言学、国际汉语教育等。

เกี่ยวกับผู้เขียน：

หวูหยงอี้ ศาสตราจารย์และอาจารย์ที่ปรึกษาาระดับปริญญาเอก ณ มหาวิทยาลัยครุศาสตร์แห่งภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นผู้อำนวยการสถาบันภาษาประยุกต์ แนวทางการวิจัยโดยหลักคือ ภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์ประยุกต์ และการศึกษาภาษาจีนระดับนานาชาติ

成语故事

夸父逐日

ความฟุไล่ตามตะวัน

英文原作：张稼硕 ผู้เขียนต้นฉบับภาษาอังกฤษ จาง เจี้ยชัว
中文翻译：徐瑜飒 ผู้แปลเป็นภาษาจีน สวี อวีซ่า
泰语翻译：马淑芬 ผู้แปลเป็นภาษาไทย Ms. Pantipa Asavatheputhai

远 古时期，有一位名叫夸父的巨人。他是天帝的后裔，住在北部的一座高山上。

夸父身材魁梧，力大无穷，两耳各挂一条黄蛇，看上去凶狠骇人。但实际上，他热心善良，勤劳坚韧，一心为民着想。

一天，夸父看到山脚下的人们正在干旱的田地里哭泣。火辣辣的太阳每天都直射在大地上，造成了严重的旱灾，使得庄稼颗粒无收。见到此情此景，夸父感到分外难过。于是，他决定追赶并抓住太阳，命令它改变运行方式，让人们每年都有好收成。

第二天，当太阳从东海升起，夸父拿着一根手杖，开始追赶太阳。

在 สมัยโบราณมีเซียนองค์หนึ่งชื่อควาฟู่ เขาเป็นหลานชายของเทพเจ้าแห่งแผ่นดินไหวอู่ และอาศัยอยู่บนภูเขาสูงทางตอนเหนือ

ควาฟู่รูปร่างกำยำทรงพลัง มีงูสีเหลืองห้อยอยู่ที่หูทั้งสองข้าง ดูดุร้ายและน่ากลัว แต่แท้จริงแล้ว เขาเป็นเซียนที่จิตใจดี ขยันอดทน และอุทิศตนเพื่อประชาชน

อยู่มาวันหนึ่ง ควาฟู่ เห็นผู้คนที่เขิงเขาร้องไห้ในท้องไร่ท้องนาอันแห้งแล้ง พระอาทิตย์ที่แผดเผามายังโลกโดยตรงทุกวัน ทำให้เกิดความแห้งแล้งอย่างรุนแรง และทำให้ไม่มีการเก็บเกี่ยวพืชผล เมื่อเห็นสภาพเช่นนี้ ควาฟู่รู้สึกเศร้าใจมาก ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจไล่ตามจะจับพระอาทิตย์ให้ได้ และสั่งให้เปลี่ยนวิธีการโคจร เพื่อให้ผู้คนได้เก็บเกี่ยวพืชผลที่ดีทุกปี

วันรุ่งขึ้นเมื่อพระอาทิตย์ขึ้นจากทะเลตงไห่ ควาฟู่ หยิบไม้เท้าและ

他跑得很快，一步就能跨过一条宽阔的河流。但与此同时，太阳也坐在一辆由六条龙拉着的战车上，在天空中快速移动。夸父朝着太阳不停地追赶，累了也舍不得休息，下定决心不达目的决不放弃。他一直鼓励着自己，“快了快了，就要追上太阳了！再坚持一下，人们的生活就会幸福了！”就这样，他踏过一座座高山，跨过一条条河流，如一阵疾风奔跑在大地上。

跑了几千公里后，当太阳开始在西边下沉时，夸父已经离太阳非常近了。他兴奋极了，张开双臂试图拥抱太阳，但可惜没能够着。

然而就在那一刻，夸父突然感到酷热难耐，身体因为极度干渴而快要燃烧了。当他再也无法忍受的时候，他跑到黄河边开始喝水。仅仅几大口，他就喝干了它。然而，这还远远不够解渴，他又跑去喝干了渭河。可还是不够！夸父向大泽冲去。大泽又称“瀚海”，是鸟雀繁衍

开始的地方

夸父跑得很快，一步就能跨过一条宽阔的河流。但与此同时，太阳也坐在一辆由六条龙拉着的战车上，在天空中快速移动。夸父朝着太阳不停地追赶，累了也舍不得休息，下定决心不达目的决不放弃。他一直鼓励着自己，“快了快了，就要追上太阳了！再坚持一下，人们的生活就会幸福了！”就这样，他踏过一座座高山，跨过一条条河流，如一阵疾风奔跑在大地上。

跑了几千公里后，当太阳开始在西边下沉时，夸父已经离太阳非常近了。他兴奋极了，张开双臂试图拥抱太阳，但可惜没能够着。

然而就在那一刻，夸父突然感到酷热难耐，身体因为极度干渴而快要燃烧了。当他再也无法忍受的时候，他跑到黄河边开始喝水。仅仅几大口，他就喝干了它。然而，这还远远不够解渴，他又跑去喝干了渭河。可还是不够！夸父向大泽冲去。大泽又称“瀚海”，是鸟雀繁衍

后代和更换羽毛的地方，方圆千里，碧波荡漾，是解渴的好去处。但还没到那儿，伴随着一声震耳欲聋的巨响，夸父重重地倒在了地上，因酷热精疲力尽而死。

夸父死后，他魁伟的身躯变成了一座高山，后人称之为“夸父山”，据说就是如今位于中国河南省和陕西省之间的秦山。夸父倒下时扔掉的手杖长成了一大片美丽的桃林，一年四季郁郁葱葱、枝繁叶茂，果子鲜美多汁，为路过的行人和辛勤的劳动人民遮阳解渴。

夸父透支了自己的身体，可惜最后还是没能实现自己的目标。然而，他善意的初衷、坚持不懈的努力和无私奉献的精神却感动了天帝。天帝惩罚了太阳的任性行为，命令它给这片土地上的人们带来舒适。

从那以后，夸父曾经住过的那座北部高山脚下的人们，享受了几百年温和宜人的天气，冬天温暖，秋天丰收，过上了风调雨顺、安居乐业的生活。

จึงวิ่งไปตีแม่น้ำเว่ยเหอจนน้ำแห้งขอดอีก แต่กระนั้นก็ยังไม่มีพอ! ความฟุ้งริบวิ่งไปที่ต้าเจ้อ หรือที่เรียกว่า "อันไห่" เป็นสถานที่ที่นักขยายพันธุ์และผลิตขนของพวกมัน มีลักษณะเป็นวงกลมที่มีรัศมีนับพันลี้ คลื่นสีฟ้าครามเป็นระลอก เหมาะเป็นที่ที่ดับกระหายน้ำ แต่ไม่ทันจะถึงที่นั่น ความฟุ้งก็ทรุดตัวลงกับพื้นอย่างแรง ด้วยความเหนื่อยล้าจากความร้อนอันระอุจึงล้มตายลง

หลังจากที่ควาฟูตายลง ร่างกายอันกำยำของเขากลายเป็นภูเขาสูง ซึ่งคนรุ่นหลังเรียกว่า "ภูเขาควาฟู" กล่าวกันว่าเป็นภูเขาหินสีขาว ซึ่งปัจจุบันตั้งอยู่ระหว่างมณฑลเหอหนานและมณฑลส่านซีในประเทศจีน ไม่เท่าที่ถูกต้องเมื่อควาฟูล้มลงกลายเป็นป่าต้นท้ออันสวยงามขนาดใหญ่ เขียวชอุ่มตลอดปี ผลท้อรสอร่อยชุ่มฉ่ำ หาร่มเงาแก่ผู้คนที่สัญจรไปมาและคนที่ทำงานหนักเพื่อดับกระหายควาฟูได้ใช้แรงเกินกำลัง แต่ไม่สามารถรอดพ้นความตั้งใจที่ดิ้นรนของเขา ความพยายามอย่างไม่ลดละและการอุทิศตนอย่างไม่เห็นแก่ตัว ทำให้ปู่ของเขาเทพเจ้าโหว่เถ่งและผู้ประสภภัยพิบัติรู้สึกประทับใจ เทพเจ้าโหว่เถ่งจึงลงโทษพระอาทิตย์ที่เอาแต่ใจ โดยการสั่งให้สร้างสภาพอากาศที่สบายแจ่มใสและนำร้อนรมย์แก่ผู้คนในดินแดนแห่งนี้

ตั้งแต่นั้นมา ผู้คนที่เดินเขาทางเหนือซึ่งควาฟูเคยอาศัยอยู่ ต่างก็มีความสุขจากอากาศที่แจ่มใสและนำร้อนรมย์เป็นเวลาหลายร้อยปี ด้วยฤดูหนาวที่อบอุ่นและการเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง ต่างใช้ชีวิตอย่างสงบสุขท่ามกลางอากาศที่ดี **๗๒**

古诗今译：阳春歌

กวีเก่าเล่าใหม่ “หยางชุนเกอ”

作者：[唐]李白 ผู้เขียน หลี่ ไป (ราชวงศ์ถัง)

翻译：马淑芬 ผู้แปล Ms. Pantipa Asavatheputhai

长安白日照春空，
绿杨结烟垂袅风。
披香殿前花始红，
流芳发色绣户中。
绣户中，相经过。
飞燕皇后轻身舞，
紫宫夫人绝世歌。
圣君三万六千日，
岁岁年年奈乐何。

สุริยันส่องจางอันวันต์เดือนสาม
นภากาศหยางแตกหน่อออกไส
ผกาวังสุคนธ์บานสราญใจ
รัฐจวนไกลฟุ้งหอดรุณี
ยามกวีเอื้องผ่านใจหวานนิก
องค์เพยเขียนทรงร้ายรามพริ้วไหว
เสียงใดใดฤจะเทียบหลี่ฮูหยิน
ทิวทัศน์งามประดับเพียงวังภูมินทร์
ปวงประชาหาได้ยินยลทนเสียดาย

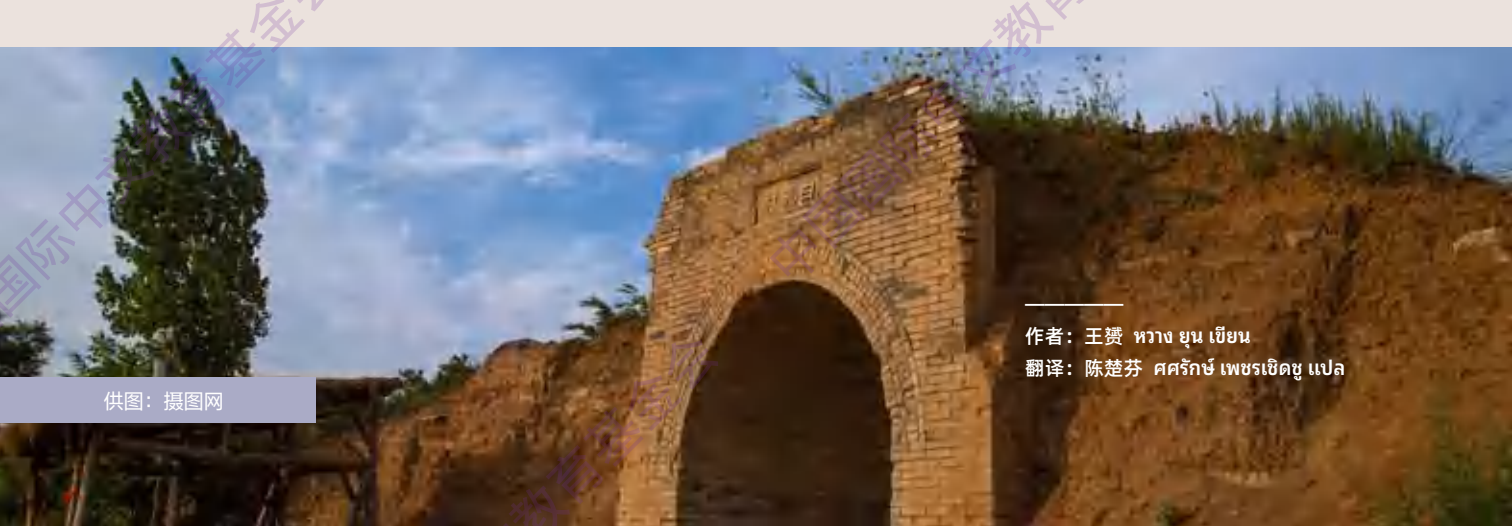

路遥：“平凡”中方显生命力

ลู่เหย้า: “ความธรรมดาสามัญ” แสดงพลังแห่งชีวิต

供图: 摄图网

供图: 摄图网

作者: 王赞 ทวาง ยุน เขียน
翻译: 陈楚芬 ศศรัถษ์ เพชรเชิดชู แปล

中国文学，鲜有英雄叙事的宏大史诗，而多追求“返璞归真”的质朴生活，在平凡中体味生活情趣、彰显生命的价值。

20世纪80年代前后，当西方各种现代主义思潮参与并重塑中国文化和文学创作环境时，陕北的黄土高原因其空间地理上的相对封闭以及土地的贫瘠，既较好地保留着传统文化的深厚底蕴和“平凡”传统，又使人在艰苦的环境中愈发张扬主体旺盛的生命力，孕育出一大批与黄土地血脉相通的优秀作家，诞生出一大批别具文化深度和人性张力的文学作品。路遥及其鸿篇巨制《平凡的世界》便是其中耀眼的明珠。

路遥，1949年出生于陕北贫苦的农民家庭，与这片黄土地的缘分可谓血浓于水。黄土高原，自古便是苍莽、悲怆之地。长期饥饿、寒冻的生存困境使路遥自童年起便如寒冬的劲松，具有强烈的生存意识和拼搏精神。他曾在风沙、烈日中挥汗开垦，曾在阴冷的窑洞中忍受切肤之寒，更是常常饿得发慌，绝望地在野地寻觅雀蛋和野果、刨挖树根与地茎。这种刻骨铭心的饥饿和匮乏既磨炼了他坚韧的意志，也让他对包括陕北贫苦农民在内的平凡的人有着切身的同情。路

遥在文革期间就辍学务农，但文革结束后，他并没有放弃文学创作，而是以一种更加坚韧的姿态，重新回到了文学创作的道路上。他的《平凡的世界》不仅是一部反映农村生活的长篇小说，更是一部关于理想、奋斗和爱情的史诗。这部小说在1980年代末出版后，迅速在全国范围内掀起了一股阅读热潮，成为当时最受欢迎的文学作品之一。

1980年，当改革开放的春风吹遍大地，人们开始重新思考生活的意义和价值时，路遥的《平凡的世界》恰好为那个时代的人们提供了一面镜子。它不仅让人们看到了农村的落后和农民的艰辛，更让人们看到了在困境中不屈不挠、努力奋斗的精神。这部小说的成功，不仅为路遥赢得了巨大的声誉，也为中国当代文学的发展注入了新的活力。路遥的去世，是中国文学界的一大损失，但他的作品将永远留在人们的心中。

路遥出生于一个贫苦的农民家庭，从小就经历了生活的艰辛。他热爱文学，从小就立志成为一名作家。在延安大学期间，他开始了文学创作，并发表了多篇短篇小说。1973年，他考入北京电影学院，开始了他的电影创作生涯。在电影学院期间，他结识了许多优秀的电影人，这对他的创作产生了深远的影响。1975年，他毕业后回到延安，继续从事文学创作。他的代表作《平凡的世界》就是在延安期间创作的。这部小说不仅反映了他对生活的深刻思考，也体现了他对农民的深厚感情。

1973年，路遥考入北京电影学院，开始了他的电影创作生涯。在电影学院期间，他结识了许多优秀的电影人，这对他的创作产生了深远的影响。1975年，他毕业后回到延安，继续从事文学创作。他的代表作《平凡的世界》就是在延安期间创作的。这部小说不仅反映了他对生活的深刻思考，也体现了他对农民的深厚感情。路遥的创作生涯虽然短暂，但他的作品却给中国当代文学留下了宝贵的财富。

路遥的创作生涯虽然短暂，但他的作品却给中国当代文学留下了宝贵的财富。他的《平凡的世界》不仅是一部反映农村生活的长篇小说，更是一部关于理想、奋斗和爱情的史诗。这部小说在1980年代末出版后，迅速在全国范围内掀起了一股阅读热潮，成为当时最受欢迎的文学作品之一。路遥的去世，是中国文学界的一大损失，但他的作品将永远留在人们的心中。

遥出身平凡，却被以这样一种不平凡的方式赋予了蓬勃的生命强度和深情的底层关怀。这一切，都为路遥文学创作上的成功奠定了基础。

1973年，路遥进入延安大学中文系学习。大学毕业后，他在陕西一家知名的文学杂志社《陕西文艺》担任编辑。完整的学术训练和毗邻作家圈的工作环境，为从小就憧憬文学创作的路遥提供了得天独厚的创作条件。一朵生命力顽强的花，即将绽放。

路遥虽然自1970年起发表过多篇诗歌和短篇小说，但都未能激起水花。他真正在文坛亮相并引起关注的作品，是1980年发表的中篇小说处女作《惊心动魄的一幕》。这部小说在创作手法上深受法国作家雨果《九三年》的影响，描写了革命斗争时代一名农村基层干部的自我牺牲。小说赞扬其良善之余更闪耀着人道主义的光芒。该小说荣获首届“全国优秀中篇小说奖”。《惊心动魄的一幕》的发表几经波折，虽尚未形成具有路遥个人特征的成熟风格，其发表后的成功却大大激励了路遥的创作信心。此后，路遥的优秀作品如雨后春笋般蓬勃而出，形成了20世纪80年代中国文坛一股强劲的“逆流”。

80年代的中国文坛，是西方各种先锋主义创作技法的实验田，文学创作日益精英化。而路遥，作为黄土地养育的农民的儿子，坚持最传统的现实主义创作手法，坚持底层叙事、农村视角，用“大白话”讲述平凡人最平凡的故事。即便有争议，如被同行斥为落伍、粗陋、不解风情，路遥仍如一匹倔强的野马在属于自己的那片自由文学领地上潇洒地奔驰，孤傲且不羁。创作于1982年的中篇小说《人生》，标志着路遥这种平民化、乡土化的现实主义创作风格走向成熟。

对时髦的现代主义创作技法的排斥和对传统的现实主义的坚守，并未妨碍路遥融通古今中外的创作视野。他在现代与传统、城市与农村的交叉地带以力透纸背之笔耕耘，叙写了当代中国社会的变迁。作为奠定路遥文学地位的成名作，小说《人生》以陕北高原的城乡生活为背景，描写了农村“有志青年”艰难抉择的悲剧。对苦难的亲身体会和对平凡人的深情观照，使得这个看似平凡的个人故事、“失败的人生”

เล่าเรื่องการเสียดสีตนเองของเจ้าหน้าที่รัฐระดับจวนรากในชนบทในยุคแห่งการปฏิวัติต่อสู้ นวนิยายยกย่องสิ่งที่นอกเหนือจากจิตใจอันดีงาม ทำให้ยิ่งจุดประกายแนวคิดมนุษยธรรมให้เจิดจ้า นวนิยายเรื่องนี้ได้รับรางวัล“นวนิยายขนาดกลางยอดเยี่ยมแห่งชาติ”ครั้งที่หนึ่ง

วงการวรรณกรรมจีนในคริสต์ทศวรรษ 1980 เป็นสนามทดลองสำหรับเทคนิคการสร้างสรรค์แนวคิดก้าวหน้าตะวันตกแบบต่างๆ และการสร้างสรรค์วรรณกรรมกลายเป็นอยู่หมู่ชนชั้นสูงมากขึ้น และลู่เหยาถูกชาวนาที่บ่มเพาะเติบโตมาจากผืนดินเหลือง ยึดมั่นในแนวคิดสังคมนิยมแบบดั้งเดิมที่สุด ยึดมั่นในการเล่าเรื่องระดับล่างสุดและจากมุมมองของหมู่บ้านชนบท ใช้“ภาษาพูด” เล่าเรื่องราวที่ธรรมดาที่สุดของคนธรรมดา นวนิยายเรื่อง ชีวิตคน นวนิยายขนาดกลางที่เขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1982 แสดงถึงการเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ของรูปแบบการเขียนแนวคิดสังคมนิยมที่มีความเป็นชาวบ้านธรรมดาและมีความเป็นชนบทของลู่เหยา นวนิยายเรื่อง ชีวิตคน ได้นำเสนอชีวิตชนบทในที่ราบสูงล้านชิตอนเหนือเป็นฉากหลัง บรรยายถึงโคกนาฏกรรมบนทางเลือกที่ยากลำบากของ“เยาวชนผู้ดำรงปณิธาน” ประสบการณ์ของตนต่อความทุกข์ทรมานและการสังเกตด้วยความรู้สึกอันลึกซึ้งที่มีต่อคนธรรมดา ทำให้เรื่องราวส่วนตัวที่ดูเหมือนธรรมดาและ“ชีวิตที่ล้มเหลว” นี้ ถูกลู่เหยานำไปพัฒนาเป็นเรื่องราวธรรมดาที่มีความหมายลึกซึ้งผ่านเรื่องราวความไม่เท่าเทียมกันที่เกิดจากความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมเก่าและใหม่ แต่งเป็นบทเพลงโคกนาฏกรรมของชีวิตหนุ่มสาวรุ่งโรจน์ที่ต้องปลิดปลิว

ตั้งแต่นั้นมาลู่เหยาได้ยึดมั่นในรูปแบบการเขียนแนวคิดสังคมนิยมที่โดดเด่นและแนวคิดมนุษยธรรมที่ลุ่มลึก พอได้ยึดมั่นรูปแบบนี้ สุดท้าย *โลกธรรมดาสามัญ* ผลงานแห่งความสำเร็จขนาดล้นตัวอักษรของลู่เหยาก็กีเปล่งแสงสว่างโดดเด่นขึ้น *โลกธรรมดาสามัญ* เขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1983 เล่มแรกตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1986 และเล่มที่สามตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1988 ใช้เวลาหกปี กระบวนการทั้งหมดเต็มไปด้วยความยากลำบาก ในฐานะไข่มุกแห่งมงกุฎของวรรณกรรมจีนร่วมสมัย *โลกธรรมดาสามัญ* ได้ใช้ท่วงทำนองสง่างามและปลายปากกาหนักแน่น นำเสนอภาพรอบด้านของจีนตั้งแต่กลางคริสต์ทศวรรษ 1970 ถึงกลางคริสต์ทศวรรษ 1980 ชีวิตคนธรรมดาบนรอยขอบเมืองและชนบทของผืนดินเหลืองตอนเหนือของมณฑลซานซี เปิดภาพคนธรรมดาสามัญเดินทางผ่านอุปสรรคและความยากลำบากในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงยิ่ง

被路遥通过新旧文化冲突所造成的不平等升华成了意义深远的普遍性故事，谱写了一曲青年旺盛生命凋零的悲剧之歌。

此后的路遥，坚守着卓尔不群的现实主义创作风格和深沉博大的人道主义情怀，以强烈的社会责任感和理想激情，继续发表了一系列体察社会不公、关注农民境遇、讴歌底层劳动人民的中、短篇小说，如《在困难的日子里》《黄叶在秋风中飘落》《你怎么也想不到》等，迅速成为当时中国拥有读者群体最为广泛、阅读量最大的作家之一。

这一坚守，终在路遥百万字体量的集大成之作《平凡的世界》中大放异彩。《平凡的世界》自1983年起笔，1986年出版第一部，至1988年第三部出版，历时六年，整个过程充满艰辛。作为中国当代文学皇冠上的明珠，《平凡的世界》以恢宏的气势、劲健的笔力，全景式呈现了中国自20世纪70年代中期至80年

ใหญ่ได้อย่างลึกซึ้ง

พี่น้องตระกูลซุนตัวละครเอกในเรื่อง *โลกธรรมดาสามัญ* เดิมที่เป็นชาวนาบนผืนดินเหลืองทางตอนเหนือของมณฑลส่านซี หลังจากการปฏิรูปเศรษฐกิจ ชนบทของจีนเริ่มใช้ระบบรับเหมาในครัวเรือน ประสิทธิภาพการผลิตในชนบทก็ดีขึ้นอย่างมาก พี่น้องตระกูลซุนจำต้องออกจากผืนดินเหลืองไปสู่สังคมเมืองเพื่อหาโอกาสในการทำงานและในชีวิต นวนิยายตีประเด็นสองพี่น้องตระกูลซุนเป็นภาพตัวแทนของชาวนาที่ก้าวเข้าสู่ยุคสมัยใหม่ พวกเขาได้รู้จักตัวเองท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงสถานภาพตน การตกในหลุมกตด้นจากเส้นแบ่งสถานภาพ และก้าวเอาชนะตนเอง หลังจากได้ปลูกจิตสำนึกรับรู้ของตนเองแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างใน *โลกธรรมดาสามัญ* ก็คือสภาพการดำรงชีวิต รวดและสิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตที่คุ้นเคยมากที่สุดที่เกี่ยวข้องกับเลือดเนื้อและชีวิตของลู่อุทยา ไม่ใช่แค่พี่น้องตระกูลซุนเท่านั้น แต่ตัวละครอื่นๆ ในนิยาย ไม่ว่าจะเป็นชาวนา แรงงาน ผู้ประกอบการ ครูอาจารย์และนักเรียน เป็นต้น ที่ล้วนเป็นคน

供图：摄图网

摄影：魏彬 ภาพ เกย์ ปิน

代中期，陕北黄土地这一城乡交叉地带平凡人的生活，深刻地展示了平凡人在时代大变革中所走过的艰难曲折道路。

《平凡的世界》中的主人公孙家兄弟，原本是陕北黄土地上的农民。改革开放之后，中国的农村开始实行家庭联产承包责任制，农村的生产效率大大提高，孙家兄弟不得不离开黄土地到城市寻找工作机会和生活出路。小说所聚焦的，正是以孙家兄弟为代表的广大步入新时期的农民在身份转型中自我认知、身份界定的困境，以及自我意识觉醒后的自我超越。

《平凡的世界》中的一切，是与路遥血肉相连的最熟悉的生存情境和生活环境。不只是孙家兄弟，小说中其他的人物，无论农民、工人、创业者、教师、学生等，既是最普通的人，也是路遥亲身体验过的角色。这些人物，带着路遥童年贫苦时代的记忆形象，又联通着数以亿计的普通人，仿佛他们真实地生活在读者周围。面对苦难，这些平凡的普通人有着路遥

ธรรมดาสามัญที่สุดและยังเป็นตัวละครที่ลูเหยาสัมผัสด้วยตัวเอง ตัวละครเหล่านี้นำภาพความทรงจำในวัยเด็กที่ยากลำบากของลูเหยามาเชื่อมโยงกับคนธรรมดาหลายร้อยล้านคน ราวกับว่าพวกเขาดำรงชีวิตอยู่รายรอบผู้อ่านจริงๆ ยามเผชิญกับความทุกข์ทรมาน คนธรรมดาเหล่านี้มีความพากเพียรไม่ย่อท้อแบบลูเหยา เปล่งพลังแห่งชีวิตอย่างไม่ยอมแพ้ท่ามกลางอุปสรรคและความทุกข์ยาก เปลี่ยนความทุกข์ยากให้เป็นแรงขับเคลื่อนแห่งจิตวิญญาณที่จะก้าวไปข้างหน้า

สาเหตุหลักในความสำเร็จของ *โลกธรรมดาสามัญ* ของลูเหยา อยู่ที่การเขียนเรื่องของคนธรรมดาด้วยความรู้สึกที่แท้จริงจากประสบการณ์ของตัวเอง สร้างแรงบันดาลใจให้กับคนหนุ่มสาวด้วยปลายปากกาที่อ่อนโยนอบอุ่นและยื่นหยัดไม่ย่อท้อ และยิ่งไปกว่านั้นยังสอดรับกับความทุกข์ทรมานในจิตใจ ความปรารถนาในใจ และความต้องการทางสังคมของคนธรรมดาต่อการเปลี่ยนแปลงรุนแรงของสังคมเก่าและใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคริสต์ทศวรรษ 1980 ในบริบทที่วัฒนธรรมไล่ตามชนชั้นสูงและขาดความเชื่อมโยงกับประชาชนธรรมดามากขึ้นเรื่อยๆ ลูเหยาค้น

式的坚韧不屈，在逆境中张扬着顽强的生命力，将苦难转化为一种前行的精神动力。他们的奋斗经历，融于社会变革的时代中每一个试图改变命运的普通人的奋斗群像中，影响并激励着一代青年人谱写属于自己的平凡且壮丽的人生画卷。20世纪八九十年代，在改革开放的春风里，在工业化浪潮席卷全国的大背景下，无数青年走出农村，奔向城市，去追逐属于自己的青春和梦想。因此，《平凡的世界》一经出版，便成了激励这些有志之士的精神食粮。

路遥《平凡的世界》成功的根本原因，在于这种以自身经历的真情实感来写普通人，在于以温情和顽强的笔触来激励年轻人，更在于顺应了新旧社会剧烈变革下人们普遍的精神困境、心理渴望和社会需求。尤其在80年代追求精英化之路的文学与普通大众日趋脱节的背景下，路遥在高品质小说创作和适合普通民众阅读之间找到了联通的接口。

《平凡的世界》三部曲于1991年荣获中国长篇小说的最高奖项之一“茅盾文学奖”。获此殊荣、成功跻身中国一流作家之列的路遥并未沾沾自喜，而是以随笔的形式回顾、反思自己的创作历程和不足，发表了个人创作随笔《早晨从中午开始》。用路遥自己的话说，这个标题意在表达自己拼搏、奋斗的态度，即便生命已经进入正午，自己的工作仍要像早晨的太阳一般充满着朝气和活力。次年，年仅42岁的路遥因肝硬化腹水医治无效在西安去世。一匹倔强的骏马，在不止狂飙中耗尽了自身体力。他璀璨且顽强的一生，可惜就这样过早地结束了。

中国的传统文化，赞扬平凡的生命力，歌颂小草夹缝求生，松柏凌冬傲雪。路遥，从陕北黄土地走出，是最平凡的贫苦农村中出生的孩子，携带着最朴质的中国传统文化因子。路遥的一生是平凡的一生，从农民、教师、大学生到编辑，没有过高官厚禄，却在时代中深深刻下自己旺盛生命力的印记。路遥文学创作中的众多人物都是最平凡的普通人，却成为整个时代无数奋斗青年心目中最具生命力的“英雄群像”。路遥的小说创作手法用的是最平凡、最传统的现实主义，却成为中国当代文学之林中最具生命力的经典之一。

路遥，用他42年的青春华章，真正诠释了“平凡中方显生命力”这句话的质感和厚度。

พบจุดเชื่อมต่อระหว่างการสร้างสรรค์นวนิยายคุณภาพสูงกับสิ่งที่เหมาะสมสำหรับประชาชนคนธรรมดาทั่วไปอ่าน

ในปี ค.ศ. 1991 *โลกธรรมดาสามัญ* นิยายชุดสามเล่มได้รับรางวัลวรรณกรรมยอดเยี่ยม ซึ่งเป็นหนึ่งในรางวัลสูงสุดของนวนิยายจีนขนาดยาว ลู่เหย้าผู้ซึ่งได้รับเกียรตินี้และประสบความสำเร็จในการเป็นนักเขียนระดับเฟิร์สคลาสของจีนกลับไม่ได้รู้สึกพึงพอใจ แต่ได้ทบทวนและไตร่ตรองถึงกระบวนการสร้างสรรค์และข้อบกพร่องของตนเองออกมาในรูปแบบของความเรียงและตีพิมพ์”ยามเช้าเริ่มจากตอนเที่ยง“ความเรียงเชิงสร้างสรรค์ส่วนตัวของเขา นำคำพูดของลู่เหย้ามากล่าว ชื่อหัวข้อนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงทัศนคติของเขาในการต่อสู้และดิ้นรน แม้ว่าชีวิตจะเข้าสู่ที่เที่ยงวัน งานของเขาก็ยังคงเต็มไปด้วยความกระฉับกระเฉงและมีชีวิตชีวาเหมือนดวงอาทิตย์ยามเช้า ในปีต่อมา ลู่เหย้าซึ่งมีอายุเพียง 42 ปี เสียชีวิตในเมืองซีอานเนื่องจากการรักษาโรคตับแข็งและน้ำในช่องท้องที่ไร้ผลสัมฤทธิ์ ม้าที่ दौरानตัวหนึ่งหมดสิ้นเรี่ยวแรงท่ามกลางพายุโหมกระหน่ำ นาเสียดายที่ชีวิตที่สดใสและไม่ย่อท้อของเขาจบลงก่อนเวลาอันควร ลู่เหย้าเป็นเด็กที่เกิดในหมู่บ้านชนบทยากจนที่ธรรมดาที่สุดก้าวออกจากผืนดินเหลืองทางตอนเหนือของมณฑลซานซีพร้อมกับนำเอาปัจจัยทางวัฒนธรรมจีนดั้งเดิมที่เรียบง่ายที่สุดติดตัวมาด้วย ชีวิตของลู่เหย้าเป็นชีวิตธรรมดาสามัญ ตั้งแต่เป็นขานาอาจารย์ นักศึกษาไปจนถึงบรรณาธิการ เขาไม่ได้มีภูมิหลังเปี่ยมอำนาจและความร่ำรวย แต่กลับสลักพลังแห่งชีวิตที่แข็งแกร่งของตนเองไว้ในยุคสมัยได้อย่างหนักแน่น ตัวละครหลายตัวในวรรณกรรมของลู่เหย้าเป็นคนธรรมดาที่ธรรมดาสามัญที่สุด แต่กลับเป็น”แบบอย่างวีรบุรุษ“ที่เต็มไปด้วยพลังแห่งชีวิตในใจของคนหนุ่มสาวที่กำลังดิ้นรนต่อสู้ไม่ถ่วงในยุคสมัย วิธีการสร้างสรรค์นวนิยายของลู่เหย้าก็คือการใช้แนวคิดสังคมนิยมที่ธรรมดาสามัญและดั้งเดิมที่สุด แต่กลับกลายเป็นหนึ่งในวรรณกรรมคลาสสิกที่เปี่ยมไปด้วยพลังแห่งชีวิตในวงการวรรณกรรมจีนร่วมสมัย ๒

衣香袂影是盛唐—— 走进“长安十二时辰” 唐风市井主题街区

อาหารหอมกรุ่นชายเสื้อ
พริ้วไหวคือถึงอันรุ่งโรจน์
สู่ย่านการค้าเริ่มสมัยถึง
“ฉางอันสิบสองชั่วยาม”

作者/供图：姚明广

ผู้เขียน&ภาพ เทยา หมิงกว่าง

翻译：彭丹 ผู้แปล Ms. Dan Peng

“十二时辰”的概念 แนวคิด “สิบสองชัวยาม”

“十二时辰”是古代中国劳动人民根据一日太阳出没的自然规律、天色的变化以及自己日常的生产活动、生活习惯归纳总结出来的，既可以指一天，也可以泛指任何一个时辰。每个时辰等于2小时。

“สิบสองชัวยาม” คือกฎเกณฑ์ตามธรรมชาติที่ชาวจีนผู้ใช้งานในสมัยโบราณได้รวบรวมขึ้นจากการที่ดวงอาทิตย์ขึ้นในหนึ่งวัน การเปลี่ยนแปลงของท้องฟ้า กิจกรรมและความเคยชินในชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจหมายถึงหนึ่งวัน หรืออาจจะหมายถึงยามใดยามหนึ่งก็ได้ ทุกชัวยามจะมี 2 ชั่วโมง

“十二时辰制”最早出现在西周时期，由十二个特定的时间名词构成，后来，人们采用“十二地支”来表示并沿用至今，以夜半二十三点至一点为子时，一至三点为丑时，三至五点为寅时，依次递推。“十二时辰”与“十二地支”的结合与人们对自然和生活的观察密不可分。在中国古代，人们认为观天象的最佳时机是夜深人静、满天星斗的时候。子夜时分（二十三点至一点），古代中国劳动人民仰望天空良久，忽然听得周围有细碎的声音，低头一看，原来是老鼠在活动。天长日久，古代中国人民发现鼠类出没频繁的时刻是子时。于是，子时便与鼠联系在一起，成了“子鼠”，作为一天的起始。

“ระบบสิบสองชัวยาม” ปรากฏครั้งแรกในสมัยโจวตะวันตก เกิดจากคำศัพท์ที่ใช้เรียกเวลาเฉพาะสิบสองคำ ต่อมาผู้คนก็ใช้ “สิบสองกิ่งพิภพ” มาใช้เรียกและยังใช้มาจนทุกวันนี้ โดยที่เวลา ยี่สิบสามนาฬิกาถึงหนึ่งนาฬิกาเป็นยามจื่อ หนึ่งถึงสามนาฬิกาคือยามฉั่ว เวลาสามถึงห้านาฬิกาคือยามอิ่น ตามลำดับ การเชื่อมโยงกันของ “สิบสองชัวยาม” และ “สิบสองกิ่งดิน” ทำให้ไม่สามารถแยกออกจากกันในการที่ผู้คนสังเกตธรรมชาติและการใช้ชีวิตประจำวัน ประเทศจีนในสมัยโบราณเวลาที่ผู้คนจะสังเกตดารารัจกรได้ดีที่สุดคือเวลาตก ผู้คนเงียบสงัด ท้องฟ้าเต็มไปด้วยหมู่ดาว ในช่วงยามจื่อ (ยี่สิบสามถึงหนึ่งนาฬิกา) ผู้ใช้งานชาวจีนในสมัยโบราณได้กำหนดหน้ามองท้องฟ้าเป็นเวลานาน จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงเล็กเสียงน้อยโดยรอบ เมื่อก้มลงดูที่แท้ก็เป็นหนูกำลังเคลื่อนไหว นานวันเข้าชาวจีนในสมัยโบราณพบว่า ช่วงเวลาที่พบพวกหนูได้บ่อยที่สุดก็คือยามจื่อ ดังนั้นยามจื่อจึงเชื่อมโยงกับพวกหนู กลายเป็น “จื่อหนู” ซึ่งเป็นการเริ่มต้นวันใหม่

从网剧到主题街区 从ละครออนไลน์สู่ย่าน การค้าริม

《长安十二时辰》是一部古装悬疑剧，共48集。该剧于2019年在优酷视频首播，一度让盛世“长安”再次走入无数中国人的视野。该剧改编自马伯庸的同名小说，讲述了唐朝天宝三载（公元744年）的上元节前夕，长安城陷入危局，长安死囚张小敬临危受命，与李必携手在“十二时辰”内拯救长安的故事。“长安十二时辰”由此诞生，唐朝的长安就是今天的陕西省西安市。

“ฉางอันสิบสองชั่วยาม” เป็นละครจีนโบราณแนวสืบสวนสอบสวน มีทั้งหมด 48 ตอน ออกอากาศครั้งแรกที่ Youku ในปีพ.ศ. 2652 เป็นอีกครั้งที่ “ฉางอัน” ที่ยิ่งใหญ่ได้ปรากฏแก่สายตาชาวจีนจำนวนนับไม่ถ้วนอีกครั้ง ละครเรื่องนี้ดัดแปลงมาจากนิยายชื่อเรื่องเดียวกันของหมาป้อหยง เนื้อเรื่องกล่าวถึงคืนก่อนเทศกาลหยวนเซียวปีเทียนเป่าที่สามแห่งราชวงศ์ถัง (พ.ศ. 1287) เมืองฉางอันตกอยู่ในภยันตราย จาง

เสี่ยวจิ้งนิกโทษประหาร ได้รับคำสั่งให้ร่วมมือกับหลี่ปี้ เพื่อกอบกู้เมืองฉางอันให้ได้ภายในสิบสองชั่วยาม ดังนั้น “ฉางอันสิบสองชั่วยาม” จึงได้ถือกำเนิดขึ้น ฉางอันในราชวงศ์ถังถึงปัจจุบัน ก็คือเมืองซีอัน มณฑลส่านซี

2022年4月30日，全国首个沉浸式唐风市井文化主题街区“长安十二时辰”在西安市曲江新区曼蒂广场鸣锣开市并迅速走红。整个主题街区占地三层：负一层以“揽星揽月、畅飨(chàng xiǎng)长安”为主题，集聚了上百种唐长安城的美食，以及唐代银器、琉璃、香料、陶器、唐绣和唐三彩等文创商铺，唐风市井生活宛如再现；一层以“和合之美、风雅长安”为主题，这里设有三大舞台，“大唐永不眠”大型沉浸式演绎游戏以及各色盛唐文化演出等，将大唐神韵精彩呈现，可谓衣香袂影、霓裳魅舞，休闲互娱、雅俗共赏；二层以“花萼相辉、夜宴长安”为主题，着力打造“琼筵笙歌”文化宴席体验空间。旅游消费者能够在此主题街区充分享受到“观一场唐风唐艺、听一段唐音唐乐、演一出唐人唐剧、品一口唐食唐味、玩一回唐俗唐趣、购一次唐物唐礼”的“一秒入唐”真实体验。

วันที่ 30 เมษายน พ.ศ.2565 ย่านการค้าแห่งแรกของประเทศที่มีธีมหลักเป็นวัฒนธรรมสมัยราชวงศ์ถังแบบ Immersive experience ตามแบบ “ฉางอันสิบสองช้ายาม” ในแมนดี้พลาซ่า เขตฉวีเจียงใหม่ เมืองซีอันได้เปิดตัวและได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว

เขตการค้าตามธีมหลักมีพื้นที่ทั้งหมดสามชั้น ชั้นใต้ดินมีธีมหลักคือ “ชมเดือนชมดาว ดื่มด่ำอาหารฉางอัน” รวบรวมอาหารสมัยถังในเมืองฉางอันกว่าร้อยชนิด อีกทั้งยังมีร้านขายเครื่องเงินสมัยถัง แก้วสี เครื่องหอม เครื่องดินเผา งานปักและเครื่องไตรรงค์สมัยถัง เป็นต้น ราวกับว่าย่านการค้าสมัยถังจะกลับมามีชีวิตอีกครั้ง ชั้นที่หนึ่งใช้ธีม “ความงดงามแห่งความกลมเกลียว ความหรูหราแห่งฉางอัน” ที่มีเวทีการแสดงขนาดใหญ่ถึงสามเวที “ต้าถังไม่มีวันหลับ” แสดงให้เห็นถึงจิตวิญญาณของต้าถังด้วยการแสดงการละเล่นและการแสดงวัฒนธรรมสมัยถังแบบ Immersive experience กล่าวได้ว่า กลิ่นอายเสื้อผ้า สีสนอภรณ์ ผอนคลายและบันเทิง ทั้งสง่างามและเรียบง่าย ชั้นที่สองใช้ธีมหลักคือ “หม่อมหลวงกาเบ่งบาน งานเลี้ยงฉางอัน” สร้างประสบการณ์ในการร่วมงานเลี้ยงแบบ

“งานเลี้ยงหุรหามีการร้องรำทำเพลง” นักท่องเที่ยวสามารถได้รับประสบการณ์ตรงจากย่านการค้าฉิมได้อย่างเต็มที่ได้ภายในหนึ่งวันที่จาก “การชมการแสดงแบบถัง ฟังดนตรีแบบถัง การแสดงละครถัง การชิมอาหารถัง ท่องเที่ยวแบบถัง จับจ่ายของแบบถัง”

结合《长安十二时辰》原剧中的剧情、人物、道具和故事特色，“长安十二时辰”以“唐食嗨吃、换装推本、唐风雅集、微缩长安、情景演艺、文化盛宴”等主题形成六大沉浸式业态，呈现了“十二时辰业态各异，一年四时景致不同”的独有效果，打造出以“12”为维度的系列亮点体验内容，如“12处长安场景”“12条长安街巷”“12道经典菜品”“12味地道小吃”“12位唐朝人物”“12场特色演艺”“12场沉浸故事”“12个唐朝节日”等九大系列共计108个项目亮点内容，多层次、多角度、多方位呈现多姿多彩的盛唐时空。

“ฉางอันสิบสองช้ายาม” เป็นการร้อยเรียงเอาเนื้อเรื่องบุคคล องค์ประกอบ และเนื้อหาที่เป็นเอกลักษณ์เข้าไว้ด้วยกัน “ฉางอันสิบสองช้ายาม” ใช้แนวคิดหลัก 6 ประการ คือ “อาหารถังเลิศรส ปรับเปลี่ยนรูปลักษณ์ใหม่เพื่อส่งเสริมของเก่า รวบรวมความรุ่งโรจน์แห่งเมืองถัง ย่อฉางอันให้เล็กลง การแสดงศิลปะเป็นฉากหลัง วัฒนธรรมงานเลี้ยงหุรหุรา” เป็นต้น ในการสร้างรูปแบบธุรกิจแบบ Immersive Experience นำเสนอผลลัพธ์ที่เป็นเอกลักษณ์ตาม “รูปแบบธุรกิจตามเวลาสิบสองช้ายาม หนึ่งในปีสี่ฤดูด้วยทิวทัศน์ที่แตกต่างกัน” สร้างชุดประสบการณ์อันโดดเด่น “12” มิติ เช่น “12 ฉากฉางอัน” “12 ถนนฉางอัน” “12 เมนูอาหารคลาสสิก” “12 ขนมรสชาติดั้งเดิม” “12 บุคคลแห่งราชวงศ์ถัง” “12 การแสดงพิเศษ” “12 เรื่องราวสุดเข้มข้น” “12 เทศกาลในราชวงศ์ถัง” รวมแล้ว 9 แนวคิดหลัก 108 รายการที่มีเนื้อหาโดดเด่น เป็นการแสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาในสมัยถังที่รุ่งเรืองมีสีสันมีชีวิตชีวาด้วยความซับซ้อน หลากหลายแง่มุม และหลากหลายมุมมอง

主题街区的沉浸式场景 ย่านการค้าริมในรูปแบบ Immersive Experience

“长安十二时辰”主题街区把网剧中的场景按 1:1 比例再现，突破传统的“观看模式”，进入到“体验模式”当中，为旅游消费者提供了高颜值、亲感官的体验。

ย่านการค้าริม “ฉางอันสิบสองชั่วยาม” นำฉากในละครออนไลน์มาสร้างจริงในอัตราส่วนหนึ่งต่อหนึ่ง เป็นการเปลี่ยน “รูปแบบการชม” แบบดั้งเดิม มาเป็น “รูปแบบสัมผัส” เพื่อสร้างประสบการณ์อันงดงามที่สัมผัสได้ด้วยตนเองให้กับผู้บริโภค

既然是沉浸，场景还原真实度就很高。如市井文化主题街区的正门——南门，朱红色为主的古建筑门楣，既抓人眼球，又令人心生敬畏。走进南门，大唐开市的场景扑面而来，鼓声阵阵、市旗招展，宛如穿越至1500年前的长安城。设计团队将“开市”作为“沉浸式”体验的起点，不免使人联想到《长安十二时辰》剧中颇有仪式感的“开市”。

ในเมื่อเป็นแบบ Immersive Experience บรรยากาศจึงเหมือนจริงมาก เช่นประตูหลักของย่านการค้าริม คือ ประตูทิศใต้ ทับหลังของอาคารโบราณที่มีสีแดงสดเป็นหลัก ทั้งตั้งดูสวยตาแล้วยังทำให้ผู้คนรู้สึกเกรงขาม เมื่อเดินเข้าประตูทิศใต้ บรรยากาศการค้าขายสมัยถึงก็ปรากฏต่อหน้าทันที เสียงกลองเป็น

จังหวะ บ้ายร้านถูกแขวนโซ่ ราวกลับว่าได้ย้อนไปในเมืองฉางอันเมื่อ 1500 ปีก่อน ทีมนักออกแบบใช้การเปิดตลาดเป็นจุดเริ่มต้นของประสบการณ์แบบ Immersive Experience ทำให้ผู้คนอดที่จะคิดไปถึงการเปิดตลาดในละคร “ฉางอันสิบสองชั่วยาม” ไม่ได้

武侯铺，类似现代的安保部门，位于南门入口西侧，铺内陈设考究，如栅足案、几案和箱柜家具等，都是由专业的木工和漆工依据正仓院里的原型打造而成的。在武侯铺旁，特别值得一提的是“日晷”雕塑，“日晷”在网剧中有体现，设计团队将此处的“日晷”改进为由动力系统驱动装置，移动的“小马”形似秒针，为唐风市井生活的“时辰”留下最形象的注脚。

อุโหวู่ มีลักษณะคล้ายกับหน่วยรักษาความปลอดภัยในปัจจุบัน ตั้งอยู่ที่ปากประตูทิศใต้ด้านตะวันตก ในนั้นมีการศึกษาการตกแต่งแบบดั้งเดิม เช่นโต๊ะทำงาน โต๊ะชา หีบตุ้ เครื่องเรือนต่าง ๆ ล้วนใช้ช่างไม้และช่างสีมีอาชีพสร้างขึ้นตามแบบเดิมที่มีในเรือนเจิ้งเซียง ด้านข้างของอุโหวู่ ยังมีสิ่งที่น่าสนใจที่ต้องกล่าวถึงก็คือรูปสลักนาฬิกาแดด ในละครมีนาฬิกาแดดปรากฏอยู่ ทีมนักออกแบบจึงดัดแปลงนาฬิกาแดดที่นี่ให้เป็นของตกแต่งที่มีระบบขับเคลื่อน “ม้าน้อย” ที่เคลื่อนไหวลักษณะคล้ายเข็มนาฬิกา ทำให้ชั่วยามในวิถีชีวิตย่านการค้าสมัยถึงกลายเป็นรูปธรรมขึ้น

之后就是下沉式广场的上元安康踏歌台，衣袂飘飘、神韵悠悠的唐代知名歌舞《霓裳羽衣舞》在此上演。以红色为主色调的舞台最能调动观众的感官，浓墨重彩的视觉冲击尽显大唐繁盛景象。除了色彩，巨型舞台的设计更是巧妙利用了曼蒂广场三层挑空的天然优势，营造出气宇轩昂的恢弘之势。场景布置取自网剧中许鹤子上元节花车造型，并做了改造，增加了圆形液晶屏，动感与科技感十足，更符合观众对现代舞台的多元化需求。

หลังจากนั้นเป็นเวทีการแสดงช่างหยวนอันคัง แบบ Immersive Experience ที่มีการแสดงบทเพลงชื่อดังในสมัยถัง “Rainbow and Feather Garments Dance” ที่มีการรำรำแขนเสื้อโบกพริ้วดนตรีผ่อนคลาย เวทีการแสดงที่มีสีแดงเป็นหลักสามารถดึงดูดความสนใจผู้ชมได้เป็นอย่างดี ภาพที่เห็นเป็นหมึกเข้มสีลันสดใสแสดงให้เห็นถึงความรุ่งเรืองของต้าถัง นอกจากสีลันแล้ว การออกแบบเวทีขนาดยักษ์ก็ได้ใช้ความได้เปรียบจากธรรมชาติของพื้นที่ว่างสามชั้นในแมนดี้พลาซ่า ทำให้รู้สึกได้ถึงความยิ่งใหญ่อลังการ การตกแต่งสถานที่นำมาจากรถบุปผชาติในเทศกาลหยวนเซียวของสวีเอ้อจื่อในละครนำมาดัดแปลงเพิ่มจอพลาสมาทรงกลม เต็มไปด้วยพลวัตและเทคโนโลยี สอดคล้องกับความต้องการเวทีสมัยใหม่ที่มีความหลากหลายของผู้ชม

穿过通善坊，一路观赏完长安福街两侧的鲤鱼花灯，便来到了洋溢着唐风市井生活气息的通善人间。在这里，更能感受到场景营造的专业水准。如“火晶柿子”“水盆羊肉”等网剧中的经典美食悉数出场，陕西小吃和胡风胡食也多汇集于此。

เมื่อเดินผ่านทางซ่านฝาง ซีนซมโคมไฟปลาหลีอื้อที่ประดับอยู่ทั้งสองด้านของถนนฉางอันผู้ตลอดสายแล้ว ก็จะมีถึงโซนทางซ่านที่เต็มไปด้วยบรรยากาศย่านการค้าแบบถัง ที่นี้สามารถสัมผัสได้ถึงความเป็นมีอาชีพของการสร้างบรรยากาศการค้าขาย เช่น อาหารที่พบได้หลายครั้งในละคร เช่น “ลูกพลับหัวจิง” “เนื้อแพะกะละมัง” เป็นต้น อาหารว่างสำนซิงและอาหารชาวหูมากมายก็รวมรวมอยู่ที่นี้

“长安十二时辰”主题街区里的场景可谓《长安十二时辰》网剧的2.0版本。以负一层的“仙山红龙”为例，场景布置取自剧中重头戏“太上玄元灯楼”，设计团队将“太上玄元灯”的主要元素如青绿

山水、祥云灯、莲花、仙鹤等拆解，根据曼蒂广场的空间结构和建筑特点进行重组重构，打造出雕塑、绘画和灯光相结合的崭新艺术形式，让人仿佛置身于一幅跨越时空的立体青绿山水画卷之中。

บรรยากาศย่านการค้าอิมแบบ “ฉางอันสิบสองชัวยาม” เรียกได้ว่าได้กลายเป็น “ละครฉางอันสิบสองชัวยาม” เวอร์ชัน 2.0 ไปแล้ว ตัวอย่างเช่น ภูเขาเซียนมังกรสี่ขาด มีการตกแต่งฉากมาจากประการ “ไต้ซ่างเสวียนหยวน” ในไอไลท์ของละคร ที่มออกแบบหยิบยกปัจจัยหลักในประการไต้ซ่างเสวียนหยวน เช่น ภูเขาเซียนน้ำสิคราม โคมไฟเมฆมงคล ดอกบัว นกกระเรียนเทพ เป็นต้นนำมาร้อยเรียงและสร้างใหม่ตามโครงสร้างเชิงพื้นที่ และลักษณะทางสถาปัตยกรรมของแมนดี้พลาซ่า ทำให้เกิดรูปแบบศิลปะใหม่ที่ผสมผสานระหว่างประติมากรรม จิตรกรรม และการจัดแสง ทำให้คนรู้สึกราวกับข้ามกาลเวลาไปอยู่ในภาพวาดภูมิทัศน์สามมิติ

网剧中较为震撼的神像也出现在主题街区中，由于空间限制，剧中的12座神像改为4座——青龙、白虎、朱雀、玄武，置于东南西北四个方位，对应春夏秋冬四个季节，同时呼应长安十二时辰市井街区一年四季景致不同的项目效果。

เทพเจ้าที่ทำให้ตกตะลึงในละครก็ปรากฏอยู่ในย่านการค้าด้วย แต่เนื่องจากพื้นที่มีจำกัด จาก 12 เทพกลายเป็น 4 เทพ มังกรเขียว เสือขาว วิหคแดง และเสวียนอู่ วางไว้อยู่ทั้งสี่ทิศ เหนือ ไต้ ตะวันออก ตะวันตก สำหรับฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง ฤดูหนาวสี่ฤดู ในเวลาเดียวกันก็ทำให้อาคารการค้าฉางอันสิบสองชัวยามในหนึ่งปีแตกต่างกันสี่ฤดู

作者简介:

姚明广，上海大学应用经济学专业博士，上海旅游高等专科学校副教授。

เกี่ยวกับผู้เขียน:

เหยาหมิงกวาง ปริญญาเอกด้านเศรษฐศาสตร์ประยุกต์มหาวิทยาลัยเซี่ยงไฮ้
รองศาสตราจารย์วิทยาลัยท่องเที่ยวเซี่ยงไฮ้

主题街区走红的启示 สัญญาณที่ทำให้ย่านการค้าเริ่ม เป็นที่โด่งดัง

在“长安十二时辰”主题街区，旅游消费者既可以穿上唐服、画上唐妆，也可以吃到唐食，看到唐文化演艺，体验到唐朝人的生活，完全沉浸到IP里去。

ในย่านการค้าธีม “ฉางอันสิบสองชั่วยาม” นักท่องเที่ยวที่มาใช้จ่ายสามารถสวมใส่ชุดสมัยถัง แต่งหน้า

แบบถัง แล้วยังสามารถรับประทานอาหารแบบถัง ดูการแสดงแบบถัง สัมผัสถึงวิถีชีวิตชาวถัง เข้าไปตีมด้าใน IP ได้อย่างเต็มที่

“沉浸式” 不仅仅是为了营造视觉上的刺激，从“观影”到“入戏”，“长安十二时辰”深度融合文旅商三大产业，在建筑、软装、人物、故事、音乐、器物等方面将唐朝的鲜活人物、风土文化、美食习俗进行了完美复原，给旅游消费者带来了身临其境的奇妙“穿越”体验，以及美的享受和文化的浸染。

รูปแบบ “Immersive Experience” ไม่เพียงแต่ทำให้รู้สึกตื่นเต้นเมื่อชม ตั้งแต่บรรยากาศจนอินไปกับละคร “ฉางอันสิบสองชั่วยาม” ก็หลอมรวมทั้งวัฒนธรรม ทองเที่ยวและการค้าขายทั้งสามกิจการหลักเข้าไว้ด้วยกันอย่างลึกซึ้ง ทั้งอาคารสถานที่ การตกแต่งผู้คน เรื่องราว ดนตรี สิ่งของต่าง ๆ ทำให้บุคคลที่มีจริงในสมัยถัง วัฒนธรรมท้องถิ่น อาหาร ประเพณีพื้นดินกลับมาอย่างสวยงาม ทำให้นักท่องเที่ยวที่มาใช้จ่ายได้สัมผัสถึงการย้อนเวลาด้วยตนเองอย่างมหัศจรรย์ตลอดจนเพลิดเพลินในความงามและการชิมช้อปปิ้งวัฒนธรรม

沉浸式文旅消费模式的场景感与体验感完美互动迎合了消费升级需求，这是“长安十二时辰”走红的主要原因。

รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีบรรยากาศแบบ Immersive Experience และการมีประสบการณ์ร่วม ช่วยตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคที่ยกระดับขึ้น นี้คือสาเหตุหลักที่ทำให้ “ฉางอันสิบสองชั่วยาม” ได้รับความนิยม 📌

西安地铁： 移动的历史书

รถไฟใต้ดินแห่งนครซีอาน เรื่องเล่าจากตำราประวัติศาสตร์ ศาสตร์ฉบับเคลื่อนที่

又一次来到西安旅行，我发现了一个很不一样的地方，一个当地人可能习以为常，而我却迫不及待想跟人分享的地方。它洋溢着独一无二的西安特色，满含历史的一颦(pín)一笑，诠释着古都喧嚣的盛世图景；它默默驻守在地底，每日给现代都市输送着血液养分，如同这座悠久城池坚韧的筋骨。它就是西安地铁及其充满文化底蕴的站名和站内装饰风格。

เมื่อข้าพเจ้าได้เดินทางมาที่นครซีอาน (Xi'an) อีกครั้งหนึ่ง ทำให้ได้พบกับสถานที่ซึ่งมีความแตกต่างไปจากที่อื่น ๆ อย่างสิ้นเชิง เป็นสถานที่ซึ่งคนในท้องถิ่นอาจจะรู้สึกคุ้นเคยจนแทบจะไม่มีอะไรให้กล่าวถึงเป็นพิเศษ แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว กลับแทบอดใจรอไม่ไหวที่จะนำเรื่องราวของสถานที่แห่งนี้มาแบ่งปันเล่าสู่กันฟัง สถานที่แห่งนี้เต็มเปี่ยมไปด้วยเอกลักษณ์เฉพาะตัวของนครซีอาน อบอุ่นไปด้วยกลิ่นไอของประวัติศาสตร์ที่มีเรื่องราวชวนฮัมและโคกนาฏกรรมอันน่าเศร้าใจ เป็นสถานที่ซึ่งสามารถจะช่วยให้บรรเทาวิบากให้เห็นภาพแห่งความคิดคึกคักของความเปี่ยมพลังของเมืองหลวงในยุคโบราณได้เป็นอย่างดี สถานที่ซึ่งจะกล่าวถึงนี้ ซ่อนตัวอย่างเรียบง่าย อยู่ในใต้พื้นดิน ในทุก ๆ วัน ได้ทำหน้าที่เสมือนหนึ่งเส้นเลือดที่เป็นเส้นทางส่งสารหล่อเลี้ยงอันอุดมสมบูรณ์ให้กับชีวิตผู้คนในตัวเมือง เป็นทั้งกระดูกและเส้นเอ็นที่ทำหน้าที่เหมือนดังเช่นกำแพงเมืองเก่าและคูเมืองอันมั่นคงที่ค้ำจุนความอยู่รอดให้กับเมืองหลวงเก่าแห่งนี้มาอย่างยาวนาน ที่กล่าวมานี้คือเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับรถไฟใต้ดินแห่งนครซีอาน ตลอดจนบรรดาชื่อเรียกสถานที่ต่าง ๆ รูปแบบสไตล์การตกแต่งภายในสถานีรถไฟใต้ดิน ซึ่งล้วนแล้วแต่แฝงไว้ด้วยนัยทางวัฒนธรรมทั้งสิ้น

作者：贾蕾 ผู้เขียน เจีย เหลย
翻译：朱金英
ผู้แปล วิจารณ์ สุนทรจามร

供图：摄图网

西安这座国际化大都市早在20世纪90年代就出台了地铁修建规划，但是规划的真正实施和运行却比其他城市的要艰难而且缓慢得多，因为西安是块风水宝地，一铲子下去说不定就偶遇某个历史名人的古墓，又或者挖出几件国宝级的文物。当初在意大利罗马做中文教师，我和当地人聊起地铁的修建，可以说，和西安面临的问题一样，罗马地铁的修建速度也是慢得出名。

ในช่วงต้นทศวรรษที่ 1990 ซีอานซึ่งเป็นมหานครระดับนานาชาติแห่งนี้ ได้นำเสนอแผนการในการดำเนินการสร้างระบบรถไฟใต้ดิน แต่ว่าเมื่อถึงขั้นตอนการปฏิบัติจริงตามแผนการแล้ว หากเปรียบเทียบกับตัวเมืองอื่น ๆ ปรากฏว่ามีความยุ่งยากและมีความล่าช้ากว่ามาก ทั้งนี้เนื่องจากนครซีอานเป็นพื้นที่ทำเลทองของฮวงจุ้ย (ฮวงจุ้ยหรือเฟิงสุ่ย (Fengshui): เป็นระบบการวิเคราะห์ลักษณะภูมิประเทศ ทิศทางตำแหน่งที่ตั้งของภูเขาและแม่น้ำที่จะส่งผลต่อการเลือกทำเลที่ตั้งบ้าน เรือนหรือสถานที่สำหรับการฝังศพในยุคโบราณของจีน - ผู้แปล) อันศักดิ์สิทธิ์และล้ำค่า ทุกครั้งที่เอาพลั่วขุดเจาะลงไปบนพื้นดิน ไม่ว่าจะเราจะได้ขุดพบหลุมฝังศพโบราณของคนดังในยุคประวัติศาสตร์โดยบังเอิญ หรืออาจจะขุดพบโบราณวัตถุอันล้ำค่าสักสองสามชิ้นที่ถูกฝังอยู่ในใต้ดิน ก่อนหน้านี้ สมัยที่ข้าพเจ้าไปเป็นครูสอนภาษาจีนอยู่ที่กรุงโรมประเทศอิตาลี ข้าพเจ้าได้พูดคุยกับคนในพื้นที่เกี่ยวกับการก่อสร้างทางรถไฟใต้ดิน อาจกล่าวได้ว่ากรุงโรมก็มีปัญหาเช่นเดียวกันกับที่ซีอานต้องประสบพบเจอมา เพราะการก่อสร้างทางรถไฟใต้ดินของกรุงโรมก็ขึ้นชื่อในเรื่องของการก่อสร้างที่เป็นไปอย่างล่าช้ามาก

罗马地铁修建人员把修建地铁时挖到的文物放置在地铁站做了博物馆式的陈列，而西安地铁修建人员的处理方式更理想化一些，他们选取与每站相关的历史文化元素，将其融入地铁站标和文化墙的设计，形成了“一站一标、一站一景”的独特文化景观。

เจ้าหน้าที่ก่อสร้างทางรถไฟใต้ดินในกรุงโรม ได้นำโบราณวัตถุ

ที่ขุดค้นพบในระหว่างการก่อสร้างทางรถไฟใต้ดิน มาจัดแสดงไว้ในสถานีรถไฟใต้ดินในรูปแบบเหมือนกับพิพิธภัณฑ์ อย่างไรก็ตาม สำหรับวิธีการจัดการในเรื่องนี้ ดูเหมือนว่าเจ้าหน้าที่ก่อสร้างทางรถไฟใต้ดินของซีอานนั้นจะมีความเหนือชั้นกว่ามาก เพราะว่าเจ้าหน้าที่จะคัดเลือกเอาองค์ประกอบทางประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์วัฒนธรรมที่มีส่วนเชื่อมโยงกับสถานีต่าง ๆ และนำสิ่งเหล่านี้มาหลอมรวมเข้าไปในการออกแบบป้ายสัญลักษณ์ของสถานีรถไฟใต้ดิน และการออกแบบกำแพงวัฒนธรรม นับว่าเป็นการสร้างภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ด้วยรูปแบบ “หนึ่งสถานีหนึ่งสัญลักษณ์ หนึ่งสถานีหนึ่งทิวทัศน์”

比如乘坐4号线去大雁塔。一下车就能看到大雁塔站的醒目标识——一座唐代四方楼阁式塔楼的轮廓。大雁塔是为了供奉和珍藏三藏法师玄奘从印度请回的真经、佛像和舍利而修建的，是现代人寻觅玄奘漫漫取经路的胜地，如今已成为古都西安的标志性建筑之一，是游客来到西安的必打卡景点之一。大雁塔站的站标非常有辨识度，外地游客一眼就知道自己已经抵达目的地，十分方便且充满趣味。

ตัวอย่างเช่น นั่งรถไฟใต้ดินสาย 4 ไปเจดีย์ห่านป่าใหญ่ (Da-Yan Tower) พอลงจากรถ เราสามารถเห็นป้ายสัญลักษณ์อันโดดเด่นสุดตาของสถานีเจดีย์ห่านป่าใหญ่ -- ซึ่งออกแบบเป็นเค้าโครงของหอคอยก่ออิฐทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสแบบในสมัยราชวงศ์ถัง (Tang) เจดีย์ห่านป่าใหญ่สร้างขึ้นเพื่อเป็นสถานที่สำหรับประดิษฐานและเก็บรักษาคัมภีร์พระไตรปิฎก พระพุทธรูป และพระบรมสารีริกธาตุซึ่งปรมาจารย์พระถังซำจั๋ง (Xuanzang : เสวียนจิ่ง) ได้อัญเชิญมาจากอินเดีย เป็นสถานที่อันวิเศษสำหรับผู้คนในยุคปัจจุบันที่จะไปศึกษาเรียนรู้เส้นทางท้าวอัญเชิญพระไตรปิฎกของพระถังซำจั๋ง ปัจจุบันเป็นหนึ่งในสถาปัตยกรรมที่เป็นสัญลักษณ์ของนครซีอานเมืองหลวงเก่าแก่ในยุคโบราณของจีน เป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาถึงนครซีอาน จะต้องแวะ “เช็คอิน”ทุกคน ป้าย

สัญลักษณ์ของสถานีเจ็ดย่านป่าใหญ่มีลักษณะความโดดเด่น สะดุดตาเป็นพิเศษ ผู้คนจากต่างถิ่นเมื่อเห็นป้ายสัญลักษณ์นี้แล้ว จะสามารถเข้าใจได้ทันทีว่าได้เดินทางมาถึงจุดหมายปลายทางแล้ว ซึ่งช่วยสร้างความสะดวกสบายและยังเต็มไปด้วยสีสันที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง

后来走的地铁站多了，我就发现，每一站的徽标都很独特并且充满文化意蕴。比如秦宫站，站徽设计就直接选用了咸阳宫复原图。咸阳宫是秦始皇曾经居住的宫殿。现在的残垣断壁、一抔(póu)黄土，都述说着秦朝以来的纷纭变化与历史沧桑。又如文景路站，这一站靠近汉长安城，因纪念“文景之治”而得名。于是其站徽设计便采用汉象征休养生息的牛耕田景象，以体现西汉初年“民以农为本、注重农桑”的治国理念。

หลังจากที่ได้ผ่านสถานีรถไฟใต้ดินอีกหลาย ๆ สถานี ทำให้ข้าพเจ้าค้นพบว่า ตราสัญลักษณ์ของแต่ละป้ายบอกสถานี ล้วนแฝงนัยที่มีความหมายทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์อย่างโดดเด่น ตัวอย่างเช่น สถานีพระราชวังฉินกง (Qin Palace) การออกแบบตราสัญลักษณ์ของป้ายบอกสถานี ได้นำแผนที่ซึ่งใช้

สำหรับการบูรณะพระราชวังเสียนหยาง (Xianyang Palace) มาใช้ในการออกแบบโดยตรง พระราชวังเสียนหยางนี้ เคยเป็นตำหนักที่ประทับของจักรพรรดิฉินซี (ฉินสื่อหวง : Qin Shi Huang) ปัจจุบันเหลือเพียงซากปรักหักพังรกร้าง และกำแพงวังหลวงที่พังทลาย กลายเป็นเก้าอี้ลึนอันน้อยนิด ภาพที่ปรากฏให้เห็นล้วนเป็นการบอกเล่าถึงความเปลี่ยนแปลงและประวัติศาสตร์อันผันแปรไม่แน่นอนนับตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฉิน(Qin) เป็นต้นมา หรือตัวอย่างเช่น สถานีเหวินจิ้งลู่ (Wenjing Road) ซึ่งเป็นสถานีที่อยู่ใกล้กับที่ตั้งเมืองฉางอานในสมัยราชวงศ์ฮั่น (Han Chang an City) ชื่อของเหวินจิ้งลู่นี้น่ามาจากการรำลึกถึง “ยุคแห่งความรุ่งเรืองในสมัยจักรพรรดิเหวินตี้ (Wendi) กับจักรพรรดิฉินตี้ (Jingdi)” ดังนั้น การออกแบบลวดลายของป้ายบอกสถานี จึงใช้สัญลักษณ์ที่แสดง ออกถึงบรรยากาศของบ้านเมืองในยุคราชวงศ์ฮั่น ซึ่งเป็นยุคที่บ้านเมืองมีสันติสุข ประชาชนใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย เห็นภาพของเกษตรกรกำลังจูงควายไถนาอยู่กลางทุ่ง เป็นบรรยากาศที่สะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดและอุดมการณ์ในการบริหารบ้านเมือง ในยุคต้นของราชวงศ์ฮั่น ตะวันตก (ซีฮั่น) ที่มุ่งเน้นไปที่ “ประชาชนยังชีพด้วยการเกษตรให้ความสำคัญกับการทำนาทำไร่และเลี้ยงหม่อนไหม”

摄影：韩欣 ภาพ ทาน ชิน

小小的徽标不仅诉说着千年历史，还蕴藏着深厚的文化积淀。曲江池西站的站徽以曲江池的景色和曲江亭为设计元素。据说，当年韩愈邀请白居易共赏曲江春景，但白居易因故未能赴约，于是韩愈在这里写下了名句“曲江水满花千树”，遥寄白居易，表达了未能与好友共赏美景的遗憾之情。

ป้ายสัญลักษณ์แผ่นเล็ก ๆ นี้ไม่เพียงแต่ได้บอกเล่าเรื่องราวของประวัติศาสตร์นับพันปีเท่านั้น หากแต่ยังเป็นการตกผลึกทางวัฒนธรรมที่ทำให้เกิดความสอดคล้องกับวิถีการดำเนินชีวิตของผู้คนอีกด้วย สำหรับป้ายบอกสถานีฉวีเจียงฉือตะวันตก (Qujiang Chi West) เป็นการใช้อักษรประกอบแบบที่เป็นความงดงามของทะเลสาบฉวีเจียงและศาลาริมทะเลสาบฉวีเจียง กล่าวกันว่า ในเวลานั้นหานยู่ (Han Yu) ได้เชื่อเชิญไปจวีอี้ (Bai Juyi) ให้มาร่วมชมความงามในฤดูใบไม้ผลิของแม่น้ำฉวีเจียงด้วยกัน แต่ว่าไปจวีอี้ไม่สามารถมาตามคำเชิญที่นัดหมายไว้ อันเนื่องมาจากสาเหตุข้อขัดข้องบางประการ ด้วยเหตุนี้หานยู่จึงได้เขียนเป็นบทกลอนและมีประโยคอันเป็นข้อความอมตะไว้ว่า “ฉวีเจียงฤดูใบไม้ผลิ สองฝั่งพากหลากบุปผาบานสะพรั่ง” แล้วส่งไปให้กับไปจวีอี้ที่อยู่แดนไกล เพื่อต้องการแสดงความเสียดายที่ไม่สามารถชื่นชมความงามของธรรมชาติร่วมกันกับมิตรรัก

西安地铁是全国唯一一个为每座车站设计独立站徽的地铁系统，方形的站徽好似一枚枚印章，与西安地铁总标识“城墙章”相互呼应，集辨识度与文化底蕴于一身的符号标志，配上颜真卿楷体的站名，车站标识显得古朴而优雅。这些标识从秦皇汉武、唐诗楷草中来，经由人们日常出行的道路，流入了每一个西安人的血液之中。

รถไฟใต้ดินซีอาน เป็นระบบรถไฟใต้ดินเพียงแห่งเดียวในประเทศจีนที่ออกแบบตราสัญลักษณ์ของสถานีเฉพาะสำหรับแต่ละสถานี ตราสัญลักษณ์สถานีทรงสี่เหลี่ยมที่ดูเหมือนตราประทับ มีลักษณะที่สอดคล้องกับ “ตราประทับกำแพงเมือง” ซึ่งเป็นตราสัญลักษณ์กลางของรถไฟใต้ดินซีอาน เป็นสัญลักษณ์ที่ผสมผสานระหว่างระดับการยอมรับของผู้คนกับการแฝงนัยทางวัฒนธรรมไว้ด้วยกัน ประกอบกับตัวอักษรชื่อสถานีที่ใช้รูปแบบตัวอักษร “เหยียนเจินชิง (Yan Zhenqing)” ที่เป็นตัวบรรจงแบบทางการ (ไถตี้ Kaiti) ทำให้ป้ายสัญลักษณ์สถานีดูมีความเรียบง่ายและสง่างาม สัญลักษณ์ของป้ายสถานีเหล่านี้ ใส่องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับจักรพรรดิฉินซีกับจักรพรรดิอันหวู่ตี้ (Han Wudi) และบทกวีสมัยราชถัง กระทั่งตัวอักษรที่เป็นรูปแบบทั้งตัวอักษรแบบบรรจง (Kaiti) และตัวอักษรแบบเขียนหวัด

(Caoti) ซึ่งมีทิศทางวัฒนธรรมเหล่านี้ ได้แทรกซึมเข้าสู่กระแสเลือดของชาวเมืองซีอาน โดยสื่อสารผ่านเส้นทางที่ผู้คนต้องใช้ในการเดินทางในทุก ๆ วัน

不止如此，与这些徽标和站名呼应，每一站的走廊还设计了风景壁画，或还原了当时的历史场景，或展示了当地的特色文化，就连穹顶和立柱也都经过了悉心雕琢。大唐芙蓉园站的壁画里能看出《簪花仕女图》的影子，长安城中身着华服的雍容美人结伴游园，兴致盎然；

นอกเหนือจากนี้ ไม่เพียงแต่ตราสัญลักษณ์จะสอดรับไปกับชื่อสถานีเท่านั้น ระเบียบทางเดินของทุก ๆ สถานียังมีการออกแบบตกแต่งด้วยภาพจิตรกรรมฝาผนัง เป็นการชุบชีวิตให้เรื่องราวในประวัติศาสตร์กลับมามีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง นอกจากนี้ยังเป็นการแสดงออกถึงเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมท้องถิ่นอีกด้วย แม้แต่ยอดโดมและเสาที่ล้วนผ่านการแกะสลักลวดลายอย่างปราณีตงดงาม ภาพจิตรกรรมฝาผนังของสถานีฟูหยงหยวน (Furong Yuan) ซึ่งเป็นชื่อของสวนในพระราชวังสมัยถัง (Tang Paradise) มีภาพวาดซึ่งมีกลิ่นไอของภาพจิตรกรรมชื่อดัง “สาวงามกับปิ่นปักผม” (The Lady with Hairpins) ทำให้เกิดจินตนาการเห็นภาพเหล่าสาวงามสวมชุดสวยหรูทรงงามสง่ากำลังเดินเที่ยวชมเล่นในสวนสวยภายในเมืองฉางอานอย่างมีความสุขสนุกสนานรื่นเริงใจยิ่งนัก

大差市古时曾为驿站，所以大差市站内的壁画里，唐三彩造型的驿马在丝路之上飞驰，波斯商人牵着骆驼走过，乘客似乎都能听到清脆响亮的驼铃声；南稍门是小雁塔所在地，南稍门站内所有的立柱都是小雁塔式的多层建筑造型，并设计有长亮的挑灯，还未见塔，脑中就浮现出“雁塔晨钟”的景色；

สำหรับสถานีต้าไช่ชื่อ (Dachai City) ซึ่งต้าไช่ชื่อนี้ ในยุคโบราณเคยเป็นจุดแวะพักระหว่างทางของม้าและเจ้าหน้าที่ผู้ส่งสาร ดังนั้นภาพจิตรกรรมฝาผนังในสถานีต้าไช่ชื่อ จึงเป็นภาพเกี่ยวกับม้าเร็วผู้ส่งสารในรูปลักษณะที่ทำจากเครื่องปั้นดินเผาถังซานไฉ่ (Tang Sancai) ในยุคถัง เป็นภาพซึ่งมีบรรยากาศการเดินทางของม้าเร็วที่กำลังควบวิ่งเหาะเหินอยู่บนเส้นทางสายไหม อีกทั้งยังมีกลุ่มพ่อค้าวานิชย์ชาวเปอร์เซียจูงฝูงอูฐเดินผ่านไปมาท่ามกลางบรรยากาศเหล่านี้ ผู้โดยสารในสถานีคล้ายกับว่าสามารถได้ยินเสียงกระดิ่งจากกองคาราวานอูฐดังแว่วก้องกังวานออกมาจากภาพจิตรกรรมฝาผนัง สำหรับสถานีหนานเส้าเหมิน (Nanshaomen) เป็นสถานที่ตั้งของเจดีย์ห่านป่าเล็ก (Xiao yan Tower) เสาทั้งหมดภายในสถานีหนานเส้าเหมิน ล้วนมี

ลักษณะรูปร่างเป็นเจดีย์ซ้อนกันหลายชั้นเหมือนกับรูปทรงของเจดีย์ห่านป่าน้อย อีกทั้งยังประดับด้วยโคมไฟทรงยาวที่ส่องสว่างอยู่ตลอด เวลา ยังไม่ทันได้เห็นเจดีย์ห่านป่าน้อย พลันในสมองก็เกิดจินตนาการเห็นภาพหอร่มังโโบราณ “เยียนถ่า เฉินจง” (Goose Pagoda Morning Bell)

北车站的壁画则展现了陕西的现代风貌，一幅《舞动陕西》展现了陕北安塞腰鼓的魅力，而另一幅《大美西安》以群山为背景，呈现出陕西的自然风光。这一面面色彩丰富、主题鲜明的文化墙兼具装饰与讲解作用，将古都西安的文化底蕴展现得淋漓尽致。

ภาพจิตรกรรมฝาผนังของสถานีเป่ย์เค่อจ้าน (Beike Zhan) เป็นการแสดงภาพลักษณะปัจจุบันของมณฑลส่านซี (Shaanxi) เริ่มจากภาพ “ระบำกลองก๊กก้องสะท้านส่านซี” (Wudong Shanxi) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงมนต์เสน่ห์จากการแสดงระบำกลองเอวอันลือชื่อของอานไซ (Ansai) ในตอนเหนือของส่านซี หรือจากภาพ “ซีอานนครแห่งความงดงาม”(Damei Xi’an) ซึ่งมีพื้นหลังของภาพเป็นทิวเขาสูงตระหง่าน เป็นการสะท้อนให้เห็นภาพลักษณะที่เป็นทัศนียภาพของธรรมชาติในมณฑลส่านซี ภาพจิตรกรรมฝาผนังที่เป็นเหมือนกำแพงแห่งวัฒนธรรมเหล่านี้ มีบทบาทในการนำเสนอที่เป็นทั้งคำอธิบาย และเป็นเครื่องตกแต่งประดับประดาที่เต็มไปด้วยสีสันอันหลากหลายสวยงามตระการตา และมีประเด็นการนำเสนอที่แปลกใหม่น่าสนใจ สามารถแสดงให้เห็นถึงนัยทางวัฒนธรรมของเมืองหลวงเก่าแก่ในยุคโบราณของจีนได้อย่างชัดเจนหมดจดงดงามยิ่ง

西安地铁，作为城市的“筋骨”，串联起城市四通八达的交通网，让每个步履匆匆的人，在进入西安地铁的那一刻，就如同翻开了一本历史书。历史与现代交汇在这一方小小车站中，见证着悠久的古都历史与焕发生机的未来。

รถไฟใต้ดินซีอานเป็นเสมือน “เส้นเลือดใหญ่” ที่ทำหน้าที่เป็นโครงข่ายเชื่อมต่อการคมนาคมในทุกทิศทางของตัวเมืองให้มาบรรจบกัน ทำให้ผู้คนที่กำลังเดินทางด้วยความเร่งรีบ ในวินาทีที่ได้ก้าวย่างเข้าไปในระบบของรถไฟใต้ดินซีอาน ทำให้รู้สึกเหมือนราวกับว่า กำลังเปิดอ่านหนังสือประวัติศาสตร์เล่มหนึ่ง เมื่อเรื่องราวในประวัติศาสตร์ได้มาบรรจบกับโลกปัจจุบัน ภายในพื้นที่เล็ก ๆ ของสถานีรถไฟใต้ดิน เพื่อร่วมกันเป็นประจักษ์พยานกับความรุ่งเรืองของนครซีอานในฐานะของเมืองหลวงเก่าแก่ในยุคโบราณ และเพื่อปลุกเร้าแรงขับเคลื่อนที่มีชีวิตชีวาให้กับอนาคตข้างหน้า

后
紕
耻
辱
焉

此
之
時
也

先
下
震
而
南

長
孫

得
亦
會

五
露
積

法

自

不

大雁塔

作者：吴丹 อุ๋ตัน เขียน
翻译：蔡瑞芝 ฉ้าย ร่ายเจจ เปล

盛唐长安不败的魅力

เจดีย์ห่านป่าใหญ่ – มนต์เสน่ห์
ไม่เลือนคลายแห่งนครฉางอัน

雁 堕塔耸平地起，人惊语在半天中。大雁塔位于陕西省西安市南郊慈恩寺内，是全国著名的古塔，也是古都西安的名片。它是现存最早、规模最大的唐代四方楼阁式砖塔，由塔基、塔身、塔刹三部分组成。大雁塔是唐长安城保留于今的标志之一。它的修建，是佛塔这种古印度佛教的建筑形式随着佛教传播而传入中国的结果。大雁塔也曾是唐朝新中进士的题名宝地，也就是著名的关中八景之一——雁塔题名。进士中最著名的当属白居易，他一举中的时，写下了“慈恩塔下提名处，十七人中最少年”的诗句。

唐永徽三年（公元652年），玄奘为保存由天竺经丝绸之路带回长安的经卷佛像而主持修建了大雁塔，最初五层，后加盖至九层，再后层数和高度又有数次变更，最后固定为所看到的七层塔身。

大雁塔基座皆有石门，门楣门框上刻有精美的佛像及砖雕对联。底层南门洞两侧嵌置碑石，分别为《大唐三藏圣教序》碑和《大唐三藏圣教序记》碑，人称“二圣三绝碑”。公元645年，也就是唐贞观十九年，玄奘携经卷、佛像和大量舍利，载誉回国。唐贞观二十三年，大慈恩寺落成，玄奘任该寺首任住持，兴建大雁塔，用于收藏从天竺带回的舍利、佛像和经卷，并专心致力于佛经翻译事业。

古塔，作为佛教最具代表性的建筑之一，随佛教东渐传入中国后，经过萌芽、发展和多元阶段，以万千姿态矗立在祖国大地，装点了祖国大好河山。唐至宋辽金元时期，是中国古塔迅速发展阶段。塔的建造数量大增，塔的造型呈现多样化，最重要的是塔的平面从四方形发展为六角形、八角形和圆形。其中最具代表性的古塔是大雁塔。

“ห้า นปารอนเจดีย์ตระหง่านเหนือพื้นราบ ตกตะลึงถึงกับเปล่งเสียงค้างกลางอากาศ” เจดีย์ห่านป่าใหญ่ตั้งอยู่ภายในวัดต้าฉือเอิน (แปลว่า มหากรุณาธิคุณ) ชานเมืองด้านใต้ของนครซีอันมณฑลส่านซี เป็นทั้งเจดีย์โบราณที่มีชื่อเสียงระดับประเทศและเป็นสัญลักษณ์นครหลวงเก่าแห่งซีอัน เป็นเจดีย์ก่ออิฐทรงสี่เหลี่ยมสมัยราชวงศ์ถังที่เก่าแก่ที่สุดและขนาดใหญ่ที่สุด ประกอบด้วย 3 ส่วน คือฐานเจดีย์ องค์เจดีย์ และยอดเจดีย์ นับเป็นหมุดหมายหนึ่งแห่งของนครฉางอันโบราณที่ยังคงอนุรักษ์ไว้ได้ถึงปัจจุบัน การสร้างเจดีย์แห่งนี้คือผลผลิตของการที่พุทธศาสนาเผยแผ่จากอินเดียเข้ามายังประเทศจีนแล้วอมรมรดกทางสถาปัตยกรรมแบบพุทธโบราณไว้ เจดีย์ห่านป่าใหญ่ยังคงเป็นสถานที่จัดประชุมจาริกนามบัณฑิตผู้สอบผ่านชั้นจินชื่อในสมัยราชวงศ์ถัง ตลอดจนเป็นหนึ่งในแปดแหล่งทัศนียภาพอันมีชื่อเสียงแห่งพื้นที่กวางจง (ตอนกลางของมณฑลส่านซีในปัจจุบัน) อีกด้วย ในบรรดาบัณฑิตชั้นจินชื่อที่โด่งดังที่สุด ได้แก่ ไป๋จวีอี้ เมื่อเขาสอบผ่านในครั้งเดียวได้ประพันธ์คำกลอนไว้ว่า “ณ จุดจาริกนามแห่งเจดีย์ฉือเอินนี้ บัณฑิตทั้งสิบเจ็ดมีข้าพเจ้าเยาว์วัยที่สุด”

ในปีที่สามแห่งรัชกาลหยงฮุยสมัยราชวงศ์ถัง (ค.ศ.652) พระเสวียนจิ้งได้อำนวยการก่อสร้างเจดีย์ห่านป่าใหญ่ขึ้นเพื่อเป็นที่เก็บรักษาม้วนคัมภีร์และพระพุทธรูปที่ได้นำกลับมานครฉางอันโดยการเดินทางจากอินเดียผ่านเส้นทางสายแพรไหม เดิมทีมี 5 ชั้น ต่อมาสร้างเพิ่มเป็น 9 ชั้น ภายหลังมีความเปลี่ยนแปลงทั้งจำนวนชั้นและความสูงอยู่หลายครั้ง จนในที่สุดเป็นองค์เจดีย์ 7 ชั้นอย่างที่เห็นในปัจจุบัน

บริเวณฐานเจดีย์แต่ละด้านจะมีประตูหิน ที่กรอบประตูด้านบนสลักกลายเป็นพระพุทธรูปที่วิจิตรงดงามและด้านข้างเป็นอิฐสลักคำกลอนคู่ ในซุ้มประตูด้านใต้ยังมีคิลาจารึกสองแผ่น ได้แก่ พระราชนิพนธ์ “อารัมภบทคำสอนพระไตรปิฎกแห่งราชวงศ์ถัง” ของจักรพรรดิถังไท่จง และ “บันทึกท้ายอารัมภบทคำสอนพระไตรปิฎกแห่งราชวงศ์ถัง” ของจักรพรรดิถังเกาจง ในปี ค.ศ.645 หรือปีที่สิบเก้าแห่งรัชกาลเงินกวาง พระเสวียนจิ้งนำม้วนคัมภีร์ พระพุทธรูป และพระบรมสารีริกธาตุจำนวนมากกลับมาฉางอัน ต่อมาในปีที่สิบสามแห่งรัชกาลเงินกวาง วัดต้าฉือเอินสร้างเสร็จ พระเสวียนจิ้งเป็นเจ้าของสององค์แรก และอำนวยการสร้างเจดีย์ห่านป่าใหญ่จนสำเร็จได้เป็นที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ พระพุทธรูป และม้วนคัมภีร์ อีกทั้งท่านยังได้บำเพ็ญวิริยะบารมีในการแปลคัมภีร์พุทธศาสนาเป็นภาษาจีน ณ วัดแห่งนี้

供图：摄图网

大雁塔本名慈恩寺塔，后来为什么改名为大雁塔呢？它的得名由来，流传有多种说法。

按照印度佛教传说，当初佛教有大乘与小乘两大派，小乘佛教不忌荤腥。传说慈恩寺的和尚都吃三净食（即雁、鹿、犊三种肉）。某年和尚们久未吃到这三种肉，一僧见空中飞来一群雁，笑说：“今日众僧无以充饥，若菩萨有灵，当叫我们吃上雁肉。”话音未落，一雁从空中跌落，投身死于僧前。众僧唏嘘不止，看着脚下余温尚存的坠雁，潸然泪下，认为这雁是菩萨的化身，于是建塔葬雁，以示纪念，并定名为“雁塔”。大雁塔已有一千三百多年的历史，虽经风雨剥蚀，但风貌依旧。这大雁舍身而死的故事，也一直流传到今天。慈恩寺塔建成50多年

เจดีย์โบราณเป็นสถาปัตยกรรมประเภทหนึ่งที่สะท้อนพุทธศาสนาได้เป็นอย่างดี หลังจากทีพุทธศาสนาเผยแผ่มาถึงประเทศจีน ผ่านกระบวนการแตกหน่อ เดิบโต และพัฒนาเป็นหลากหลายนิกายนับพันกระจายราวกับภูมิต้องดงงามทั่วแผ่นดินจีน ยุคราชวงศ์ถังจนถึงราชวงศ์ซ่ง เหลียว จิน และหยวน เป็นช่วงเวลาที่เกิดเจดีย์จีนพัฒนาอย่างรวดเร็ว มีการก่อสร้างเจดีย์เพิ่มขึ้นจำนวนมาก รูปแบบของเจดีย์ก็แตกต่างกัน ที่สำคัญที่สุดคือจากรูปทรงสี่เหลี่ยมพัฒนาเป็นทรงหกเหลี่ยม แปดเหลี่ยม และทรงกลม เจดีย์โบราณที่โดดเด่นที่สุดแห่งหนึ่งก็คือเจดีย์ห่านป่าใหญ่นั่นเอง

ชื่อเดิมของเจดีย์ห่านป่าใหญ่คือเจดีย์วัดต้าฉือเอิน เหตุใดต่อมาจึงเปลี่ยนเป็นชื่อเจดีย์ห่านป่าใหญ่ เรื่องนี้มีที่มาและตำนานเล่าขานหลากหลาย

ตำนานพุทธศาสนาจากอินเดียกล่าวว่า เดิมทีพุทธศาสนามีเพียง 2 นิกายใหญ่ ได้แก่ มหายานและหินยาน นิกายหินยานไม่ห้ามการบริโภคเนื้อสัตว์ เล่ากันว่าภิกษุของวัดฉือเอินจะบริโภคเนื้อบริสุทธิ์

后，在它的西北又出现了一座荐福寺塔，一大一小，均叫雁塔，于是人们把前者称为大雁塔，后者称为小雁塔。

再一种说法是：当年玄奘取经途中曾困于沙漠，后来得到大雁引领，才找到水源，得以生还。建造这座佛塔是为报答菩萨化身大雁指点迷津的救命之恩。

大雁塔是借鉴外来建筑文化并将其融入华夏文化的典型物证，是凝聚汉族劳动人民智慧结晶的标志性建筑。它既是一个卓越宏伟的景观，更是皇帝下令建造，高僧居住的地方，政治、宗教、文化意义深远流长。

大雁塔不仅仅承载着历史的厚重，更流传着盛唐长安不败的魅力，而如今的西安早已与长安合二为一，质朴醇厚是西安，自信雍容亦是！

3 ชนิด (ได้แก่ เนื้อห่าน กวาง ลูกวัว) ปีหนึ่งบรรดาภิกษุไม่ได้บริโภคเนื้อทั้ง 3 ชนิดมาเป็นเวลานาน ภิกษุรูปหนึ่งเห็นฝูงห่านบินมาบนฟ้า จึงกล่าวที่เล่นที่จริงว่า “ทุกวันนี้เหล่าสงฆ์ยังไม่มีอาหารตกถึงท้อง หากพระโพธิสัตว์ศักดิ์สิทธิ์จริง ขอให้พวกข้าพเจ้าได้กินเนื้อห่านด้วยเถิด” กล่าวจบยังไม่ทันสิ้นเสียง ห่านตัวหนึ่งร่วงหล่นลงมาจากฟ้าตายลงตรงหน้าภิกษุนั้น หมุ่งสงฆ์ต่างรำไรรำพัน เห็นห่านที่ตายอยู่แทบทำยังตัวอุ่น ยิ่งน้ำตาพร่างพรู เชื่อกันว่าห่านตัวนี้คือร่างอวตารของพระโพธิสัตว์ จึงได้สร้างเจดีย์ขึ้นเพื่อฝังห่านไว้ภายใต้พร้อมทั้งตั้งชื่อเป็นที่ระลึกว่า “เจดีย์ห่าน” เจดีย์ห่านป่าใหญ่แห่งนี้มีประวัติความเป็นมายาวนานถึง 1,300 ปี แม้ว่าจะผ่านลมผ่านฝนและการกัดกร่อน หากยังคงดำรงสภาพเดิมไว้อย่างสมบูรณ์ ตำนานเรื่องห่านป่าที่สละชีวิตตัวนั้นก็ยิ่งเล่าขานสืบต่อมาถึงปัจจุบัน หลังจากเจดีย์ห่านป่าแห่งวัดฉือเอินสร้างขึ้นมา 50 กว่าปี วัดเจียนผู้ที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือก็ได้สร้างเจดีย์ขนาดย่อมกว่าขึ้นมาและเรียกว่าเจดีย์ห่านป่าเช่นเดียวกัน ดังนั้น ผู้คนจึงเรียกเจดีย์องค์ใหญ่ที่สร้างก่อนว่า “เจดีย์ห่านป่าใหญ่” และเรียกเจดีย์องค์เล็กว่า “เจดีย์ห่านป่าเล็ก”

ตำนานอีกเรื่องหนึ่งเล่าว่า ในช่วงเวลาที่พระเสวียนจิ้งอ้อเยอ คัมภีร์กลับมาจีนนั้นเคยหลงทางติดอยู่ในทะเลทราย ต่อมาห่านป่าตัวใหญ่บินนำทางไปเจอแหล่งน้ำจึงรอดชีวิตมาได้ การที่ห่านสร้างเจดีย์แห่งนี้ก็เพื่อเป็นการตอบแทนคุณของห่านป่าใหญ่ที่เป็นพระโพธิสัตว์อวตารมาชี้ทางช่วยชีวิตนั่นเอง

เจดีย์ห่านป่าใหญ่เป็นหลักฐานรูปธรรมที่แสดงถึงการหลอมรวมวัฒนธรรมด้านสถาปัตยกรรมต่างถิ่นเข้ากับวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาวจีน เป็นเครื่องหมายแสดงผลึกภูมิปัญญาของชาวจีน เป็นทั้งแหล่งท่องเที่ยวที่โดดเด่นอลังการและสถานที่ที่ท้องคัจฉาพระรัตนวงษาให้สร้างขึ้นเป็นที่พำนักแก่พระเถระจารย์ จึงทรงคุณค่าทั้งทางด้านการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

เจดีย์ห่านป่าใหญ่ไม่เพียงมีความสำคัญยิ่งยวดในเชิงประวัติศาสตร์ หากยังเปี่ยมไปด้วยมนต์เสน่ห์อันไม่เสื่อมคลายของนครฉางอันในยุครุ่งเรืองแห่งราชวงศ์ถัง ยิ่งในปัจจุบันที่ความเป็นเมืองของซีอันได้ผสานเป็นเนื้อเดียวกับความเก่าแก่ของนครหลวงฉางอันในอดีต ทำให้เมืองซีอันที่เรียบง่ายกลับเต็มไปด้วยบรรยากาศความเชื่อมั่นโอ้อ่า ๕๗

热辣的油泼面， 陕西人的拿手绝活

หมี่ราดน้ำมัน
อันเผ็ดร้อน:
อาหารที่
ชำนาญพิเศษ
ของชาวส่านซี

作者：吴丹 อุ ตาน เขียน
翻译：陈楚芬 ศศรัภษ์ เพชรเชิดชู แปล

油泼面
美食

你听，那滚烫的热油泼在辣椒面上，“滋啦啦”的声响带出四溢的辣子香味儿。人间烟火气，最抚凡人心。老陕人对油泼面钟爱一生，有油泼面的陪伴，寡淡的日子也变得温暖。

作为陕西人民“心头好”的油泼面，历史悠久，最早起源于三千多年前的周朝。在中国的周朝时期，小麦已经是北方人民的主食之一，那时候已经出现了油泼面的雏形——“礼面”。秦汉时期则称之为“汤饼”，意思就是汤煮的面食。吃是最好的安慰，对于古人而言，在寒冷的冬季，吃上一碗热乎乎的“汤饼”简直是幸福之至。晋代的束皙曾经在《饼赋》中写道：“玄冬猛寒，清晨之会，涕冻鼻中，霜成口外，充虚解战，汤饼为最。”宋元时代又改称为“水滑面”。据元代韩奕所著的《易牙遗意》记载：“水滑面：用十分白面揉拽成剂。一斤作十数块。放在水中，候其面性发得十分满足，逐块抽拽，下汤煮熟。抽拽得阔薄乃好。”明代冯梦龙的小说《醒世恒言》中，也曾有“整个大大筵席，款待众人，邻里尽送汤饼”的记载。清代朝廷大臣薛宝辰在其所著的《素食说略》中写道：“其以水和面，入盐、碱、清油揉匀，复以湿布，俟其融和，扯为细条。煮之，名为桲面。”此时辣椒已经在中国推广开来，鲜香美味的面，放上油泼辣子，简直是锦上添花！

地道的油泼面，只需要最简单的食材。而老陕人吃的正宗油泼面，用的都是白鹿原的小麦。十斤面粉二两盐，按照严格比例调和水和面粉，丝毫不得马虎。面揉好了，在老陕人的手里，无论是多普通的面团，一根擀（gǎn）面杖就能让他们使出拿手绝活，把醒到位的面团变成漂亮的彩带。将面团分为条状捋（lǚ）长，用擀面杖摊平，然后在两端用力，一鼓作气往面板上轻摔。注意摔的时候要均匀发力，要跟随摔抖的幅度和

你听，那滚烫的热油泼在辣椒面上，“滋啦啦”的声响带出四溢的辣子香味儿。人间烟火气，最抚凡人心。老陕人对油泼面钟爱一生，有油泼面的陪伴，寡淡的日子也变得温暖。

你听，那滚烫的热油泼在辣椒面上，“滋啦啦”的声响带出四溢的辣子香味儿。人间烟火气，最抚凡人心。老陕人对油泼面钟爱一生，有油泼面的陪伴，寡淡的日子也变得温暖。

你听，那滚烫的热油泼在辣椒面上，“滋啦啦”的声响带出四溢的辣子香味儿。人间烟火气，最抚凡人心。老陕人对油泼面钟爱一生，有油泼面的陪伴，寡淡的日子也变得温暖。

律动，一点点伸长延展，拉伸至两头厚度适中。面太薄，易煮烂，缺了些劲道；面太厚，不易煮熟。扯好的面须是厚薄有度，这样才不易断，更加爽滑，吃起来更加劲道。

和面、揉面、擀面、扯面，一系列的铺垫，将扯好的面条放入沸水中，两分钟后捞出，撒上些许调料，紧接着在辣椒面上泼上一勺热辣油。翻滚间滋滋作响，浓郁的香味扑面而来，葱香、蒜香、辣子香馋得让人直流口水。

谁的心底都有一碗面，让你暗自揣摩它的滋味。各地一碗面，国人的餐桌上，面食必不可少。“京城文化”的重要代表，老北京人引以为傲的炸酱面；土生土长的山东人都离不开的炝锅面；新疆人走哪都忘不了的，让人吃了精神更攒劲的拉条子；山西人红遍南北的刀削面；河南人钟爱的羊肉烩面；重庆人精致的小面；四川人爱的担担面；上海人喜欢的清新阳春面；武汉人离不开的热干面；陕西人好的那口热辣油泼面等等。吃面不仅仅是品味味道，面一入口，味道、记忆、往事、情怀就都入了口，而味道因回忆变得更美！

陕西人桌上的菜不论有多丰富，最后的一道主食，一定是那道油泼面。滋溜滋溜吃着那一大碗热辣的油泼面，仿佛能抚平一些想念家乡和亲人的急躁心情。热辣的油泼面之所以能深深地扎根于陕西人民的心中，正是因为它不仅仅是一种踏实的精神慰藉，更是一种深沉的人文情怀。一碗泼着滚烫热油的油泼面，寄托着无数陕西儿女对家乡的思念之情。热辣的油泼面应和着陕西这片具有帝王之气的土地，一碗面陪着陕西儿女度过春夏秋冬，吃着这碗热辣的面，一年四季就过来了。陕西人的拿手绝活是油泼面，而在老陕人的心里，热辣的油泼面也是那无可替代的存在！

ยาว จนกระทั่งความหนาของปลายทั้งสองข้างอยู่ในระดับพอดีกัน แป้งที่บางเกินไปจะต้มได้ง่าย ขาดความหนึบ แป้งหนาเกินไป สุกยาก แป้งที่ดึงได้พอดี ต้องมีความหนาบางพอเหมาะ เช่นนี้ก็จะไม่ขาดง่าย ยิ่งนุ่มลื่น กินแล้วให้ความรู้สึกยิ่งเหนียวหนึบมากขึ้น

คลุกแป้ง นวดแป้ง คลึงแผ่แป้งและดึงแป้ง เตรียมงานครบกระบวนการ แล้วก็นำเส้นที่ดึงเสร็จแล้วใส่ลงในน้ำเดือด พอได้สองนาทีก็ช้อนขึ้น โรยเครื่องปรุงเล็กน้อย จากนั้นรอดตามทันทีด้วยน้ำมันเผ็ดร้อนช้อนหนึ่งลงไปบนหมี่พริก คลุกไปมาส่งเสียงหนึบหนับ กลิ่นหอมเข้มข้นลอยมา กลิ่นหอมของต้นหอม กระเทียม และพริกหอมทำให้น้ำลายสอ

ไม่ว่าในใจของผู้ใดก็ตามล้วนมีหมี่หนึ่งชาม เอาไว้ให้คุณแอบค้นหารสชาติของมันด้วยตนเอง หมี่แต่ละพื้นที่เป็นอาหารประเภทแป้งที่ขาดไม่ได้บนโต๊ะอาหารชาวจีนเรา เช่น หมี่คลุกซอส (จำเจียงเหมี่ยน) ที่ชาวปักกิ่งเก๋ากาภูมิใจเป็นตัวแทนที่สำคัญของ “วัฒนธรรมเมืองหลวง” หมี่เครื่องลวก (เซียงกัวเหมี่ยน) ที่ชาวซานตงพื้นถิ่นขาดไม่ได้ ชาวซินเจียงไปที่ใดก็ไม่อาจลืม หมี่ดั่งเส้น (ลาเถียวจื่อ) ที่คนกินกันจนจืดจาง หมี่คลุกรสเผ็ด (ตันตันเหมี่ยน) ที่คนเสฉวนชื่นชอบ หมี่น้ำใส (หยางซุนเหมี่ยน) รสบางเบาที่คนเซียงไฮ้ชื่นชอบ หมี่แห้งร้อน (เรอกันเหมี่ยน) ที่ชาวอู๋ฮั่นขาดไม่ได้ หมี่ราดน้ำมันเผ็ดที่ชาวसानซีนิยมชมชอบ เป็นต้น กินหมี่ไม่เพียงแต่ลิ้มรสชาติดยามหมี่เข้าปาก แต่มีรสชาติ ความทรงจำ และเรื่องราวในอดีตที่ล้วนเข้าปากไปด้วย รสชาติทวียิ่งขึ้นด้วยความทรงจำ!

อาหารบนโต๊ะของชาวसानซีไม่ว่าจะอุดมสมบูรณ์เพียงใด อาหารหลักจานสุดท้ายก็ต้องเป็นหมี่ราดน้ำมัน การได้กินหมี่ราดน้ำมันเผ็ดร้อนซูดซาดซามโตราวกับว่าสามารถบรรเทาความร้อนใจของความคิดถึงบ้านเกิดและคนในครอบครัวลงได้ เหตุผลที่ทำให้หมี่ราดน้ำมันเผ็ดร้อนสามารถหยั่งรากลึกลงในจิตใจของชาวसानซีได้ ไม่เพียงเพราะว่าเป็นการปลอบประโลมจิตวิญญาณให้รู้สึกมั่นคงเท่านั้น แต่ยังเป็นความรู้สึกเห็นอกเห็นใจอย่างลุ่มลึกอีกด้วย หมี่ราดน้ำมันที่ราดด้วยน้ำมันร้อนซามหนึ่งเป็นที่ฝากความคิดถึงบ้านเกิดของลูกหลานชาวसानซีจำนวนมาก หมี่ราดน้ำมันเผ็ดร้อนลงตัวพอดีกับดินแดนแห่งกลิ่นอายราชันของผืนแผ่นดินसानซีนี้ หมี่ซามหนึ่งผ่านร้อนหนาวสี่ฤดูมาพร้อมกับลูกหลานชาวसानซี กินหมี่เผ็ดร้อนซามนี้ หนึ่งปีสี่ฤดูก็ผ่านพ้นไปแล้ว อาหารที่ชำนาญพิเศษของชาวसानซีคือหมี่ราดน้ำมัน และในหัวใจของชาวसानซี เก้า ไม่มีสิ่งใดสามารถทดแทนหมี่ราดน้ำมันเผ็ดร้อนได้! 🍜

作者：张光磊 ผู้เขียน จาง กวางเหล่
翻译：蔡瑞芝 ผู้แปล ฉ้าย ร่ายเจอ

疫情之下的孔子课堂

ห้องเรียนขงจื้อภายใต้สถานการณ์โรคระบาด

供图：摄图网

第一天来到英国佩特文法学校时，新雨刚过，窗外是淡绿色的操场。我站在讲台上，学生们纷纷举手提问：你来自中国哪里？中国的中学和英国的有什么区别？从他们的眼睛里，我看到了对一个遥远的东方国度的好奇与憧憬。这种惊异的感觉，让我想到初到英国时，坐在伦敦帕丁顿的车站里，看着许多灰鸽子大摇大摆地在餐桌上走来走去的情景，那时的心境也是同样的不可思议。作为孔子学院的国际中文教师志愿者，我观察、注视着这个国家，而这里的人们也以同样的方式倾听、想象着中国。中文是桥梁和纽带，它让我们走在了一起。疫情又让我和我的学生们体悟到不同寻常的孔子课堂。

ในวันแรกที่มาถึง Pate's Grammar School ประเทศอังกฤษ ฝนตื้นฤดูเพิ่งซา นอกหน้าต่างคือสนามกีฬาสีเขียวอ่อน ฉันยืนอยู่ที่แท่นบรรยาย นักเรียนผลัดกันยกมือตั้งคำถามต่างๆ อาทิ คุณมาจากเมืองอะไรในประเทศจีน โรงเรียนมัธยมที่จีนกับที่อังกฤษต่างกันอย่างไร ฯลฯ ในดวงตาของพวกเขา ฉันมองเห็นความสนใจใคร่รู้และความมุ่งมั่นมาดปรารถนาที่มีต่อประเทศทางตะวันออกอันห่างไกล ความรู้สึกอันน่าอัศจรรย์ใจนี้ทำให้ฉันนึกถึงตอนที่เพิ่งมาถึงอังกฤษ ณ สถานีรถไฟแพดดิงตันในกรุงลอนดอน ฉันนั่งมองนกพิราบสีเทาตัวใหญ่หลายตัวเดินอ้อยอัยไปมาบนโต๊ะอาหาร ความรู้สึกในตอนนั้นคือความอัศจรรย์ใจเฉกเช่นเดียวกัน ในฐานะครูภาษาจีนอาสาสมัครของสถาบันขงจื้อ ฉันสังเกตการณ์และสนใจความเป็นไปในประเทศนี้ ในขณะที่เดียวกันคนที่นี่ก็กำลังรับรู้ รับฟังความเป็นไปของประเทศจีนด้วยวิธีเดียวกัน ทั้งนี้ ภาษาจีนเป็นสะพานและจุดเชื่อมทำให้พวกเราเดินไปด้วยกัน สถานการณ์โรคระบาดยังทำให้ฉันและนักเรียนของฉันได้รู้จักห้องเรียนขงจื้อในอีกแบบที่แตกต่าง

从2021年到2022年，尽管线下课程一直进行着，疫情的阴云却从未散去。特别是2021年末，英国疫情再达高峰，每天上课我都会看见有几个学生的位子空着。感染的学生只好居家隔离，但一到上课时间，他们就会准时通过网络加入课堂。这时，教室里的学生都会激动地对着摄像头用中文喊道：“你们好吗？”“希望你们好起来！”“我们很想你！”

ในตั้งแต่ปี ค.ศ.2021 ถึง 2022 แม้ว่าจะมีการเรียนการสอนที่โรงเรียนตลอดภาคการศึกษาแล้ว แต่ผมหมอกแห่งโรคระบาดยังไม่จางหาย โดยเฉพาะปลายปี 2021 เมื่อสถานการณ์การระบาดในประเทศอังกฤษปะทุขึ้นอีกครั้ง แต่ละวันฉันจะเห็นที่นั่งว่าง 2-3 ที่ในชั้นเรียน นักเรียนที่ติดเชื้อจำเป็นต้องกักตัวรักษาที่บ้าน แต่เมื่อถึงเวลาเรียนพวกเขาจะมาเข้าเรียนออนไลน์ตรงเวลาทุกครั้ง นักเรียนในห้องเรียนก็จะตะโกนทักทายเป็นภาษาจีนอย่างตื่นเต้นผ่านกล้องว่า “พวกเธอสบายดีไหม” “ขอให้หายเร็วๆ” “พวกเราคิดถึงนะ”

没有感染的学生们，戴着口罩上中文课，一课不落。最令我感动的是，有一天，我在批改学生作文的时候，发现一个英国学生写下了这样一段话：“我家住在伯明翰，伯明翰离学校很远，我每天早上5点起床，骑自行车去伯明翰火车站，然后，我坐火车到切尔滕纳姆，下车后，我坐公共汽车到中心，再走路到学校上中文课……”

跨越74公里的上学路

ก้าวข้าม 74 กิโลเมตรบนหนทางในการเข้าเรียน

นักเรียนที่ไม่ติดเชื้อจะใส่หน้ากากมาเรียนภาษาจีนทุกคาบไม่เคยขาด ครั้งที่ทำให้ฉันประทับใจที่สุด คือ เมื่อฉันตรวจเรียงความของนักเรียนแล้วมีนักเรียนคนหนึ่งเขียนว่า “บ้านฉันอยู่ที่เบอร์มิงแฮม เบอร์มิงแฮมไกลจากโรงเรียนมาก ทุกเช้าฉันต้องตื่นตีห้า ซึ่งจักรยานไปที่สถานีรถไฟเบอร์มิงแฮม จากนั้นนั่งรถไฟไปถึงเชลเทนแฮม ลงรถแล้วนั่งรถประจำทางมาลงที่เซนเตอร์ แล้วเดินต่อมาจนถึงโรงเรียนเพื่อเรียนภาษาจีน...”

伯明翰离我们孔子课堂有74公里。除了伯明翰，还有许多学生每天都是从很远的地方赶来，布里斯托，斯特劳德……我知道，这些孩子们要穿过黎明前的黑暗，跨越70多公里的距离，最后坐在教室里，打开面前的课本，开始学习中文，其间一定要付出无数的艰辛和汗水。每每看到或想到这些，我都会暗下决心：一定要教好中文，让学生们学有所成。

เบอร์มิงแฮมห่างจากห้องเรียนขงจื้อของเราถึง 74 กิโลเมตร นอกจากเบอร์มิงแฮมแล้ว ยังมีนักเรียนอีกจำนวนมากที่ต้องเดินทางมาจากพื้นที่ห่างไกล เช่น บริสทอล สเทรตต์ ฉันทราบว่านักเรียนเหล่านี้ต้องเดินทางฝ่าความมืดก่อนฟ้าสว่างเป็นระยะทางมากกว่า 70 กิโลเมตร กว่าจะมานั่งในชั้นเรียน เปิดหนังสือตรงหน้าแล้วเริ่มเรียนภาษาจีน พวกเขาต้องเหนื่อยล้าและเผชิญความยากลำบากนับไม่ถ้วน ทุกครั้งที่เห็นพวกเขาหรือเมื่อนึกถึงเรื่องนี้ ฉันจะตัดสินใจว่า ต้องตั้งใจสอนภาษาจีนให้ดี ทำให้นักเรียนได้ความรู้ที่เป็นประโยชน์ที่สุด

圣诞节假期后，英国日增感染者达到了5万人，但学校还是如期开学。消毒液、口罩、检测包都已备齐，学生须出示阴性的核酸自测棒才能获准进入学校。即便如此，还是有许多老师不幸感染。为了缓解焦虑情绪，我们开始筹备春节晚会。每天放学后，我和另一位中文老师在小礼堂挥舞几米长的彩绸，练得大汗淋漓。后来我们的彩排场地转移到了操场，刺骨的寒风，丝毫没有减退我们排练的热情。

หลังจากวันหยุดเทศกาลคริสต์มาส จำนวนผู้ติดเชื้อในอังกฤษเพิ่มขึ้นวันละ 5 แสนคน แต่โรงเรียนก็ยังเปิดภาคการศึกษาตามกำหนดเดิม ทั้งแอลกอฮอล์ฆ่าเชื้อ หน้ากากอนามัยและชุดตรวจเชื้อต่างเตรียมไว้ครบครัน นักเรียนต้องแสดงแท่งทดสอบที่แสดงผลลบก่อนจึงจะได้รับอนุญาตให้เข้าเรียนอย่างไรก็ดี ยังมีอาจารย์จำนวนมากที่ติดเชื้อ พวกเราจึงตัดสินใจลดความตึงเครียดด้วยการเตรียมจัดงานฉลองตรุษจีน หลังเลิกสอนในแต่ละวัน ฉันกับอาจารย์สอนภาษาจีนอีกท่านจะฝึกซ้อมរបាំรับขึ้นในห้องประชุมเล็ก พวกเราซ้อมกันจนเหงื่อชุ่มโชก ต่อมาจึงย้ายออกไปที่สนามกีฬา กระจกนั้น สายลมเหน็บหนาวเข้ากระดูกยังไม่อาจทำให้พวกเราลดความกระตือรือร้นในการฝึกซ้อมไปได้

疫情不改中国 “年味儿”

โรคระบาดไม่อาจเปลี่ยนแปลง
“บรรยากาศตรุษจีน”

到了大年三十，教室门口的对联增添了许多年味儿。每个人见面都会说上一句“过年好”或“恭喜发财”。我们给每位同事都准备了小礼物。令人惊喜的是，学校的本土中文老师凯瑟琳也给我们送了卡片。“我不太确定卡片上的中文意思对不对”，她神情紧张地对我说，“要是不对，一定见谅！”拆开后才我发现，卡片上的中文完全正确，上面还有一只老虎图案。这时我才想起，很久之前我对凯瑟琳说过，虎年是我的本命年，没想到她一直记着。临走时，她提醒我：“记得穿红色，会带来好运喔！”我忍不住笑了，她已经中国化了。那一刻，疫情带来的压力好像在这新年喜庆的气氛中消散了。

เมื่อถึงวันส่งท้ายปี คำกลอนคู่ที่แปะไว้ตรงประตูก็ได้เพิ่มบรรยากาศการฉลองปีใหม่ เมื่อพบหน้ากันทุกคนจะทักทายด้วยคำอวยพร “สวัสดีปีใหม่” หรือไม่ก็ “ขอให้โชคดีมีเงิน” พวกเราต่างตระเตรียมของขวัญเล็กๆ

น้อยๆ แก่เพื่อนร่วมงานทุกคน สิ่งที่ทำให้ทุกคนประหลาดใจก็คือ แคทเธอรินอาจารย์สอนภาษาจีนชาวอังกฤษมอบบัตรอวยพรแก่พวกเราด้วย “ฉันไม่ค่อยแน่ใจว่าภาษาจีนที่เขียนไว้จะถูกไหม” เธอบอกกับฉันอย่างประหม่า “ถ้าไม่ถูก ก็ขอภัยด้วยนะ” เมื่อเปิดบัตรอวยพรออกมาฉันจึงเห็นว่าภาษาจีนของเธอถูกต้องทุกประการ แถมยังมีรูปเสือประดับอยู่ด้วย ฉันพลันนึกขึ้นมาได้ว่า ฉันเคยบอกแคทเธอรินไว้มานานแล้วว่าปีเกิดของฉันคือปีขาล คิดไม่ถึงว่าเธอจะจำได้ ก่อนจะกลับ เธอยังเตือนฉันว่า “อย่าลืมใส่ชุดแดงนะ จะได้โชคดีมีชัย” ฉันอดหัวเราะไม่ได้ เธอซึ้งซบซมความเป็นจีนเข้าเสียแล้ว ในขณะที่ความตึงเครียดที่เกิดจากโรคระบาดดูเหมือนจะละลายหายไป บรรยากาศเฉลิมฉลองปีใหม่

在中文教室的墙上，挂着一幅巨大的手绘长城。那一年夏天学校组织学生去北京游览时，一位英国老师的作品。画的下面有一张合影，那时还不用戴口罩，学生们笑容灿烂。如今，学生们上课都要戴口罩，但能在一起学中文，仍然很开心，也充满了期待和渴望。记得在学习了生词“熊猫”以后，有一位学生认真地在作文里写：“我好想去中国看熊猫，我没见过真的熊猫……”有的学生还在校服的衣襟上别上小熊猫的徽章，想象着自己有一天能踏上中国的土地，看到真的熊猫。

บนผนังห้องเรียนภาษาจีนมีภาพวาดกำแพงเมืองจีนขนาดใหญ่ภาพหนึ่งแวนไว้ ซึ่งเป็นผลงานของอาจารย์ชาวอังกฤษเมื่อครั้งโรงเรียนพานักเรียนไปทัศนศึกษาที่ปักกิ่ง ได้ภาพวาดยังมีภาพถ่ายหมู่อีกรูปหนึ่ง ตอนนั้นไม่ต้องใส่หน้ากาก นักเรียนต่างแย้มยิ้มสดใส ส่วนในตอนนี้นักเรียนต่างใส่หน้ากากในชั้นเรียนแต่ในเมื่อยังสามารถเรียนภาษาจีนด้วยกันได้อยู่ก็น่ายินดีมากแล้ว นอกจากนี้ นักเรียนยังคงเผารอและคาดหวังอย่างเต็มที่ ฉันจำได้ว่าตอนที่เรียนศัพท์คำว่า “แพนด้า” ไป ก็มีนักเรียนคนหนึ่งเขียนในเรียงความว่า “ฉันอยากไปดูแพนด้าที่ประเทศจีนมาก ฉันยังไม่เคยเห็นแพนด้าตัวจริงเลย...” นักเรียนบางคนยังกลัดเข็มกลัดรูปแพนด้าไว้บนสลาบลี้อเครื่องแบบโรงเรียนอีกด้วย คงจะจินตนาการว่าวันหนึ่งจะได้ไปเหยียบแผ่นดินจีน ได้เห็นแพนด้าตัวจริง

中文带给学生们 无限憧憬

ภาษาจีนนำพาความมุ่งมั่นมาสู่นักเรียน

一个来自中国香港的华裔学生告诉我，如果没有疫情，她每年都会跟爸爸妈妈回一趟中国，现在她已经两年没有回去了。她好想“公公、婆婆”，好想再收一次压岁钱。上课时，学生经常问我：“老师，你想家吗？”我说：“我很想念家乡，我的家乡很美。希望大家好好学习中文，也希望疫情早点结束，我们一起去中国，去看看我的家乡。”这时候，教室里会响起热烈的掌声。这掌声背后包含着学生们战胜疫情的决心、学好中文的意志和对未来的憧憬。

นักเรียนเชื้อสายฮ่องกงคนหนึ่งบอกฉันว่า หากไม่เกิดสถานการณ์โรคระบาด เธอจะกลับประเทศจีนพร้อมกับพ่อแม่ทุกปี ขณะนี้เป็นเวลาสองปีแล้วที่เธอไม่ได้กลับไป เธอคิดถึงกงกงโม่โม่ (คุณตาคุณยายในภาษาทางต้ง) มาก และยังคิดถึงการได้รับเงินแต๊ะเอีย (ผู้ใหญ่จะมอบเป็นของขวัญปีใหม่ให้แก่เด็ก) อีกด้วย เวลาที่สอนหนังสือ นักเรียนก็มักจะถามฉันว่า “คุณครูคิดถึงบ้านไหม” ฉันจะตอบว่า “ครูคิดถึงบ้าน บ้านเกิดครูสวยมากนะ หวังว่าทุกคนจะตั้งใจเรียนภาษาจีน และหวังว่าสถานการณ์โรคระบาดจะจบสิ้นโดยเร็ว พวกเราจะได้ไปประเทศจีนด้วยกัน ได้ไปเห็นบ้านเกิดของครูด้วยกัน” เมื่อถึงตอนนี้ในชั้นเรียนจะเต็มไปด้วยเสียงปรบมืออย่างปรีดา เบื้องหลังเสียงปรบมือนั้นก็คือความตั้งใจที่จะเอาชนะโรคระบาด ปณิธานในการเล่าเรียนภาษาจีน ตลอดจนความมุ่งมั่นปรารถนาต่ออนาคตของพวกเขา

英国诗人雪莱的《西风颂》中有一句：“如果冬天来了，春天还会远吗？”我和我的学生们都期待着疫情的寒冬早点儿过去，孔子课堂的春天早日到来！学生们相聚中国、畅游中国的春天早日到来！

ในกรีนินพธ์ชื่อ “แซ่ซ่งสายลมตะวันตก” ของเพอร์ซี บิชเช เซลลีย์กวีชาวอังกฤษ มีวรรคหนึ่งกล่าวไว้ว่า “เมื่อฤดูหนาวมาถึงแล้ว ฤดูใบไม้ผลิยังคงห่างไกลอีกหรือ” ฉันและนักเรียนของฉันต่างเผารอให้ฤดูหนาวของโรคระบาดนี้สิ้นสุดโดยเร็ว ให้ฤดูใบไม้ผลิของห้องเรียนขงจื้อมาถึงโดยไว ให้ฤดูใบไม้ผลิในการได้ไปสัมผัสและท่องเที่ยวประเทศจีนของนักเรียนมาถึงโดยพลัน

海外孔院活动异彩纷呈

ความสำเร็จของกิจกรรมสถาบันขงจื้อในต่างประเทศ

翻译：陈楚芬 ศศรักษ์ เพชรเชิดชู แปล

朱拉隆功大学孔院协办泰国青年领袖论坛 สถาบันขงจื้อแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยร่วมกันจัด เวทีผู้นำรุ่นใหม่ไทย

当地时间2022年6月29日，“携手共建中国—东盟命运共同体”泰国青年领袖论坛在泰国朱拉隆功大学（以下简称“朱大”）成功举办。论坛由中国外文局亚太传播中心与中国驻泰国大使馆联合主办，中国外文局亚太传播中心曼谷分社、朱大孔院、泰中“一带一路”研究中心共同承办，得到了多家智库、媒体机构的支持。

วันที่ 29 มิถุนายน ค.ศ. 2022 ตามเวลาท้องถิ่น เวทีเสวนาผู้นำรุ่นใหม่ไทย “ร่วมสร้างประชาคมแห่งโชคชะตาร่วมกัน อาเซียน-จีน” จัดขึ้นที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (จากนี้จะเรียกย่อว่า “จุฬาฯ”) ประเทศไทย เวทีเสวนานี้จัดโดยศูนย์สื่อสารเอเชียแปซิฟิก สำนักสารนิเทศต่างประเทศแห่งประเทศไทย (CICG Center for Asia and Pacific) ร่วมกับสถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย โดยมีศูนย์สื่อสารเอเชียแปซิฟิก สำนักสารนิเทศต่างประเทศแห่งประเทศไทย สำนักงานสาขา ณ ประเทศไทย สถาบันขงจื้อแห่งจุฬาฯ และศูนย์วิจัย “หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทางไทย” จีน-ไทย ร่วมจัดด้วย และได้รับการสนับสนุนจากองค์กรคลังสมอง (Think-Tank) และ

องค์กรสื่อสารมวลชนหลายองค์กร

来自泰国政界、智库、媒体、商界和娱乐界的青年领袖参加了以“泰国青年领袖眼中的中国—东盟合作”为主题的圆桌会议，并共同探讨了如何构建中国—东盟命运共同体。此外，活动主办方还专门创作了歌曲《只怪相遇太美丽》。该歌曲由中泰青年歌手共同演唱，清新美好的音乐和充满温情的歌词表达了“中泰一家亲”的美好情感和共创未来的美好愿望。(常翔供稿)

ผู้นำรุ่นใหม่มาจากแวดวงการเมือง องค์กรคลังสมอง สื่อสารมวลชน แวดวงการค้าและแวดวงบันเทิงของประเทศไทย เข้าร่วมเวทีเสวนาโต๊ะกลมในหัวข้อ “ความร่วมมืออาเซียน-จีนในมุมมองผู้นำรุ่นใหม่ไทย” และยังร่วมวิเคราะห์ถึงการจะสร้างประชาคมแห่งโชคชะตาร่วมกันอาเซียน-จีนได้อย่างไร นอกจากนี้ กิจกรรมนี้ยังได้แต่งบทเพลง “ต้องโทษที่เธอสวยเกินไป” เพื่องานนี้โดยเฉพาะ บทเพลงนี้ร่วมขับร้องโดยนักร้องรุ่นใหม่ ไทย-จีน เสียงดนตรีไพเราะงดงามและเต็มไปด้วยความอบอุ่น แสดงให้เห็นถึงความผูกพันอันงดงามและความหวังอันงดงาม ที่จะร่วมสร้างอนาคตของ “จีน-ไทยใช้ชี้อันไกล พี่น้องกัน” (ฉาง เสียงและคณะ รายงาน)

哈桑二世大学孔院十周年庆典

พิธีเฉลิมฉลองครบรอบสิบปีสถาบันของโจอแห่ง มหาวิทยาลัยอัลซันที่สอง

当地时间2022年6月24日，摩洛哥哈桑二世大学孔子学院在大学图书馆举行了十周年庆典。中国驻摩洛哥大使李昌林、哈桑二世大学校长穆罕默德·塔勒比(Mohammed Talbi)、上海外国语大学校长李岩松(线上参与)、中摩友好协会会长穆罕默德·哈利勒(Mohamed Khalil)，以及多家孔院友好合作单位参加庆典。庆典上，中、外方校长及院长发言、致辞；李昌林大使和穆罕默德·塔勒比校长共同为孔院十周年揭牌，并为十年以来对孔院作出贡献的单位及个人颁发了奖杯；孔院新生还与与会嘉宾呈现了精彩的表演。摩洛哥当地主要媒体7TV、Hespress等对本次庆典进行了报道。

เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน ค.ศ. 2022 ตามเวลาท้องถิ่น สถาบันของโจอแห่งมหาวิทยาลัยอัลซันที่สอง ประเทศโมร็อกโกจัดงานเฉลิมฉลองครบรอบ 10 ปี ณ ห้องสมุดของมหาวิทยาลัยฯ พลี ขางหลินเอกอัครราชทูตจีนประจำประเทศโมร็อกโก นายโมฮัมเหม็ดตัลบี(Mohammed Talbi)อธิการบดีมหาวิทยาลัย

อัลสันที่สอง นายหลี่ เหยียนชงอธิการบดีมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศเซี่ยงไฮ้ (เข้าร่วมผ่านทางออนไลน์) นายโมฮัมเหม็ด คาลิล (Mohamed Khalil) ประธานสมาคมมิตรภาพจีน-โมร็อกโก และหน่วยงานที่ร่วมมือกับสถาบันขงจื้ออีกหลายหน่วยงานเข้าร่วมงานเฉลิมฉลอง ในงานเฉลิมฉลอง อธิการบดีฝ่ายจีนและต่างประเทศกับผู้อำนวยการสถาบันกล่าวสุนทรพจน์และให้โอวาทฯลฯ หลี่ ชางหลินและอธิการบดีโมฮัมเหม็ด ตัลปรั่วมกันเปิดป้ายครบรอบ 10 ปีของสถาบันขงจื้อ พร้อมมอบถ้วยรางวัลแก่หน่วยงานและบุคคลที่สร้างคุณูปการให้แก่สถาบันขงจื้อใน 10 ปีที่ผ่านมา นักศึกษาใหม่ของสถาบันขงจื้อได้นำเสนอการแสดงที่ยอดเยี่ยมแก่แขกผู้มีเกียรติ สื่อท้องถิ่นหลักในโมร็อกโกทั้ง 7 TV และ Hespress รายงานการเฉลิมฉลองครั้งนี้

次日，哈桑二世大学孔院举行了十周年庆游园会。院史照片展览带领观众回顾了孔院过去十年珍贵的点点滴滴，充满中国元素的会场和传统文化体验项目吸引了包括孔院新老学生、孔院友好合作单位以及当地普通市民等在内的近400人参与。(哈桑二世大学孔院供稿)

วันรุ่งขึ้น สถาบันขงจื้อแห่งมหาวิทยาลัยอัลสันที่สองได้จัดงานเทศกาลเฉลิมฉลองครบรอบ 10 ปีกลางสวน นิทรรศการภาพถ่ายประวัติของสถาบันขงจื้อทำให้ผู้ชมได้ย้อนรำลึกถึงทุกหยาดหยดอันล้ำค่าของสถาบันขงจื้อในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา งานที่เต็มไปด้วยความเป็นจีนและโครงการสัมพัสประสบการณ์วัฒนธรรมดั้งเดิมได้ดึงดูดนักศึกษาทั้งเก่าและใหม่ของสถาบันขงจื้อ องค์กรที่ร่วมมือกับสถาบันขงจื้อและประชาชนทั่วไปในท้องถิ่นเกือบ 400 คน (สถาบันขงจื้อแห่งมหาวิทยาลัยอัลสันที่สอง รายงาน)

圆光大学孔院实施中国文化体验支援项目

สถาบันขงจื้อมหาวิทยาลัยวอนกวังดำเนินโครงการสัมพัสประสบการณ์วัฒนธรรมจีน

2022年5月30日至6月9日，在韩国益山教育支援厅的协助下，圆光大学孔子学院面向益山沃野小学的学生，实施了中国文化体验支援项目。

เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม ถึงวันที่ 9 มิถุนายน ค.ศ. 2022 สถาบันขงจื้อแห่งมหาวิทยาลัยวอนกวัง(Wonkwang

University) ได้ดำเนินโครงการสัมพัสประสบการณ์วัฒนธรรมจีนสำหรับนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษาศึกษาอักษร-โอกยา (Iksanokya Elementary School) ด้วยความช่วยเหลือของสำนักงานสนับสนุนการศึกษาแห่งเมืองอิกซัน ประเทศเกาหลี

其中，一、二年级学生的授课主题为“中文儿歌与舞蹈”。来自湖南师范大学的国际中文教师将经典的中文儿歌与简单的舞蹈动作结合在一起，分段教给学生，同时还教授了一些基础的中文词汇及常用语。在面向三、四年级学生的课程中，教师们带领学生体验了中国传统艺术——剪纸，还进行了简单的汉语朗读练习。五、六年级的学生则在圆光网络大学孙莲淑教授的的带领下，体验了中国茶文化。孙教授在简单介绍了茶文化知识后，指导学生们亲自动手泡茶。此外，孙教授还特别准备了观赏性强的花茶和手工艺茶进行展示和操作，激发了学生们对于茶文化的浓厚兴趣。(韩国圆光大学孔院供稿)

ในการนี้ หัวข้อการสอนให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 คือ “เพลงเด็กภาษาจีนและการเต้นระบำ” อาจารย์ภาษาจีนนานาชาติจากมหาวิทยาลัยครุศาสตร์หุหนานได้ผสมผสานเพลงเด็กภาษาจีนคลาสสิกกับท่าการเต้นที่ง่ายๆ เข้าด้วยกันและแบ่งท่อนสอนให้กับนักเรียน พร้อมกันนั้นยังสอนคำศัพท์ภาษาจีนพื้นฐานและคำที่ใช้บ่อยอีกด้วย ในหลักสูตรสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 อาจารย์ได้นำนักเรียนไปสัมผัสกับศิลปะจีนแบบดั้งเดิม ซึ่งก็คือการตัดกระดาษ และยังได้ฝึกท่องออกเสียงภาษาจีนแบบง่ายๆ อีกด้วย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ได้สัมผัสกับวัฒนธรรมชาจีนภายใต้การนำของศาสตราจารย์ซุน เหลียนชูจากมหาวิทยาลัยวอน กวัง ดิจิทัล (Wonkwang Digital University) หลังจากแนะนำความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมชาโดยสังเขปแล้ว ศาสตราจารย์ซุนก็สอนให้นักเรียนชงชาด้วยตัวเอง นอกจากนี้ ศาสตราจารย์ซุนยังได้เตรียมชาดอกไม้ที่งามน่าชมและศิลปะชงชามาแสดงให้เห็นได้ รับชม สร้างแรงดึงดูดให้นักเรียนสนใจในวัฒนธรรมชาอย่างลึกซึ้ง (สถาบันขงจื้อแห่งมหาวิทยาลัยวอนกวัง ประเทศเกาหลีได้ รายงาน)

开罗大学孔院与“汉语桥”结缘

สถาบันขงจื้อแห่งมหาวิทยาลัยไคโรผูกสัมพันธ์กับ “สะพานสู่ภาษาจีน”

2008年至今，埃及开罗大学孔子学院和开罗大学中文系多次组织“汉语桥”比赛，共同培养、选拔了十几位埃及赛区的特等奖选手，前往中国参加总决赛。在教育部中外语言交流合作中心举办的“汉语桥”20周年庆祝活动中，开罗大学孔子学院荣获“突出贡献组织机构”的称号。作为埃及“汉语桥”的推动者与践行者，孔院外方院长李哈布·麦哈茂德(Rehab Mahmoud)教授始终秉持多维度的人才培养模式，即革故鼎新，为使选手脱颖而出，孔院会规避往年的演讲内容和中华才艺，根据选手们的经历和特点量身设计参赛内容，形成独特的备战模式。学思融通，孔院不仅帮助选手逐步纠正语音、词汇、语法等方面的错误，还进一步拓宽了学生的历史、文化、当代中国等方面的知识储备，不断提升学生的综合素质。反哺母校，孔院鼓励“汉语桥”选手留校任教，辅导新选手，形成良性互动。

ตั้งแต่ปี 2008 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน สถาบันขงจื้อแห่ง

มหาวิทยาลัยไคโร ประเทศอียิปต์และภาควิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยไคโรได้จัดการแข่งขัน “สะพานสู่ภาษาจีน” มาหลายครั้ง และได้ร่วมกันอบรมและคัดเลือกผู้ชนะรางวัลพิเศษดีกว่าคนจากเขตการแข่งขันในอียิปต์เพื่อไปเข้าร่วมการแข่งขันรอบชิงสุดท้ายที่ประเทศจีน สถาบันขงจื้อแห่งมหาวิทยาลัยไคโรได้รับรางวัล “องค์กรที่สร้างคุณูปการดีเด่น” ในงานฉลองครบรอบ 20 ปีของ “สะพานสู่ภาษาจีน” ที่จัดโดยศูนย์แลกเปลี่ยนและความร่วมมือด้านภาษาจีน-ภาษาต่างประเทศของกระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะผู้จัดและผู้ดำเนินงาน “สะพานสู่ภาษาจีน” ของอียิปต์ ศาสตราจารย์รีฮับ มะมูด์ (Rehab Mahmoud) ผู้อำนวยการฝ่ายประเทศของสถาบันขงจื้อ ได้ยึดมั่นในรูปแบบการฝึกอบรมผู้มีความสามารถหลายมิติเสมอมา นั่นก็คือ การเปลี่ยนแปลงสิ่งเก่าและการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ และเพื่อให้ผู้เข้าแข่งขันแสดงความสามารถให้โดดเด่น สถาบันขงจื้อจะหลีกเลี่ยงเนื้อหาของสุนทรพจน์และการแสดงศิลปะจีนของปีก่อนหน้า แต่จะออกแบบเนื้อหาการแข่งขันตามประสบการณ์และลักษณะเด่นของผู้เข้าแข่งขันโดยเฉพาะ กลายเป็นรูปแบบพร้อมรบที่มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ที่ผสมผสานการเรียนรู้กับความคิด สถาบันขงจื้อไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้เข้าแข่งขันค่อยๆ แก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์และอื่นๆ ไปทีละขั้น แต่ยังเพิ่มพูนความรู้ด้านต่างๆ เช่น

ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม จีนร่วมสมัยและอื่นๆ ให้กับนักเรียนพัฒนาคุณภาพนักเรียนทุกด้านอย่างต่อเนื่อง และเพื่อตอบแทนสถานศึกษาเดิม สถาบันขงจื้อสนับสนุนให้ผู้เข้าแข่งขัน “สะพานสู่ภาษาจีน” พักในโรงเรียนเพื่อสอนและให้คำปรึกษาผู้เข้าแข่งขันใหม่ ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์เชิงบวก

开罗大学孔院将“汉语桥”视为一座以中文为载体、联通中国与埃及的人文交流的桥梁，依托这座桥梁，开罗大学孔院将培养更多的双语人才，推动中埃两国人民的文化交流向纵深发展。(李哈布·麦哈茂德供稿)

สถาบันขงจื้อแห่งมหาวิทยาลัยไคโรมอง “สะพานสู่ภาษาจีน” เป็นสะพานเชื่อมต่อแลกเปลี่ยนระหว่างประชาชนจีนและอียิปต์ โดยมีภาษาจีนเป็นสื่อกลาง สถาบันขงจื้อแห่งมหาวิทยาลัยไคโรจะอบรมผู้มีความสามารถสองภาษาผ่านสะพานแห่งนี้ให้มาก

ยิ่งขึ้น เพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประชาชนจีนและอียิปต์ให้พัฒนาไปข้างหน้าต่อไป (รีอัป มะมูด์ รายงาน)

加迪斯路易斯·科洛神父高中孔子课堂以翻译为媒推动汉语教学

ห้องเรียนขงจื้อแห่งโรงเรียนมัธยมบา

ทหลวงลูอิส โกรมา ในเมืองกาติซ

ใช้การแปลเป็นสื่อกลาง

西班牙加迪斯路易斯·科洛神父高中孔子课堂落成以来，每年都会筹备和庆祝“中国文化周”，除举办各种各样的文化活动外，还组织全校师生参加主题工作坊，其中最有趣的是开展图书翻译活动。

นับตั้งแต่ก่อตั้งห้องเรียนขงจื้อที่โรงเรียนมัธยมบาทหลวงลูอิส โกรมาในเมืองกาติซ ประเทศสเปนเป็นต้นมา ทุกปีก็จะร่วมเตรียมการและเฉลิมฉลอง “สัปดาห์วัฒนธรรมจีน” นอกจากจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมต่างๆ แล้ว ยังจัดหัวข้อการประชุมเชิงปฏิบัติการให้ครูและนักเรียนเข้าร่วม ในการนี้ที่โดดเด่นที่สุดก็คือเปิดกิจกรรมการแปลหนังสือ

路易斯·科洛神父高中孔子课堂的教师们，用中文翻译并出版发行了一系列中西双语书籍，譬如，路易斯·科洛神父(Padre Luis Coloma)的童话故事《老鼠佩雷斯》(Ratón Pérez)、何塞·马特奥斯(José Mateos)的格言选集《拣选出的寂静》(Silencios escogidos)、何塞法·帕拉(Josefa Parra)的诗集《职业·旅人》(De Profesión, Viajera)、塞巴斯蒂安·鲁维亚莱斯(Sebastián Rubiales)的短篇小说集《〈约定〉和其他短篇小说》(El pacto y otras novelas cortas)等。在翻译过程中，译者积极与原作者进行探讨，交流作品中的深层含义，以期中文翻译能够更加贴合作品本意。

บรรดาอาจารย์ของห้องเรียนขงจื้อแห่งโรงเรียนมัธยมบาทหลวงลูอิส โกรมาได้แปลและจัดพิมพ์ชุดหนังสือจีน-สเปนสองภาษา เช่น นิทานเด็กเรื่อง “หนูเปเรซ (Ratón Pérez)” ของบาทหลวงลูอิส โกรมา บทคัดสรรคดีประจำตัวเรื่อง “ตัวเล็กในความเงียบ(Silencios escogidos)” ของโมเซ มาเตโอส

(José Mateos) บทกลอนคัดสรร “อาชีพ คนเดินทาง (De Profesión, Viajera)” ของโมเซฟา ปาร์รา (Josefa Parra) รวมเรื่องสั้น “นัดหมายและเรื่องสั้นอื่นๆ (El pacto y otras novelas cortas)” ของเซบาสเตียน รูเบียเลส (Sebastián Rubiales) เป็นต้น ในกระบวนการแปลนั้น ผู้แปลกับผู้เขียนต้นฉบับได้พูดคุยและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่ซ่อนอยู่ในผลงาน เพื่อให้ฉบับแปลภาษาจีนสามารถสื่อความได้ตรงกับความหมายดั้งเดิมของผลงานมากยิ่งขึ้น

路易斯·科洛神父高中孔子课堂以翻译为媒，不断推动汉语教学，促进中西文化的交流和沟通。这一活动模式很有意义，今后必将延续下去并发扬光大。(何塞·洛佩兹·罗梅罗 José López Romero 供稿)

ห้องเรียนขงจื้อแห่งโรงเรียนมัธยมบาทหลวงลูอิส โกรมาได้ใช้การแปลเป็นสื่อกลางในการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งยังส่งเสริมการแลกเปลี่ยนและการสื่อสารทางวัฒนธรรมระหว่างจีนและตะวันตก รูปแบบกิจกรรมนี้มีความหมายอย่างมาก วันหน้าจะดำเนินต่อไปและส่งเสริมให้ยิ่งใหญ่อิ่งๆ ขึ้นไป (โมเซ โลเปซ โรเมโร รายงาน) ๗

《孔子学院》征稿函

《孔子学院》由中国国际中文教育基金会主办、上海外国语大学协办，是拥有标准国际连续出版物刊号（ISSN）和中国国内统一刊号（CN）面向全球发行的出版物。该刊为双月刊，有中英、中法、中西、中俄、中德、中意、中葡、中阿、中泰、中韩、中日 11 个中外文对照版。

现需征稿，主题如下：

1. 国际中文教育，如教学、研究、考试；
2. 孔院故事，以个人视角讲述孔子学院故事，尤其在特色孔子学院、示范孔子学院、孔子学院联盟中发生的故事；
3. 中华文化、跨文化交流、当代中国社会生活。

投稿须知：

1. 文稿完整，包括题目、正文、署名和作者简介。
2. 字数为 800-3000 字，中文、外文、中外文对照皆可。欢迎提供配图，请附图片说明，不低于 3MB，以附件形式发送。
3. 咨询、投稿邮箱：ci_journal@ci.cn。编辑部将在收稿 10 个工作日内，回复作者并确认收稿信息。

免责声明：投稿稿件要求原创、首发，稿件中不得含有任何违法内容，不得侵犯他人名誉权、隐私权、商业秘密等合法权益，否则引发的法律责任由投稿人承担。一经投稿，即视为作者将作品多语种的修改权、复制权、汇编权、翻译权、信息网络传播权及电子数码产品版权等著作权（署名权、保护作品完整权除外）在全球范围内转让给《孔子学院》编辑部。

《孔子学院》编辑部

วารสารสถาบันขงจื้อ ขอเชิญร่วมส่งบทความวิชาการเพื่อตีพิมพ์ลงวารสาร

วารสารสถาบันขงจื้อได้รับการสนับสนุนโดยมูลนิธิการศึกษาภาษาจีนนานาชาติแห่งประเทศไทย และความร่วมมือจากมหาวิทยาลัยนานาชาติศึกษาเซี่ยงไฮ้ เป็นวารสารที่จัดจำหน่ายทั่วโลก ซึ่งมีเลขมาตรฐานสากลประจำวารสาร (ISSN) และหมายเลขสิ่งตีพิมพ์ภายในประเทศจีน (CN) วารสารนี้จัดทำเป็นรายสองเดือน ประกอบด้วยฉบับสองภาษา (ภาษาจีน-ภาษาต่างประเทศ) ทั้งหมด 11 ภาษา ได้แก่ จีน-อังกฤษ จีน-ฝรั่งเศส จีน-สเปน จีน-รัสเซีย จีน-เยอรมัน จีน-อิตาลี จีน-โปรตุเกส จีน-อารบิก จีน-ไทย จีน-เกาหลี และจีน-ญี่ปุ่น

ขณะนี้ทางวารสาร ฯ เปิดรับพิจารณาบทความวิชาการเพื่อตีพิมพ์ลงวารสาร ตามหัวข้อ ดังนี้

1. การสอนภาษาจีนระดับนานาชาติ เช่น การเรียนการสอน การวิจัย และการสอบ
2. เรื่องราวของสถาบันขงจื้อ ซึ่งบอกเล่าเรื่องราวของสถาบันขงจื้อในมุมมองของตนเอง โดยเฉพาะเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสถาบันขงจื้อที่โดดเด่น สถาบันขงจื้อต้นแบบ และเครือข่ายต่าง ๆ ของสถาบันขงจื้อ
3. วัฒนธรรมจีน การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ชีวิตและสังคมจีนร่วมสมัย

รูปแบบของบทความ

1. บทความฉบับสมบูรณ์ ประกอบด้วยหัวข้อ เนื้อหา ลายมือชื่อและประวัติย่อของผู้เขียน
2. ความยาว 800 - 3000 ตัวอักษร ฉบับภาษาจีน ภาษาต่างประเทศ หรือสองภาษา (ภาษาจีน-ภาษาต่างประเทศ) มีรูปภาพประกอบได้ ส่งโดยวิธีแนบรูปภาพขนาดไม่ต่ำกว่า 3 MB
3. สอบถามเพิ่มเติม ส่งบทความทางอีเมลล์ ci_journal@ci.com กองบรรณาธิการจะตรวจสอบและแจ้งผลการตอบรับให้แก่ผู้เขียนภายใน 10 วันทำการ

การจำกัดสิทธิความรับผิดชอบ: จะต้องเป็นบทความต้นฉบับ ไม่เคยตีพิมพ์ ไม่มีเนื้อหาที่ผิดกฎหมาย ไม่ละเมิดชื่อเสียง ความเป็นส่วนตัวของผู้อื่น ความลับทางการค้า และลิขสิทธิ์ทางกฎหมายต่างๆ มิฉะนั้น ความรับผิดชอบทางกฎหมายที่เกิดขึ้นจะต้องตกเป็นของผู้ส่งต้นฉบับ เมื่อส่งบทความแล้ว ให้ถือว่าผู้เขียนได้มอบอำนาจการแก้ไขเป็นหลายภาษา การคัดลอก การบันทึก การแปล การเผยแพร่อินเทอร์เน็ต สิ้นค้าดิจิทัล ตลอดจนลิขสิทธิ์ (ยกเว้นลายมือชื่อการปกป้องความสมบูรณ์ของผลงาน) ให้แก่กองบรรณาธิการวารสารสถาบันขงจื้อทั่วโลก